

TANKAR PÅ EN BRO

Av Stefan Börlin

Till Agnes

DRÖMMEN VAR EN TANKE

"You must constantly ask yourself these questions: Who am I around? What are they doing to me? What have they got me reading? What have they got me saying? Where do they have me going? What do they have me thinking? And most important, what do they have me becoming? Then ask yourself the big question: Is that okay?" Jim Rohn

"Du får anse vad du behöver anse, men detta anser jag"

- Pappa, Pappa! Ropade en flicka medan hon sprang över gräsmattan.

Målet för hennes uppmärksamhet var hennes Pappa, som satt i godan ro i familjens hammock och läste i en veckotidning. Han la den ifrån sig och ropade till flickan för att hon skulle upptäcka honom där han satt.

Dagen till ära hade flickan en blå klänning och flätor i håret. Flätorna svängde våldsamt fram och tillbaka när hon sprang fram till sin pappa.

- Vad är det? frågade han när hon kom fram. Du verkar så ivrig.
- Jag vill ha en bro! Flickan flämtade fram orden.

Pappan sa att han inte alls förstod vad hon skulle ha en bro till, men hon såg ganska bestämd ut där hon stod med händerna i sidan och hämtade andan. Det verkade som om hon verkligen ville ha en bro.

- Jag behöver en bro över bäcken!
- Minsann! svarade Pappan lite misstroget. Vad ska du med en bro över bäcken till?
- Det växer så fina vita blommor på andra sidan som jag vill plocka till Mamma.

Pappan tyckte att det växte likadana blommor på deras egen sida av bäcken och att hon inte behövde en bro för att plocka växterna på andra sidan.

- Mamma blir lika glad om hon får en bukett med blommor från den här sidan av bäcken.
- Det kanske hon blir, medgav flickan. Man jag vill i alla fall ha en bro över bäcken.

Argumenten för en bro och frågorna om varför en bro skulle vara så bra pågick ett tag. När flickan så småningom fortsatte med sin lek, återgick Pappan till sin tidning. Inte för att han tyckte att blomplockande på andra sidan var en tillräckligt bra anledning till att bygga en bro, men visst kunde han hålla med om att det skulle kunna vara roligt med en bro över en bäck. Tanken var tänkt, fröet var planterat.

Sedan återgick han till läsandet och tänkte inte mycket mer på någon bro förrän samma kväll när han skulle gå till sängs.

När han kysst sin fru godnatt, släckt och lade ner huvudet på kudden var det något som prasslade under den. Lätt förvånad tände han ljuset igen och kontrollerade under kudden. Där låg en ritning på bron över bäcken.

Under samtalet tidigare samma dag hade han, i förhoppningen att avsluta diskussionen, bett dottern att rita en bild på hur bron skulle se ut och var hon ville att den skulle vara. Här hade han resultatet, det var en liten bro med räcke på ena sidan, en lätt välvning på mitten och en sittplats därpå. Han kände till och med igen träden på var sida av bäcken mellan vilka hon ville att bron skulle placeras.

Han visade bilden för sin fru och berättade om samtalet tidigare under dagen. De båda kom fram till att bron skulle kunna bli en fin tioårspresent till flickan. Mannen var tillräckligt händig för att kunna göra jobbet själv, och eftersom det gällde den egna dottern ansåg de tiden som skulle krävas skulle vara väl använd. Han behövde ägna mer tid åt flickan och inte så mycket åt det jobbet som han ändå inte tyckte så bra om.

Nästa morgon var det ingen som nämnde någon bro, inte heller flickan. Visst såg hon lite underfundig ut, men när föräldrarna frågade vad hon funderade på svarade hon "Ingenting".

Redan i den åldern låter alltså människan bli att berätta vad som rör sig i tankarna tänkte Pappan. Trots att hon gärna vill berätta väljer hon att avstå, ljuga skulle man till och med kunna säga. Av någon anledning lär vi ibland våra barn att undanhålla sanningen. Troligtvis gör vi det omedvetet, men likafullt handlar det om att vi lär barnen hur man hanterar lögnen. Bi behöver nog fundera över detta avslutade mannen sina funderingar.

BYGGET

Jobbet med bron började några dagar senare. Det gick självklart inte att dölja aktiviteten för dottern och Pappan förklarade att hon kunde ha berättat det hon visste den där morgonen några dagar tidigare då hon visste att han borde ha hittat ritningen.

- Det är sant, svarade flickan, man jag ville inte bli besviken om du inte hade hittat den.

- Det säkraste sättet att bli besviken, är att inte berätta vad man vill och istället hoppas på att någon annan ska förstå vad man menar. Så är det sällan. Vill du något ska du berätta vad, precis som när du berättade att du ville ha en bro över bäcken. Det var väl inte så farligt när du gjorde det? Visst blir det lite mer spännande och visst ökar förhoppningen när det man önskar sig verkar komma närmare, och med den ökar förstås även rädslan att gå miste om sin önskan. Det bästa sättet att nå hela vägen fram till målet är att vara tydligt med vad man vill. På vägen dit kommer du att få en del nej, men varje nej innebär att du är på väg framåt.

Flickan förstod budskapet. Hon erbjöd sig också att hjälpa till med byggandet eftersom hon ville vara delaktig i skapandet av denna förbindelse mellan här och där. Säg den far som kan neka sitt barn att delta i ett gemensamt skapande.

Pappan hade några år tidigare skaffat ett litet snickarbälte till dottern i förhoppningen om att hon skulle vilja hjälpa till med att snickra på uterumsterrassen som han då höll på att bygga. Att bältet inte var intressant för henne och att hon då inte heller ville hjälpa till var förstås beklagligt. Nu lät det helt annorlunda.

Han var förvånad att flickan ihåg bältet trots att hon aldrig hade använt det. Fascinerande tänkte han, hur barn kan komma ihåg detaljer. Det verkar som om de inte fyllt sina sinnen med allt strunt som vuxna bär omkring med. Han hade läst någonstans om hur hjärnan fungerade och att man kunde öva upp sitt minne och sin hjärnkapacitet. I princip på samma sätt som kroppen i övrigt mådde bra av att hålla igång mådde även hjärnan bra av att hålla igång. Han var fascinerad över dotterns hittillsvarande utveckling och såg med förtjusning fram emot fortsättningen.

Bron skulle komma att bli ungefär så som flickan hade ritat på sin bild, men pappan föreslog att de skulle ha en lite ramp upp och en liten ramp ner på andra sidan, det skulle passa hans snickarkunskaper bättre. Med en plan mitt skulle det också bli lättare att skapa en fin sittplats. Pappan föreslog även att de skulle lägga bron lite mer uppströms eftersom han hade svårt att få till placeringen mellan träden såsom flickan först hade föreslagit.

Hon var inte helt bekvämt med det förslaget, men med en faders logiska argument, till exempel "Vill du bygga den själv" och "Du vill väl att den ska bli färdig", gav hon till sist med sig. I hennes tankar låg den däremot fortfarande mellan träden. Det skulle visa sig att flickans dröm var starkare än faderns logiska resonemang.

Det började med en lång, stor planka tvärs över bäcken, sedan en till och strax därpå en tredje. Därefter började de med rampen upp på bron för att få den stadig nog att jobba på.

Pappan fick vada över till andra sidan för att se till så att det blev samma avstånd mellan plankorna för att undvika att bron skulle få en konstig form. Till sin förvåning var det så pass djupt i bäcken att vattnet räckte över kanten på stövlarna. Flickan blev överförtjust när hon såg att pappan fick in vatten i stövlarna och skrattade högt åt detta.

Ännu gladare blev hon när han halkade omkull och fick bada på vägen tillbaka.

- Slutar du inte att skratta får du bygga färdigt alldeles själv, hotade pappan, men följderna blev att dottern skrattade ännu med.

Efter att ha bytt till torra kläder återgick pappan till arbetet trots flickans glada skratt. Hon frågade om det var kul att bada med kläderna, men han muttrade bara något om kallt vatten och fisk till middag.

Innerst inne var Pappan glad åt flickans skratt, visst var det blött och kallt, men ett sådant skatt var det ingen som kunde bli arg på.

Eftertänksam och förutseende som han var hade han lagt ifrån sig allt elektroniskt såsom klockor och telefoner. Det var en befriande känsla för honom att inte ha telefonen på sig. Det blir lätt till en vana att vara kontaktbar, på gott och ont. Nu kunde han istället fokusera på dottern och hennes bro. Det hette än så länge att det var dotterns bro, men han kände på sig att det skulle komma att bli hans bro också. Han trivdes väldigt bra i närheten av bäcken. Någonstans insåg han också att det hade varit värt besväret att bygga bron där flickan föreslagit att den skulle vara, men nu hade bron påbörjats på den lättare byggplatsen och en flytt var inte tänkbar om de skulle hinna färdigt i tid till födelsedagen veckan därpå.

När första rampen var klar fortsatte de med den platta delen på mitten och därefter avslutades brons gåyta med rampen på andra sidan.

När flickan var yngre hade pappan snickrat en bänk att ha bredvid sandlådan. Den fick nu nytt liv och placeringen mitt på den platta delen av bron var fantastiskt passande. Utan att ha berättat det för dottern hade han måttat den plana delen efter den gamla bänken men hon hade inget emot det. Tvärtom, även hon hade haft den gamla oanvända bänken i tanken när hon ritade bron, men hade inget sagt till pappan. Tankarna var gemensamma även om de var outtalade.

Avslutningsvis satte pappan upp ett räcke på var sida om bron. Räcket var av den enklaste sorten med två stolpar och en överliggare. Ju enklare desto snyggare. Pappan tyckte att komplexitet allt som ofta tog mer energi än den gav och att ett räcke över en bro utgjorde den allra enklaste formen av sparad energi.

Planka för plank, spik för spik blev drömmen sann även om den bredde ut sig på den plats där fadern hade bestämt att den skulle byggas. Den blev riktigt söt och stabil och var klar lagom till flickans tioårsdag.

INVIGNING

Vid invigningen hade mamman spänt ett blågult band tvärs över uppgången till bron och pyntat den med band och ballonger, precis som det ska vara på ett tioårskalas. Alla var där för att delta när bron skulle få liv. Till och med den allra äldsta släktingen hade tagit sig till bron, det var flickans Farmor. Hon kunde knappt gå, men invigningen av barnbarnets största och finaste present vill hon inte se på håll. Stödd av sin son, flickan Pappan, och en käpp tog hon sig fram till bron.

Flickan fick en sax i sin hand, klippte av bandet och bron var född och fick liv. Det var inte så att bron började darra, skaka, skrika och liknande, men den fick en själ och började observera vad som hände i dess omgivning. Lite yrvaket förstås, men den uppskattade att stämningen var god och att människorna, som var ganska många, var glada och pratade väl om hur den såg ut. En idyll sa de.

Den första som satte sig på bänken mitt på bron var den gamla Farmodern. Bron kände att den fick bra kontakt med henne och den gladdes åt att kunna hjälpa henne med den välbehövliga vilan. Den äldre damen utstrålade en sådan stillhet och frid som om hon kände att bron var besjälad. Hon andades tungt efter den för henne mödosamma promenaden och såg fram emot att vila en stund på bron.

- Det är en bra bro, sa hon. Den ger vila och skänker dig frid när du behöver det sa hon högt till den övriga deltagarna.

Bron hörde henne och var glad åt det hon sa. De övriga hörde vad hon sa men de lyssnade inte på henne. Under de senaste fem åren hade hon åldrats mycket och hade börjat prata alltmer osammanhängande och allt oftare om sina krämpor. När hon nu sa något av värde var det ingen utom bron som lyssnade. De övriga var upptagna med att fira, hurra och allt man gör med en tioåring på hennes födelsedag och njöt därför inte som de borde göra på ett ställe som detta.

Firandet pågick i några tiotals minuter och sedan försvann alla människorna och lämnade bron kvar där den låg.

När de hade gått blev det lugnt och stilla och bron kunde studera de närmaste omgivningarna lite mer ingående. Den låg över en bäck som slingrade sig genom en mindre ravin. På båda sidorna om bäcken stod det fullvuxna träd, många med rötterna ända nere i vattnet. Trädens grönska gav en svalkande skugga till bron men släppte också in en del värmande och livgivande solstrålar.

Bäckbotten bestod av rundade stenar som med tiden hade blivit alltmer synliga. Det låg en del riktigt stora stenar både i men främst vid sidan av bäcken.

Vattnet flöt fram omväxlande stilla och forsande. Det nådde inte upp till bron, vilket uppskattades av densamma då den var lite orolig för det okända som dolde sig därnere.

På det hela var bron nöjd med sitt boende. Att känna något annat skulle vara fåfängt, men visst önskade den att den skulle kunna bo mellan de två konstiga träden som befann sig lite längre nedströms.

FÅGLAR

Bron befann sig där den befann sig och kunde inte göra mycket åt det. Den hade tidigt upptäckt platsen mellan två konstiga träd en liten bit längre nedströms, inte alls långt bort, men den låg där den låg och tog emot sina besökare utan att ha något emot det och utan att kunna göra något åt det. Den var utsatt för omgivningens nycker och fick finna sig i det. Den förstod att det inte skulle räcka med att bara längta efter andra ställen, det krävdes någon form av agerande för att någonting skulle hända. Som en stillaliggande bron kunde den däremot inte göra annat än att bara ligga kvar.

Inte bara människor kom på besök. Emellanåt kom ett och annat djur på besök. Djuren var inte lika eftertänksamma som människorna utan de levde för varandra på ett helt annat sätt. Ekorrar, katter och rådjur var de vanligaste fyrbenta djuren men det hände att en älg släntrade förbi då och då för att mumsa på familjens äpplen, rentav åts den av själva träden.

De intressantaste djurbesöken var fåglarna. De satte sig gärna på räcket och sjung en stund för bron. Bron kände att fåglarna hade en speciell sorts vishet. De berättade för bron att denna vishet hade de uppnått då de flygande på hög höjd kunde blicka ut över stora vidder. Den som enbart ser till detaljer kommer inte att hitta tillbaka hem menade de. En del av sommarfåglarna reste långa vägar varje år. De visste inte riktigt varför de gjorde detta. De hade förstått att andra fåglar stannade kvar under vintern, men själva valde de att ge sig av. De flög alltid samma sträcka, landade på samma platser och såg samma saker. Det enda som ändrades var människornas byggnationer och landvinningar, vilka ibland kunde vara förvillande.

De valde alltså att resa medan andra valde att stanna. Det gjorde att de fick visheten av att resa, medan de som stannade fick visheten av att stanna. Samma fågelarter gjorde samma saker varje år. Traditionens makt var stor och ingen av dem valde någonsin att göra vad de själva funderade över, utan de fortsatte med samma vanor som deras föräldrar hade skapat åt dem.

De berättade att de letade sig fram och tillbaka över världen genom att se hur solen stod och vad de fann på marken. Varje fågel var född på ett ställe som den hittade tillbaka till och för varje resa återvände de till grenarna i närheten av sina födelsetrakter för att berätta för varandra om vilka äventyr de varit med om under den senaste resan.

Fågelsång var inte bara läten, det var genom denna som fåglarna berättade sina historier. De visaste fåglarna var trots allt de som hade rest längst. Fåglar som var lite latare och stannade över vintrarna var hårdare och mer inskränkta till sitt sätt, än än visa på sitt sätt. Trevliga de också, men lite mindre världsvana. De skrävlade som om de vore världsvana, men det var mest tomt prat förstod bron efter att ha hört berättelser från främmande länder.

I främmande länder fanns det andra fåglar, till och med fåglar som inte kunde sjunga och inte kunde flyga. Vissa kunde däremot springa snabbare än andra kunde flyga, och andra kunde simma. Det lät som verkligt konstiga djur.

De fåglar som stannade hemma trodde inte alls på sådana berättelser. De menade på att det de visste och det de såg, det kunde de tro på, inget annat. Visst kunde de ha rätt, för vad annat kunde de veta säkert, men bron ansåg att de skulle må bra av att lyssna lite mer på de som hade något att berätta. För vad spelade det för roll om en fågel kvittrade lite osanning ibland så länge som den inte var elak eller gjorde sig till på andra fåglars bekostnad och inte heller talade illa om de som var kvar över vintern.

Detta var en egenskap som flyttarna inte delade med stannarna. De som stannade ägnade det mesta av sin tid åt att prata illa om flyttarna. De ansåg att de var svikare och veklingar som inte stannade över vintern och härdade ut. Sådan egenskaper ansåg bron var mindre bra, rent av dåliga och tydde på dålig karaktär, dåligt självförtroende och en massa annat som inte var gott.

Det var särskilt en fågel som bron tyckte uppförde sig illa. Fågeln kallades uggle och människorna kallade den för ett vist djur. De skulle bara veta. Ugglan var vaken hela nätterna och hävde ur sig massor av skvaller om fåglar som inte var där och lyssnade. Den höll på oavbrutet med detta baktalande, från sena natten till tidig morgon hela året. Bron visste att alla dessa historier var påhittade, men den kände sig ändå illa till mods när den tvingades höra på det. Det var som om osanningarna slogs med brons goda kunskaper om att få plats, men bron höll emot.

Den som släppte in ondskan i sitt sinne, oavsett dess form, skulle komma att inifrån förgås.

Bron kom att uppskatta ett par fåglar mer än andra. Den ena för dess sjusjungande sång och den andra för dess akrobatiska skicklighet. Den ene lät som flera fåglar samtidigt och den andre kunde klättra som inga andra fåglar.

Den sjusjungande fågeln kallades för näktergal och satt i det högsta trädet och berättade på sina sju språk om sina äventyr i främmande länder. Denna fågel var en diplomat så en del av de andra fåglarna. Andra kallade den för polis. Då den talade sju olika språk, kunde den prata med de fåglar som hade blivit osams med varandra på grund av olika missförstånd. De som kommit bort lät den förstå var de kunde få hjälp, när den ledde dem rätt med ett eller annat av sina språk.

Mitt på sommaren tystnade den. Detta berodde på att dess uppdrag var slutfört för året. De andra fåglarna hade funnit sina tillhåll och de minsta nya hade lärt sig finna sina hem. En del människor trodde att näktergalen sjöng för att finna sin hona för året, men så var det inte. Sången var till för andra fåglar medan näktergalen själv varje år vid denna tidpunkt återvände till samma hona.

Fågel nummer två var en lustig krabat som kunde klättra på helt annorlunda sätt än de andra fåglarna. Detta var nötväckan. Den var sannerligen annorlunda, inte bara för att den killade så skönt när den klättrade omkring där inga andra fåglar kunde klättra, den var egentligen en flyttare men ibland valde den att stanna. Både sin klätterteknik och sitt val att stanna hade den gjort av nyfikenhet, och det var denna egenskap som bron uppskattade. Att ständigt vilja lära.

En så pass nyfiken fågel som nötväckan skulle däremot aldrig bli riktigt vis. De blev gärna lite dumdristiga på grund av sin smidighet och klätterskicklighet, så det hände att de råkade illa ut oftare än andra fåglar. Trist på en sådan trevlig fågel. Familjens katter uppskattade också samma fågel för just dess dumdristighet.

EKONOMISKA BEKYMMER

Under en av de blåsigaste dagarna den första sommaren fick bron besök av pappan. Detta tillhörde ovanligheterna, vanligtvis var det de fina dagarna som innebar besök.

Just denna dag verkade han vara bekymrad och han hade svårt att sitta still sedan han slagit sig ner. För första gången hörde bron denne man svära.

- F-n vad jag har svårt att få ihop ekonomin! Alla dessa utgifter och inte tillräckligt med inkomster.

Muttrande sjönk han ihop på nytt. Ekonomiska bekymmer verkade kunna förtära människorna och dränera dem på all deras energi. När de hade bekymmer med det ekonomiska hade de svårt att tänka på ett effektivt och kreativt sätt. Stressen tog människorna inifrån, och inte heller denne man var något undantag.

- Jag ser inte skogen för alla träd, sa han. Jag finner inte fokus på den enda sak som jag ska göra och istället kommer jag ingen vart. Om jag väljer det jag vill göra och skjuter allt annat åt sidan, borde jag kunna få ihop det på sikt.

Pappan verkade vara sysselsatt med att titta på en mängd olika möjligheter. Sådan fanns i överflöd och samtliga lockade folk med snabba pengar. Alla är inte hederliga, men många var det. Det gällde att välja bland utbudet och Pappan verkade ha svårigheter att fokusera på bara en av dessa möjligheter. Gör det du tycker är roligast och fokusera på det, försökte bron att förmedla till honom. Det fanns möjligheter som passade var och en, det fanns ingen som passade alla.

Vinden friskade i ordentligt och pappan huttrade till, men det verkade som om bron nådde fram till honom. Det gällde att bli bra på en sak innan nästa påbörjades. Pappans naturliga förmåga var att komma med kreativa idéer, men sedan var han mindre skickad i att genomföra dessa, än mindre att förvalta genomförandet. Han behövde bli medveten om i vilken verksamhet han hade sitt hjärta för att sedan utnyttja sina naturliga förmågor på bästa sätt med den verksamhetens yttersta mål för ögonen. Att verka inom det yrke, advokat, som hans föräldrar hade valt åt honom passade inte alls med hans naturliga instinkter.

- OK, jag väljer en av möjligheterna, sedan fokuserar jag på den och låter alla andra vara, hur potentiella de än verkar vara. Det går an att handla de produkter som jag tycker verkar bra, men jag behöver fokusera på bara en verksamhet. Den jag tycker bäst om har en lång startsträcka utan mycket inkomster, men därefter har denna möjlighet mest av de egenskaper

som jag letar efter. Jag behöver inte ringa folk, jag behöver inte satsa stora pengar, jag behöver inte bygga organisation, jag kan helt enkelt lita på mina egna egenskaper och behöver inte erbjuda något åt vare sig folk eller deras ägodelar. Det kan tyckas som ett fegt ställningstagande, men jag vill inte bära ansvar för andras hälsa, välbefinnande eller prylen.

- För att lösa de akuta ekonomiska problemen får vi dra ner på utgifterna, låta en eller annan räkning vara obetald samt sätta samman en budget som vi båda kan hålla oss till. Att betala räkningar i tid är ett krav som jag ställer på mig själv, och det är ofta nog svårt att leva upp till. Självklart ska räkningarna betalas i tid, men just nu behöver vi sätta upp en plan för hur vi ska komma på god fot igen.

När pappan hade gått iväg funderade bron på den nyss förda monologen. Ibland verkade det som om det den tänkte kom fram till besökarna. Människan sägs ha fem sinnen, men kanske fanns det ytterligare ett eller två som hon inte kände till idag och att det var via dessa sinnen som bron kommunicerade?

Ekonomi och fokus handlade det om idag tänkte bron, och det verkade som om pappan kom fram till rätt svar till sist. Begränsa utgifterna om du har akuta problem och fokusera på en sidoinkomst för att bygga upp en förmögenhet tänkte bron. Det är inte det folk gör på jobbet som är avgörande för om de får mycket pengar eller inte, det är inte heller vilken formell utbildning de har, utan det avgörande för en människas ekonomiska framgång är vad de gör på sin fritid och hur de utvecklar sig själva.

Ingenting kom någonsin till människan utan ansträngning förstod bron. Den hade hört talas om och även träffat en del människor som önskade mycket utan att göra något, någonting för ingenting. Den kände att detta var en grundläggande mänsklig egenskap som hos de mest framgångsrika hade kunnat hållas tillbaka. Den som ville ha någonting för ingenting köpte en lott, men skulle aldrig bli ekonomiskt framgångsrik.

De som blev ekonomiskt framgångsrika förtjänade ofta den framgången genom hårt arbete och genom att tillföra marknaden ett värde som sedan betalade sig. Sedan fanns det politiker som såg detta och kom till makten, genom att lova sina väljare att med lagstiftning se till att de som hade mycket tvingades dela med sig av sina förmögenheter.

Fåglarna som bron hade lärt känna hade berättat att de ekonomiskt mest framgångsrika länderna var de där marknadskrafterna fick styra fritt. I det som kallades demokratiskt fria länder där marknadskrafterna fick röra sig fritt byggde människorna flest hus.

De som hade mycket kunde ge mycket, de som hade lite ville ha mycket, helst utan motprestation. Detta kunde politiker gå till val på utan en tanke på att de som hade mycket också hade förmågan att återskapa en förmögenhet. De som hade lite kunde i de allra flesta fall bara göra av med det extra de fick för att sedan återigen välja den politiker som lovade mest. En personlig framgång hade inget att göra med vem som styrde ett land, endast med vilka tankar som fick utrymme i det egna sinnet.

Den som tänkte fattiga tankar och kände avsky och avund mot andras framgångar, drabbade endast sig själv negativt. Avund nådde aldrig utanför den som tänkte dessa tankar och tärde den personen inifrån. Kombinationen avund och avsky var en kombination som var alldeles för vanlig, som ofta uppmuntrades av rättvisevrare som ville till makten, men som inte tillförde något produktivt för den som tänkte dessa tankar.

Den som kunde glädjas åt andras framgång hade det bättre förspänt för att själv kunna nå likartad framgång.

Formell utbildning ger dig ett leverne och egenutveckling ger dig en förmögenhet. Varifrån fick bron dessa tankar?

BORTGÅNGEN

Människorna kom och gick under sommaren. De verkade ha bråttom jämt, och sällan eller aldrig var det någon som slog sig ner någon längre stund och lät den ge dem sitt stöd. Det hände att den saknade den närhet som den fått uppleva tillsammans med Farmodern. Det fanns en del som tyckte att det var för mycket mygg i dess närhet, men det var inget som Bron brydde sig om, den var ju tillverkad av trä, men visst kittlade det lite när de små gick omkring på den.

Under den senare delen av sommaren fick Bron en dag sällskap av Pappan och den lilla flickan. De verkade ledsna och satte sig på bänken. De pratade om någon som hade gått bort och aldrig mer skulle komma tillbaka. Bron förstod så småningom att de pratade om Farmodern, som den hade tyckt så mycket om. På människorna verkade det som om hon var borta för alltid, men hos Bron levde hon fortfarande.

- Du förstår att detta händer med alla människor, sa Pappan. Det är det enda vi kan vara säkra på, att vi kommer att dö. Allt annat är sådant som vi kan styra över genom val. Hon var en god människa och tyckte själv att hon var klar med livet. Jag förstår att hon var speciell för dig, men speciella människor får en viss tid på sig, sedan försvinner de. Vi får vara tacksamma för den tid vi fick tillsammans.

Bron kände igen farmoderns tankar i det som Pappan just hade sagt. Det var som om hon levde i både honom och i bron.

- Men jag saknar henne, sa flickan. Hon har alltid varit här när det varit jul, födelsedagar och sånt. Många andra gånger också. Det kommer att bli tomt, och jag är inte säker på att minnena kommer att räcka.

- Det som hänt har hänt och ingen kommer någonsin att kunna ändra livets gång, sa Pappan. Kommer du ihåg när hon följde med hit ner på din födelsedag? Så fridfull hon verkade. Jag undrar om hon visste att hon skulle gå bort så snart efter?

Vid födelsedagen hade bron tyckt att det bara var farmodern som hade varit närvarande och att alla andra hade haft en massa annat för sig. Tydligen hade ändå denne Pappa varit uppmärksam på hur Farmodern hade känt sig.

Flickan undrade om man i förväg kan veta att man ska dö.

- Det vet jag inte, svarade Pappan. Jag har funderat en del över det de senaste dagarna, men jag känner att jag inte behöver skynda fram ett svar. Den dagen jag behöver veta det kommer jag att veta det. Vissa saker i livet ska man låta vara de mysterier som de är. Ägnar man sig åt att försöka finna svaret på frågor som människan undrat över i sin hela existens, kommer man att försvinna in i sig själv. I sig själv är det ok att vara ibland, men inte alltför länge och inte alltför ofta.

- Det var ett konstigt svar, sa flickan.

Bron höll med. I sig själv lät som ett märkligt ställe att vara på.

- Kanske det sa Pappan, men det är det svar jag kan komma med just nu. Det är så lite vi vet och det är så mycket vi inte vet. Ännu mer vet vi inte heller att vi inte vet.

Flickan tittade på sin Pappa och skakade lätt på huvudet och torkade en tår. Det var enkla ord och ändå så svåra att förstå.

- Det låter förståss konstigt, medgav Pappan. Kanske kommer jag fram till andra svar om några år. Det enda vi säkert kan veta är att det liv vi lever just nu är det enda liv som vi garanterat kommer att få. Allt annat är mer eller mer kvalificerade gissningar och önskningar och kommer alltid att vara så. Den kropp du existerar i är den enda kropp som du någonsin kommer att få. Du kommer att få leta länge innan du finner en ursäkt att inte ta hand om den och därmed dig själv på bästa sätt. Det handlar inte bara om att borsta tänderna, använda tandtråd och bara äta godis på lördagarna. Det finns de som påstår att du är vad du äter. Farmor visste vad som var bra att stoppa i sig, även om hon inte hängde med riktigt mot slutet. Hon insåg aldrig hur illa det var ställt med näringsinnehållet i maten idag. Hon fortsatte att äta som hon alltid gjort, och följden av det blev att hon fick brist på de vitaminer och mineraler, alltså den näring, som hon en gång i tiden fick genom maten. Hon mådde inte helt bra på slutet. Dessvärre är det många andra människor som resonerar på samma sätt, de är så rädda att äta för mycket av vitaminer och mineraler, att de istället får i sig för lite. Kanske är det en följd av att myndigheter under åren rekommenderat ett minimumintag av än det ena och än det andra. Följden blev en rädsla för ett överintag, synd och trist.

De båda satt tyst ett tag och tog in den ljuva sensommaren vid bäcken. Pappan funderade över om han hade pratat över huvudet på henne och kom fram till att så var fallet. Sagt var sagt och kunde inte ändras, kanske landade det ändå någonstans i hennes undermedvetna hoppades han.

Barn levde som sina föräldrar och han förstod att det var viktigare att han och hans fru var noga och naturliga med att ta sina kosttillskott för att flickan senare i livet också skulle förstå värdet av att ta dessa tillskott. Det var en lika sorglig som naturlig utveckling av det samhälle som de levde i och han trodde att det skulle bli lika vanligt att folk tog vitaminer och förstärkte kosten som det hade blivit vanligt att pendla med bil och arbeta med datorer på kontor. Var modernitet behöver sin tid, tråkigt att behöva tänka så som många gjorde, bara för att få i sig rätt näring i ett modernt samhälle.

Sedan bytte han samtalsämne och fortsatte.

- Om några år, kommer dina kompisar att bjuda på öl och annan alkohol. Du kommer troligtvis att ge efter för kompistrycket och smaka mycket eller lite. Det är så lätt att göra vad andra tycker, men jag vill att du alltid ska fundera över vad du vill. Detsamma gäller rökning. Luften vi andas behöver vi för att kunna leva. Om du tar i kan du hålla andan i ungefär två minuter. Ungefär lika lång tid tar det att röka en cigarett. Att med vilje fylla lungorna med rök istället för luft är för mig lika korkat som att försöka hålla andan i två minuter. Du väljer om du ska röka eller inte, du väljer

att prova eller inte prova. Det kommer säkert att finnas kompisar som tycker att det är tufft, och du kommer att få välja. Det viktiga är att du vet vad du vill, så att du gör dina val utifrån vad du tycker. Inte jag, inte mamma, inte dina kompisar, utan bara du. Det jag har pratat om är min åsikt. Om du vill ha den, får du ta den, om inte får du välja en annan. På samma sätt är det med alla andras åsikter. Lyssna på många, men välj det du släpper in i ditt sinne.

- Även detta insåg han, låg troligtvis utanför flickans möjligheter att förstå, men kanske kunde även detta falla på plats. Hon var ju trots allt elva år.

- Vad hade farmor gjort?

Pappan funderade eftertänksamt ett tag. Bron hade kunnat svara i hans ställe. Den visste svaret och förmodade att den på något sätt hade fått det den enda gången farmodern hade suttit på bänken. Farmodern hade klarat grupptricket och låtit bli att komma hem påverkad. Mest hade det nog berott på att det i hennes ungdom inte hade varit speciellt utbrett med alkohol och andra droger bland unga.

- Vi hade aldrig detta samtalet hon och jag, utan jag fick hennes åsikter, både om livet, hälsan och hur man ska leva. Hon uppmanade mig aldrig att välja själv, att skaffa mig en egen åsikt om det hon ansåg. För henne var det rätt, men för mig var det inte alltid lika rätt. Det tog mig många år att förstå att det var en bra idé att välja efter en egen åsikt, jag ville vara en lydig pojke och det har sina sidor. Många kallar den insikten för fyrtioårskris, men jag kallar den för värderingskris. Den handlar om att man vaknar till och reflekterar över vad man håller på med. För somliga kommer detta i tonåren och för andra kommer det senare i livet. För mig kom det sent, och hade jag vetat mer om vad som skulle hända och varför det hände hade jag troligtvis varit snällare mot både Farmor och Farfar.

Istället hade farfadern gått bort medan de fortfarande var osams över hur Pappans liv hade utvecklat sig. Farfadern hade varit en man som aldrig klarade av att se och erkänna sina fel och brister. Det skulle ta ännu några år innan Pappan helt och fullt skulle få helt klart för sig hur det hade kommit att bli som det hade blivit. Första insikten, den om att något inte var som han själv ville ha det, hade han i vart fall funnit.

Farmodern hade han kommit tillbaka till och överens med medan hon fortfarande levde. Han hoppades att hon skulle berätta för Farfadern att han hade kommit tillbaka till att bli mer av den snälla pojke han en gång hade varit, och att han denna gång hade valt det själv. En positiv grundinställning hade han till livet, men till skillnad mot Farfadern ansåg han numer att det fanns anledning till att låta denna variera och inte manipulera sig själv eller intala sig sådant som inte var sant. Den som ville påverka sitt undermedvetna med sådant gjorde sig själv en björntjänst eftersom det undermedvetna kände till att det manipuleras.

Flickan och Pappan satt tysta och stilla en stund och tog in de ständiga rörelserna som naturen ständigt skapade med vattnet som porlade fram under dem, fåglarna i sin ständiga jakt efter mat, och denna mat som surrade runt i luften. De njöt helt enkelt av det naturen erbjöd även denna dag. Pappan anade att han skulle må bra av att vara oftare på bron och bara sitta stilla på den.

- Är det jobbigt att leva? frågade flickan efter en liten stund.

Jobbig fråga tänkte pappan, men kul att hon frågar.

- Det kan det vara. Det beror på hur man reagerar på olika omständigheter. Om du är beredd på att saker och ting inte alltid kommer att gå som du hoppas, men har klart för dig vad du vill, kommer du att ha lättare att ta dig igenom och över olika svårigheter. De som inte är beredda och inte är helt säkra på vad de vill, kommer att påverkas av och drivas med omständigheterna tills de landar någonstans, där de inte planerade att hamna. Detta är nog det vanligaste sättet för folk att leva sina liv på, man följer strömmen eftersom det är bekvämt och det verkar tryggt. Som vårt samhälle ser ut idag anser jag att det viktigaste jag kan göra för dig min dotter är att uppmuntra dig till att välja och bestämma dig för vad du vill uppnå i livet. Då blir livet så roligt som det kan bli. Om det då dessutom kommer jobbiga tider spelar mindre roll, eftersom du strävar efter något som du hett eftertraktar. Vad det är kommer du att känna om det inte finns några ideal som du tror att du ska behöva leva upp till. Om du strävar efter fel mål, kommer det att kännas i hela kroppen, men detta är något du behöver lära dig att känna igen.

- Den som bara roar sig kommer till slut att tröttna på det som kallas för nöje. Oavsett hur man lever sitt liv kommer man att forma olika ideal som det kan vara svårt att komma ur. Idealerna bildas av det vi tror att vi är, ofta blandar vi samman vår person med vårt yrke, religion eller existens och får där igenom ett ideal, som i sak är en lögn om den person vi är. Ingen kommer någonsin att vara det yrke den valt, inte heller kommer den att vara den religion som den tillber och inte heller ska någon behöva rättfärdiga sin existens. Man är den man är på gott och ont. Försök inte att ändra det du tror på. Det kan ändras, men låt det ta den tid det behöver.

- Kort sagt, avslutade Pappan, livet kan vara jobbigt att leva, men det finns hjälp att få, och du behöver aldrig känna dig ensam och inte heller behöver du känna att du inte kan fråga. Både Mamma och jag är till för att hjälpa dig att välja, men ingen av oss ska behöva eller få välja åt dig.

Det var ett långt samtal som hade börjat med saknaden efter Farmodern och slutat med ett mindre föredrag om hur Pappan såg på livet. Det var första gången bron hade lyssnat till ett samtal av detta slag. Den gillade det och hoppades att det skulle komma fler. Egentligen behövde den inte hoppas, den visste att det skulle komma fler samtal att lyssna till.

Bron kände att Farmodern fortfarande levde i den. När Pappan och flickan hade suttit på bänken och pratat hade den känt att den kunde ta del av dem och att de också började leva i den. Det var som om den som satte sig på bänken och var beredd att dela med sig alltid hade en följeslagare i bron.

Sedan berättade Pappan en historia om farmodern, som han en gång hade lovat att hålla hemlig tills hon var borta. Först då skulle han få berätta den.

Historien hade inträffat när Farmodern var en liten flicka och hade följt med sin Far ut på sjön för att fiska. Det hade tagit hela dagen och de hade inte fått någon fisk alls. När de hade dragit upp ankaret hade hennes Far berättat att han och hans bror hade brukat vara ute och fiska på samma ställe när de var små men att han aldrig hade fått en fisk, medan brodern alltid fick massor med fisk. En gång när brodern hade varit sjuk hade han gett sig ut på egen hand, med förhoppningen om att äntligen kunna fånga någon av de fiskar hans bror brukade få upp.

Som vanligt fick han inte heller den gången någon fisk. När han hade gett upp och börjat ro tillbaka till stranden stack en liten fisk upp huvudet ur vattnet och frågade var hans bror var.

Den historien hade Farmodern hållit hemlig tills hennes Far var borta och då hade hon berättat den för Pappan som nu berättade den för sin dotter. Hon lovade i sin tur att hemlighålla den i hennes tycke konstiga historien tills Pappan var borta. Det verkade vara en tradition så hon frågade med anledning av det Pappan tidigare berättat.

- Att hemlighålla en sådan här historia låter som ett ideal?

Pappan skrattade till och höll med. Han hade inte haft för avsikt att ge henne ett exempel, men det hade det visst råkat bli ändå.

- Det är helt rätt att det jag just bad dig göra var att bygga ett ideal, och du får naturligtvis bestämma själv hur du vill göra. Det är ditt val, jag ser det mer som en kul grej än som ett ideal, men vem vet, en dag har jag kanske ändrat åsikt om det också?

LEV NU

Pappan levde upp till det löfte han hade gett sig själv, att oftare besöka bron för att sitta stilla.

Under de kommande veckorna kom Pappan ofta på besök. Den upprymdhet som bron kände under hans närvaro verkade åt båda hållen. Tiden efter Farmoderns bortgång var svår för honom och han satt ofta på bron och grubblade över hans uppgift i livet, om han hade varit god nog mot sina föräldrar och liknande. Frågor som aldrig skulle komma att besvaras.

Bron försökte hjälpa till på fler sätt än att bara hålla uppe sina spant och vara på plats. Den försökte även hjälpa till med att finna de svar som Pappan sökte.

Ett exempel på detta var den gången då Pappan funderade över mening med livet och varför det så ofta kändes så tomt. Bron ansåg att han själv hade besvarat frågan tidigare då han hade talat med sin dotter strax efter Farmoderns bortgång. Han hade sagt åt henne att ha ett starkt mål i livet att sträva mot och att inte låta sig svepas med av omständigheterna. Själv hade han under många år låtit sig svepas med av samma omständigheter, vilket även det kunde ta många år att ändra. De ideal, vanor och tankebanor han med hjälp av olika omständigheter hade fastnat i var både bra och dåliga. Hans hälsa var bra även om han kunde vinna en del på att bli av med några kilon, men i övrigt hade lagt sig till med några för många mindre bra vanor. Han var fördomsfull, hade kontrollbehov av vad andra gjorde och levde i en ständig prestationsångest.

Livet som människorna levde förstod bron var tidsbegränsat och att människorna borde se till att göra det bästa möjliga av sin tid i livet. Vad som hände i efterlivet var inget som bron ännu visste något om och inte heller visste människorna det. Det de kunde göra var att leva i livet och inte i historien, inte heller i framtiden. Närvarande i livet, vilket betydde både självligt och mentalt.

Bron kände att pappan ofta befann sig i historien och ältade saker som hade hänt, sådant som han hade gjort och inte hade gjort. Ibland önskade han att kunde leva om delar av sitt liv.

Allt sådant försökte bron berätta var slöseri med tid, och var det slöseri med tid var det slöseri med liv. För varje sekund som användes till att älta något som hade hänt fördes människan närmare döden, varje förspild sekund var förspilt liv.

Lev här och nu försökte bron att säga. Det som har hänt det har hänt och ingen kan göra något åt det, och inte heller kommer någon någonsin att kunna göra något åt det. Kanske kan det komma en dag då människan kan återbesöka sina tidigare liv och sina ogjorda framtider, men det var inte troligt att det skulle ske i det levande livet. Det går att lära av det förflutna och det går att använda dess lärdomar tillsammans med det egna omdömet för att forma sin framtid, men så snart man lämnade nuet för att söka sig till en ännu inte inträffad framtid, är man mer drömmande än levande.

Pappan var oftast nöjd efter att ha suttit en liten stund på bron, trots att han i tanken reste i återvändsgränder. Bron låg på en fridfull plats, och de människor som befann sig där stärktes av omgivningen. Fridfullheten skänkte närvaro och närvaron skänkte lycka.

Efter ett tiotal besök var det som om pappan hade kommit till frid med sin relation till sina föräldrar och annat i historien. Han hade börjat se framåt igen. Bron förstod att han hade gjort det mesta som hans föräldrar och tidiga bekanta hade önskat av honom istället för att själv välja sin egen väg, såsom han nu uppmanade sin dotter att välja.

På detta sättet hade han kommit in i ett yrke som han i och för sig var duktig i, men han hade inte med sig sitt hjärta i det han gjorde. Då det han ägnade flest timmar per dag åt, inte var det han var mest intresserad av, kom han att känna sig alltmer vilsen för var dag som gick. Några år tidigare hade han kommit helt ur balans.

Han hade en morgon på väg till jobbet kommit på att han var helt likgiltig inför det han gjorde. Under hela sitt dittillsvarande liv hade han bara trampat på och tagit råd av allt och alla, framför allt av de som uttryckt sina åsikter starkast. Det var som om han inte hade formulerat en egen åsikt. Det var denna som han nu formulerade på bron, som han lät bron ta del av.

Insikten hade kommit hastigt till honom och utan att han hade bett om den. För ovanlighetens skull hade han varit mer eller mindre upptagen av att njuta av den ovanligt ljuvliga sommarmorgonen som passerade utanför bilen. Hans vanor handlade i det skedet om helt andra saker än att njuta av den stund som just passerar. För att vara så effektiv som möjligt hade han skaffat sig kunskaper i snabbbläsning, presentationsteknik, minnesträning och god planering. Ingen skulle få tillfälle att peka på brister i hans effektivitet. Följden av den höga effektiviteten och de inre kraven hade obemärkt kommit honom att distansera sig från sitt inre egna liv. Det var detta som lät höra av sig den morgonen.

Det var inget fel i att vilja göra sitt jobb så effektivt som möjligt, men följderna av detta ideal var att Pappan hade fått rollen som effektiv person att smitta andra områden i hans liv. Livet i sig själv och med familjen hade obemärkt tagit skada, och det var detta som briserade den där morgonen på väg till jobbet, på väg till den effektiva men ack så felplacerade vardagen. Lyckligtvis hade han insett att det han stod inför kunde ta lika lång tid att radera som det hade tagit att bygga upp. Inte heller trodde han att han skulle klara av resan på egen hand, men vem eller vad som skulle hjälpa till visste han inte.

Att ändra sina principer var en långsam process och det var därför som han inte blev klar på många år. Som med många andra vanor är återfall vanliga även när man ska ändra sina ideal, vanor och tankebanor. Inte heller vet man att något är ändrat förrän den dagen kommer då något som tidigare kändes rätt känns fel.

HÖSTEN

Den första sommaren i Brons liv gick mot sitt slut och höstens regnväder drog in allt oftare.

Detta var brons första årstidsväxling och den var lite osäker på vad som skulle komma. Ingen hade den heller att fråga.

Det gröna lövverket som på sommaren hade skänkt svalka till bron hade efter att ha skiftat i helt makalösa färger till slut fallit till marken och blivit helt stilla. Även på Bron föll det löv och snart var den nästan helt täckt av nedfallna vissna löv. Ibland kom det en kall vind och rörde runt i löven, men när vinden lagt sig, såg det likadant ut igen. Fler löv på marken förståss, eftersom vinden blåste ner en hel del av de kvarvarande löven.

Hösten är skördetid, men det visste inte bron ännu. Den hade inte planterat något någon tidigare vår, den hade fötts under den senaste sommaren. Vad den skulle komma att förstå så småningom var att den själv hade fötts genom en tanke tidigare samma vår, den tanken var dess frö.

Löven täckte bron som kände sig lite irriterad över att inte synas längre. Så länge löven hängde på träden skärmade de av solen, och när de föll täckte de fortfarande alltför mycket av bron. En löjlig irritation, men så var det. Den fukt som löven band till brons yta var inte heller angenämt för bron, då fukten gjorde att alger började växa.

Inte heller solens strålar maktade med att värma längre och Bron kände sig förtvivlat ensam där den låg. Det hade gått flera veckor sedan det senaste människobesöket och Bron längtade efter någon som ville sitta på dess bänk och dela med sig av sina erfarenheter.

Höstvädret blev allt sämre som en människa skulle ha uttryckt det och vattnet i bäcken steg alltmer. Det var kallt och när vattennivån nådde de lägsta delarna av Bron, kände den en uppriktigt oro över vad som skulle komma.

I takt med att vattnet fortsatte att stiga tilltog även oron. Efter två veckors ihärdigt regnande svämmade vattnet över Brons gångplank. De höstlöv som en gång så retfullt hade täckt planken sveptes bort. Det som en gång var irriterande kunde i ett annat perspektiv saknas. Allt var inte svart eller vitt, ont eller gott, allt var det ena eller det andra beroende på hur det betraktades.

Bron gjorde vad den kunde för att hålla emot vattentrycket med sin egen tyngd, men krafterna var alltför stora. Bron miste landfästet på den andra sidan och gled ner i den kalla hårda strömmen. Oron hade övergått i panik, bron kantrade, fastnade halvvägs över bäcken och sjönk till botten med sin ena sida. Där låg den stilla bland allt det otäcka okända i vattnet. Bron domnade bort och allt blev svart.

VÅREN

När Bron återigen vaknade till liv värmdes solens strålar dess gångplan. Fåglarna hördes överallt och träden hade konstiga små knoppar i en ljus grön färg på sina kala grenar. Massor

av fåglar hade kommit tillbaka och vattnet var där det borde vara. Det var vackert, det sjöd av liv!

Flickan, som den hade blivit bekant med förra sommaren, sprang omkring på den andra sidan av bäcken och plockade små vita blommor. Trevligt att vakna till besök tänkte Bron. Den kände inte riktigt igen sig men förstod att den nu låg mellan de två konstiga träden lite längre nedströms. Platsen den föddes på ett knappt år tidigare låg några meter längre bort. Bron gillade sin nya plats även om den inte hade en aning om hur den hade kommit dit.. Det var hit den hade önskat sig.

Efter en stund var flickan klar med blomplockandet och satte sig på Bron för att titta på vattnet som fortfarande forsade fram med stor kraft. Pappan kom och satte sig bredvid flickan.

- Det var här du ville ha din bro va?

Flickan tittade upp mot sin far och sedan på de två träden på var sida om bäcken.

- Det var precis här den skulle vara. Har du flyttat hit den?

- Nej, det har jag inte, svarade pappan uppriktigt. Det verkar som om den har gjort det själv. Har du tänkt på det? När jag sitter på den känns det som om den delar med sig av någon slags visdom och riktning i livet som jag för stunden behöver. Till exempel när Farmor hade gått bort förra året satt jag här många gånger efter att du och jag hade suttit här och pratat. Nästan varje gång har jag fått svar på frågor som jag har haft. Ibland satt jag bara tyst och funderade och andra gånger ställde jag frågorna högt. På något sätt tror jag att bron själv har sett till att komma på plats mellan dessa konstiga träd.

Flickan betraktade sin far med samma undrande blick som vid samtalet under förra sommaren. Hon var inte säker på att fadern hade alla hönsen hemma när han pratade så där.

- Nu pratar du sådär kontigt igen, påminde flickan. Betyder det att du fortfarande inte vet vad du pratar om?

- Så är det nog, skrattade pappan.

Efter en stunds tystnad fortsatte han.

- Bron ligger precis där du ritade den, men inte där jag byggde den. Det verkar som om din dröm och din önskan var starkare än mitt logiska resonemang om var den borde ligga. Den hade säkert kunnat ligga kvar där jag byggde den om jag tvingat kvar den på något sätt. Istället ligger den nu exakt där du ville ha den. Intressant, mycket intressant.

Bron hade nu fått reda på varför den fanns och vem som hade skapat den. Kanske var det därför som den kände att det var just dessa båda individer som den tyckte bäst om? På sätt och vis kom Bron att betrakta dem som sina föräldrar och skulle komma att dela mycket med dem under de kommande åren. Den märkte också att den hade fått en del nya plank som var fästa i de båda konstiga träden, det kändes tryggt.

- Pappa, sa flickan plötsligt. Bron ser ut precis som jag ville att den skulle se ut och nu ligger den också där jag ville ha den. Däremot hade jag fel om anledningen till att jag ville ha en bro.

- Jasså, undrade Pappan. Vilken anledning var det som inte stämde?
- Blommorna. Du hade rätt i att de är lika fina på vår sida om bäcken.
- Så kan det vara, instämde Pappan. Anledningen till att man ibland vill ha något kan ibland vara lite felaktiga. Det händer att man skapar olika anledningar till att försöka uppnå en dröm istället för att helt enkelt nöja sig med att drömmen i sig är det man vill uppnå. Du vet ju att både jag och Mamma numer arbetar hemifrån. Så har det inte alltid varit utan bara för ett år sedan åkte vi iväg varje morgon för att sedan komma hem sent på kvällarna. Ingen av oss, troligen inte heller du, mådde alltid så bra av det. För att komma hem provade vi en massa saker som vi kunde göra hemifrån. Det gjorde att vi blev ännu mer stressade och många gånger hade vi ännu sämre humör än tidigare. När vi till slut gav upp vårt sökande och slappnade av i våra sinnen, fann först jag det jag verkligen ville göra hemifrån och när jag vågade ta steget och det fungerade, fann och vågade även Mamma ta steget. Hon är inte riktigt där ännu, men det är på väg. Man skulle kunna likna det vid att vi använde blommorna på andra sidan bäcken som anledning till att nästan jobba ihjäl oss med alla dessa möjliga och omöjliga möjligheter. När vi istället slappnade av och började ägna oss åt det i verkligen älskade att göra föll alla bitarna på plats och idag har vi vår bro, vi jobbar hemifrån med sådant som vi älskar att göra. Inte förrän vi var tillräckligt lugna i sinnet för att upptäcka det vi behövde upptäcka, fann vi det vi sökte och det fanns inom oss själva. Det hade bara väntat på att få komma ut.

Det var mycket för en flicka att ta in men Pappan fortsatte utan att reflektera över om det fanns någon mottagare för det han berättade eller inte. Han brann verkligen för det som han berättade. Innerst inne visste han däremot att han skulle behöva ta detta fler gånger med dottern.

- Det är viktigt att du när du i livet sätter upp mål, att du letar inom dig, för det är där du finner det du behöver finna för att kunna leva av att göra det du älskar allra mest. Ett mål kan synas klart, men det är inte förrän du arbetar med det och frågar dig om du har det, som du verkligen känner att det är vad du vill uppnå. Framgång kallas det av många, men framgång är helt och hållet vad du själv gör det till. Din framgång är din framgång, andras framgång är andras framgång.
- Det finns en del som säger att en dröm inte är en dröm bara för att den inte är mätbar. Är det något du vill uppnå som inte är mätbart, är det ok, det är din dröm oavsett vilka åsikter folk har om att det går att mäta eller inte. Ett bra mål är självklart möjligt att mäta, men då menar jag mål som fler än en person ska enas om. När det gäller personliga mål vet man att de har uppfyllts när de har uppfyllts. Du behöver inte mäta detta, du kommer att känna det.
- Det är lätt att glömma sin dröm, speciellt om den inte uppfyller en annan persons definition av dröm. Dröm det du vill och låt ingen annan påstå att det inte är en dröm. Du ska själv inte heller döda din egen eller någon annans dröm på det sättet.

Samtalet pågick ett långt tag och bron uppskattade det, nyvaken som den var. Den kände att den hade en god kontakt med både pappan och flickan. Vid samtal av det här slaget mellan två individer som talade med kärlek till varandra kände den att den kunde hjälpa till med att göra kontakten ännu bättre mellan de två.

Den filosofi som bron byggde upp skulle komma att baseras på mycket av det pappan och dottern pratade om, men då den var utsatt för speciella omständigheter, kunde allt av naturliga skäl inte fungera. Allt som hade att göra med agerande av olika slag att göra kunde den inte ta till sig. Istället insåg den vikten av att bygga upp sitt eget resonemang kring det den hör och utsätts för. Såsom en stillatigande lyssnare kunde bron inte göra annat än att just stillatigande lyssna på var och en som hade något att säga. En på alla sätt utmärkt förutsättning för att lära sig något, en bra ledaregenskap.

För detta stillaliggande ting, om än med en form av liv som folk inte riktigt kunde uppfatta, kom dess filosofi eller resonemang att handla om livet som en stilla tankeplats.

Sin livsuppgift fann den ganska omgående att den bestod i att vara till hands för människorna när de behövde det, att stödja dem i deras grubblerier. Kort sagt att bara finnas till hands när det behövdes.

De människor som satte sig på bron var ofta mindre på det klara med vad de hade för uppgift i livet och om de över huvudtaget hade någon sådan. Detta var sådant som folk ofta grubblade över. En del uttryckte det som att de var på väg åt fel håll. Dessa personer behövde någon att prata med och bron fanns ju där hela tiden. Det konstiga vara att de hade lättare att prata med en bro än med andra människor.

Så var det med folk, speciellt männen även om Pappan var ett undantag. De hade svårt att prata med andra och valde ofta att ta egna beslut och skaffa sig egna föreställningar utan att egentligen veta vad de ville, utan att ha belägg för vad de tyckte eller tänkte. De valde ofta att följa vad många andra tyckte och tänkte, eller trodde. Till största delen togs deras beslut på känslor och tyckande istället för fakta. En underlig metod ansåg bron eftersom de den träffade ofta sökte fakta som svar på sina frågor, men sina beslut fattade de på tro.

Liknelsen mellan folk och den bäck som flöt fram under bron var påfallande. De flesta följde strömmen utan att veta varför eller vart de var på väg. Viljan att vara till lags och uppfylla andra människors önskningar var alltför ofta starkare än deras egen vilja att ta egna vägar och följa sina egna drömmar. Den som likt vattnet följde strömmen hamnade där den hamnade utan att ha planerat det. Kanhända att det blev en bra tillvaro, men ingen visste förrän de har kommit fram.

SKENET BEDRAR

Det kan verka uppenbart att den som är duktig författare också är en duktig korsordslösare. Författaren skulle säkert klara av jobbet med ordleken på ett förnämligt sätt, men troligare är att han eller hon inte skulle finna korsordet speciellt intressant speciellt länge.

Korsordet är låst i sin struktur och författaren får i det inte för utrymme för önskan att sväva ut i sin text.

Säkert finns det en hel del undantag mot denna regel, men låt den i alla fall tjäna som en tankeväckare att det uppenbara inte alltid är det rätta.

På samma sätt som för författaren är det inte säkert att den som är bra på siffror ska bli ekonom eller ingenjör.

- Detta var vad som hände mig i din ålder.

Pappan hade tagit med sig dottern till bron för att tala om hur lätt det är att tro på det uppenbara, han ansåg att det var viktigt att hon valde sin framtida utbildning utifrån vad hon ville göra snarare än vad som var uppenbart. Sedan fortsatte han.

- För min del var det uppenbart att jag var bra på logiska resonemang och kunde prata för mina åsikter. Mina föräldrar ansåg att jag skulle passa bra som advokat och pratade för detta yrke under många år. Pappa var den som egentligen ville bli advokat och speglade sin önskan på mig. Så småningom föll jag för trycket och kom till slut in på juristlinjen för att så småningom bli advokat. Till slut var även jag övertygad att jag skulle vara advokat för resten av mitt liv.
 - Detta fungerade under några år, men jag kände hela tiden att det var något som inte stämde. Jag blev en duktig advokat, men jag saknade lidelsen eller kärleken till det. När jag passerat trettiofemårsåldern blev detta allt mer tydligt.

Orden sa han med ett stänk av bitterhet och bron gissade att han tänkte på hur han hade blivit indoktrinerad i att välja något som han själv inte stod för. Det hade förekommit ideal som inte var hans utan hans föräldrars. Detta var något som han absolut ville undvika med sin egen dotter. Samtidigt ville han inte heller indoktrinera sin dotter med sina egna ideal.

- Det här är bakgrunden till att jag inte vill föreslå dig någonting om vad du ska välja som din framtid. Din framtid ska vara baserad på dina egna värderingar och ideal. Ideal kommer du att skapa även om du inte gör det medvetet. Det gäller att vara uppmärksam på dem när de dyker upp som fördomsfulla tankar och begränsningar och inifrån talar om för dig hur du ska vara och hur du ska bete dig, allt ifrån en uppfattning om hur du själv tror att du ska uppfattas. Min förhoppning är att du ska kunna passera fyrtioårsåldern utan att drabbas av samma onödiga problem som jag slogs med under ett antal år och fortfarande drabbas av då och då.

Pappans monolog var inte slut ännu och flickan förstod inte riktigt allt som han sa. Även Pappan förstod att mycket av det hansa skulle vara oförstått, men kanske sådde han ändå ett frö som kunde växa till en egen fri vilja.

- Det konstiga är att ett av de första ordspråken jag lärde mig var att ”Den som bygger efter var man råd, får huset snett att stå”. Ändå byggde jag efter var mans råd i fyrtio år. Det jag trodde om ordspråket var att det endast var till för byggmästare. Det jag inte förstod var att livet är en byggarbetsplats, där jag själv var byggherren, min kropp mina ytterväggar och mina sinnen var min ritning.

Därefter berättade Pappan hur det hade gått till på lektionen då han och hans skolkamrater de hade fått illustrera var sitt ordspråk. Han hade valt detta med byggnationen eftersom han var förtjust i träslöjd och även i att titta på husritningar. Hans Mamma hade trott att han skulle bli en bra arkitekt, men hon uppmuntrade honom aldrig att välja det. Det var många yrken han hade visat fallenhet för i unga år, men enligt Farfar skulle han passa idealiskt som advokat. Det kom Pappan till slut att själv tro på och genast hade hans fått sitt hus att stå snett, utan att reflektera över ordspråket och teckningen han hade gjort över det. Läraren hade tyckt att det var ett fint hus, trots att han hade försökt få det så snett som möjligt.

- Om du hade kunnat välja en gång till, vad skulle det då bli?

Flickan undrade och Pappan misstänkte att ett uppriktigt svar på frågan skulle styra dottern i en yrkesriktning som hon själv inte valde, att hon skulle vilja försöka leva i den riktning han hade tänkt sig i hennes ålder.

- Om jag svarar på den frågan riskerar jag att du väljer något som du tror att du gillar bara för att du är min dotter. Du ska välja utifrån dina värderingar, din vision. Därför talar jag inte om vad jag skulle ha valt i din ålder.

Dottern undrade då om hon lovade att inte välja det han hade velat, kunde han då inte berätta?

- Inte en chans. Tänk om det råkar vara just det du själv skulle vilja? Då skulle du ha tappat bort dig själv i ett fånigt löfte. Den dagen du har valt och påbörjat din utbildning och jag känner att du är på rätt väg, då kan jag tänka mig att tala om för dig vad jag hade gjort i din ålder.

Flickan accepterade motvilligt sin fars ställningstagande, även om hon innerst inne höll med om att det var ett fånigt löfte. Risken fanns att det hade valt lika.

Bron funderade över det den hade hört Pappan och dottern tala om. Människorna la mycket tid på att välja fina yrken för att därigenom missa stora delar av livet inom sig själva. Det verkade inte som om det fanns någon utbildning i att förstå sig själv, vilket bron ansåg vara en märklig mänsklig brist. Alltför många av de personen som den träffat under sitt korta liv var alltför upptagna med att fundera över framtiden, att leva i en ännu inte existerande framtid, istället för att leva där de befann sig.

För att leva i nuet var människan tvungen att lyssna till sitt inre, inte försöka finna lösningar utanför sig själv. En svårighet många hade var att de inte klarade av att ha tyst omkring sig. Att sitta tyst och stilla på en bro utan att ha en massa andra saker och ljud omkring sig var ett sätt att komma sig själv nära och genom det kunna vara mer närvarande.

MEDITATION

Senare samma sommar kom Pappan ensam på besök. Han satte sig helt stilla och tittade med halvslutna ögon ner i vattnet där det flöt ut från under bron. I ungefär tjugo minuter varade detta. Hans andning var lugn och avslappnad, kontrollerad.

Bron hade aldrig upplevt detta tidigare. Trots att en del folk kom på besök, ensamma eller i par var detta första gången som någon bara satt och tittade och andades. Levde. I vanliga fall kunde bron uppfatta samtal och tankar, men i detta fall var det alldeles tyst.

Trots att bron inte fick kontakt på det vanliga sättet kändes det ändå bra. Till och med väldigt bra. Kontakten med mannen fanns där, men den stördes inte av några ord eller tankar. Det var tomt, tyst och vilsamt.

När de tjugo minuterna hade tagit slut, rörde pappan på sig och han började betrakta omgivningen. Efter ytterligare en liten tid, reste han sig och gick.

Bron låg kvar med en sällsam känsla av att ha bidragit till pappans dag utan att ha gjort annat än att ha funnits till hands.

Detta upprepades regelbundet under sommaren och skulle komma att inträffa allt oftare under de kommande åren. Tiden som pappan satt där och bara tittade var från början tjugo minuter men efter hand kom den att kortas ner och var till slut ner emot fem minuter.

Under dessa besök lärde sig bron att Pappan försvann i en sorts dvala, en djup dvala som han kallade meditation. Vid de första tillfällena hade han behövt den längre tiden, men allteftersom han gjorde detta regelbundet kunde han korta tiden ända ner till fem minuter med samma behållning som under den tidigare längre tiden.

Tiden innan det första meditationsbesöket på bron hade pappan försökt på andra platser utan att lyckas. Det var inte förrän han satte sig på bron som han uppnådde den stillhet som han behövde för att komma in i sig själv.

Det hette så fick bron veta, lite krångligt att förstå till en början, men den uppnådde en allt större vishet och förstod att de människor som den hade bäst kontakt med också hade en bra kontakt med sitt inre. Det var det inre som bron kommunicerade med.

Naturligtvis var det inte så att vissa människor saknade ett inre och andra hade detta. Alla hade detta inre, men det var långt ifrån alla som hade kontakten. En hel del stressade människor sökte svaren i omgivningen istället för att leta på insidan. Alla var sökare och det var ingen annan än de själva som kunde hjälpa dem att komma åt det de sökte så länge de sökte på utsidan.

De skulle inte finna det de sökte förrän de visste vad de skulle använda det funna till.

Sluta leta, sluta söka, finn det du vill ha ditt eftersökta till, försökte bron att berätta, men det var sällan eller aldrig som de lyssnade, de bara fortsatte att söka i processer som ledde än hit och än dit, men aldrig inåt. Det hette att den som sökte i alla stunder skulle finna, men den som sökte efter något speciellt skulle endast leta efter detta speciella utan att finna det den egentligen sökte.

Bron kunde bara söka där den befann sig. Svar på frågor kunde inte befinnas utanför den egna domänen. Fast förankrad mellan två konstiga träd blev den alltid tvingad till att söka svaren inom sig själv.

För att finna något hade bron förstått att det inte fungerade om människorna försökte finna en lösning på ett problem, oavsett om de sökte utåt eller inåt. De som sökte utåt letade ofta efter något som skulle revolutionera deras vardag och göra dem fria och oberoende. Andra sökte inåt efter något, och de skulle inte heller finna något.

De som skulle finna något var de som helt förutsättningslöst sökte inåt. Att tro att en yttre omständighet skulle dyka upp och svepa med sig sökaren skulle aldrig inträffa. De som uppnått framgång var de som sökt upp början till en möjlighet för att sedan skapa det de ville uppnå, utifrån sina egna naturliga önskningar, utan manipulationer eller annan yttre motivation.

Sådana människor hade också bra kontakt med sitt inre. De hade inte sökt efter något vare sig inåt eller utåt. Ändå hade de funnit något och detta berodde på att de sökt för att upptäcka, inte för att upptäcka något eftersökt.

Genom att iaktta Pappan, lärde sig bron att detta kunde uppnås genom att inte söka alls utan genom att fokusera sitt sinne på olika punkter på kroppen. På detta sätt fick sinnet vila under denna dvala och när pausen var slut kunde idéer och svar på frågor vara på plats, men lika ofta hände ingenting. Den som gjorde på detta sättet skulle dock inte bli besviken eftersom just ingenting var föremål för sökandet.

Det svåra var att i början ge detta den tid som det behövde. Att bara sitta stilla i en stressad kropp i en stressad tillvaro och fokusera först på sin andning och sedan på hjärtat, ena handen, underarmen, hjässan, pannan och så vidare var inte lätt. Det var först när Pappan kom till ro på bron och upplevde ett naturligt lugn, som det började hända för honom.

FLICKAN VÄXER

Även flickan kom på besök ibland. Inte lika ofta som pappan, men då och då och oftast i samband med att en liten bukett med blommor hade plockats. Det hände att hon band buketten på bron och när hon lät avklippen från blomsterstjälkarna falla ned på golvplanken, killades det lite grann. En mysig upptäckt för bron.

Flickan var intressant. Hon växte mycket och var ivrig att lära. Bron märkte att hon var mer närvarande än de vuxna även om hon ofta funderade över det som sades mellan henne och hennes Pappa vid deras samtal på bron. Det var bra att hon tänkte och funderade på de samtalen och bron kände att hon var på rätt väg in i livet. Många av hennes tankar var inställda på att välja vad och hur hon skulle göra i framtiden. Bron ansåg att hon skulle tänka mindre på vad och hur och istället lyssna mer till sitt hjärta, det var där som alla sanningar bodde.

Hon skulle troligtvis komma att finna en egen väg i livet, eftersom hennes far uppmanade henne att själv välja vad hon ville åstadkomma i livet, till skillnad mot Pappan som sent i livet kom att göra sina livsavgörande val. När han väl hade gjort sina val hade det varit en mödosam process och han var inte färdig än på länge. Hans önskan var att dottern skulle komma rätt med en gång och slippa den värderingskris och återvändsgränd han själv hade hamnat i. Förvisso hade han hamnat där genom god omtanke från de som velat honom väl, men likafullt räckte det inte med talang för att lyckas som allra bäst, om den inte var riktad mot det som hjärtat mest av allt längtade efter.

Flickan var än så länge inställd på att finna sysselsättning inom det som hennes hjärta längtade mest efter. Det märktes att en hel del djur och natur rörde sig i hennes sinnen, men också en hel del annat som bron inte riktigt förstod. Konstiga språk och siffror som hon kallade matematik. Det verkade vara något som människorna hade nytta av i sina liv, men bron fann ingen som helst nytta med detta.

Den fann det också märkligt att människorna kom till den och pratade, istället för att de pratade med varandra. Inte för att den hade något emot det, tvärtom, den njöt av att få utvecklande sällskap. Den njöt av att ta del av det goda som folk ville dela med sig av. Tänk om människorna visste att den lyssnade och kom ihåg allt som de berättade? Kanske var det just detta som gjorde att de kom till den för att prata. Den lyssnade, den kom inte med egna åsikter, ställde inga krav och tyckte ingenting, den bara teg och samtyckte. Folk fick på bron, i dess lilla oas, tillfälle att bara vara sig själva ett tag.

Den som kände sig närvarande på bron skänktes lycka. Det hände också att människor kom arga på besök och försökte få ur sig sin ilska på bron. Dessa människor blev inte lyckligare för att de sparkade på bron, de blev inte lyckligare av att sparka på något annat heller. Ont födde ont, oavsett om det var inre eller yttre ilska. Bron fick ont där de sparkade och slog, men ilskan tog den aldrig över. Vad skulle den med ilska till? Den som lät sig smittas av andras ilska hade snart tagit över den och det ville inte bron.

Att vara här och nu var det enda som bron kunde göra. Människorna som kom på besök smittades av detta på samma sätt som människor smittade varandra med goda och dessvärre även elaka känslor. Den som ville ha en glad omgivning fick lov att själv föregå med gott humör. Det funkade så, folk blev gärna ledda, både i livet och i känslorna.

Det som gjorde att folk blev mer närvarande på bron var att de där kom ifrån vardagen och kunde ägna sig åt ingenting. I det samhälle som hade skapats av människorna hade effektiviteten blivit kung och nåde den som utmanade kungen. Strävan efter att vara andra till lags ledde bort många från den väg som de själva skulle välja, om de bara förstod att välja.

Genom att komma bort från vardagens brus och genom att utsättas för vattnets porlande kunde många av besökarna finna den avkoppling som de behövde för att ladda sin mentala förmåga. Här kom de att slå av de ständiga tankarna och njuta av tomhetens triumf.

Alla klarade inte av att stänga av på bron. Mamman var en sådan person och bron skulle inte lära känna henne annat än genom Pappans och dotterns tankar. Att hon inte fann ro på bron gjorde henne inte till en sämre människa på något sätt, en människas upplevelser ändrade inte hennes värde som person. Framgång eller inte framgång påverkade inte heller en människas värde. Framgång och dess följder kunde man ändå inte ta med sig i graven, dit kunde man endast ta med sig sin sinnlighet och hjärtlighet.

Flickan var den person som mest förmedlade sina känslor för Mamman till bron. Det var bara goda känslor, som det oftast brukar vara mellan mor och dotter. Dessa känslor förändrades inte heller i takt med flickans uppväxt. Genom tonåren kom de att fortsätta vara goda. Bron förstod att det handlade mycket om att våga visa sina äkta känslor för sina barn även i tonåren för att denna period i barnens liv skulle kunna passera smidigt.

Pappans och dotterns kärlek kände bron av under de tider så de båda gjorde den sällskap. Under just tonåren lät Pappan dottern prata och fråga mycket. Bron uppfattade att flickan uppskattade att få prata med honom medan han lyssnade och när de gjorde det på bron hade Pappan den närvaron som krävdes för att ett sådant samtal skulle kunna gå så bra som möjligt.

Bron fick endast ta del av de samtal som fördes under den varma årstiden, men självklart var deras samtal inget som avstannade bara för att bron somnade in under vintrarna. Den förstod att båda föräldrarna hade regelbundna samtal med dottern och att de gick ut på att lyssna på henne.

Det hände att hon berättade om kamrater som inte hade förmånen av att kunna prata med sina föräldrar på samma sätt, och att de istället ringde andra organisationer som fanns i samhället. Flickan visade sina föräldrar sin tacksamhet och de visade i sin tur sin uppskattning och tacksamhet att hon faktiskt ville prata med dem. Det var visst inte alla barn som ville prata med sina föräldrar om sina känslor under uppväxttiden.

Bron var inte förvånad över att de hade såpass bra kontakt. Den hade uppfattat att båda föräldrarna var måna om att ge flickan utrymme utan att behöva ifrågasätt alltför snävt satta gränser i hemmet och att de sedan tidigt hade låtit henne prata istället för att själva prata mest. De gränser som ibland ifrågasattes tog de upp i samtal och förklarade vad de själva kände och önskade med dessa gränser.

Även Bron förstod att tacksamhet var något som verkade som kärlek, ju mer man gav och tog emot av detta, desto mer skapades det. För egen del var den oerhört tacksam över de besök den fick och de samtal som den fick ta del av. Den kärlek och tacksamhet som den lämnade till sina besökare kom alltid tillbaka genom dessas lugna närvaro, en del hade kallat bron för ett magiskt ställe. Bron tackade och tog emot.

DEN GYLLENE REGELN – PERSONLIGT LEDARSKAP

Under de första åren, så länge flickan bodde hemma, fick bron uppleva en mängd trevliga samtal mellan flickan och hennes Pappa. Ett var mer speciellt än andra. Det var när Pappan berättade hur han ansåg att man skulle uppträda gentemot sig själv och andra. Han kallade det för personligt ledarskap och menade på att det gick ut på att bestämma över sig själv. De val som folk gjorde styrde deras uppträdande i den riktning som de själva valde. Omvänt gällde att även de som inte gjorde ett aktivt val för sitt eget ledarskap drogs med i ett personligt ledarskap, de bestämde bara inte själva utan valde omedvetet det som kallades för minsta motståndets väg, utan att veta vart den bar. Man kunde utnyttja denna väg för sin egen framgång menade Pappan, men det var ett annat samtal.

Genom detta samtalet fick bron en insikt i hur det kunde vara att vara människa. Det handlade inte om regler utan vanor i att uppträda mot andra på samma sätt som man ville att de skulle uppträda mot en själv. Pappan hade pratat om att bli den ledare som man själv ville följa. För att klara av att leda andra behövde man ett personligt ledarskap, som ledde sig själv mot den eller de visioner man hade i sitt liv.

Han sa att om hon ville att andra skulle le mot henne när de möttes skulle hon vara beredd att vara den först leende. Ville hon att andra skulle lyssna till henne, skulle hon vara beredd att vara först lyssnande. Det kunde ta ett tag innan hon fick motsvarande svar från andra, men bara hon fortsatte, skulle hon uppfattas på ett sätt som gjorde att hon fick det bemötande hon gav.

Bron noterade att människorna hade två öron och en mun och ändå pratade de ofta mer än de lyssnade. Detta var också något som Pappan poängterade med ordspråket att tomma tunnor skramlar mest.

Angående munnen menade Pappan att, innan man lät ljud komma ut ur den, skulle man vara säker på att det som var på väg ut behövde sägas. Att prata eller spela musik bara för att undvika tystnaden var att förorena andras ljudmiljö.

- Om det blir tyst en kort stund, passa på att njuta av stillheten med tystnaden som sällskap.
- Så är det inte i skolan, svarade flickan.
- Det inte alltid rätt bara för att de flesta gör på ett visst sätt. Det är oftare de som tar sin egen väg som når störst framgång. Främst för att de har valt att följa ett eget ledarskap.

Detta utvecklas från unga år och fäster sig likt tjära i sinnet, det blir allt svårare att få bort med åren och även den som försöker har väldigt svårt att få bort allt.

Sådana ord som ledarskap var inget flickan hade pratat om i skolan, men Pappan förklarade att den som bestämde mest i klassen var den som var ledaren, men att var och i den klassen hade sitt eget ledarskap att tänka på och utveckla. Alla ledare var inte bra. Det fanns ledare som förledde andra för att själv vinna på det. Pappan kallade dessa ledare för förledare och ansåg att de sällan blev långvariga som ledare och att de saknade ett bra eget personligt ledarskap. I skolans värld var det oftast de fysiskt tidigast utvecklade som tog ledarskapet, inte nödvändigt för att de hade just ledarskapet, snarare för att de hade den fysiska styrkan och satte sig i respekt med hjälp av den.

- Säg förlåt när du har gjort något som någon kan ta illa upp av. Det är bättre att säga förlåt en gång för mycket än en gång för lite. Det är bra för ödmjukheten.
- Se på och hälsa på folk du möter. Den du möter kan ha stor betydelse för din framtid.
- Vårda ditt språk. Det du säger är en spegling av dina tankar. Slarvar du med dina ord, slarvar du med dina tankar.
- Tala med tydlig och klar stämma. De som har hörselproblem uppskattar detta mer än andra. Vilka det är som har sådana problem ser du inte alltid utanpå. En klar stämma leder också till ett tydligt budskap.
- Erbjud alltid din hjälp. Genom att alltid försöka vara till hjälp kommer ditt rykte som hjälpsam person att föregå dig. Dessutom är det kul att hjälpa andra, det är ungefär som att i idrott göra passet till ett mål. Känslan av välbefinnande och nytta är mycket stor.
- Skyll aldrig på andra eller på sådant som inte går att påverka. Bedöm vad du själv kunde ha gjort annorlunda och tala utifrån det istället. Be om ursäkt för sådant som inträffat, och undvik att skylla på någon eller något. Om någon vill veta orsakerna, kommer de att fråga.
- Kлага inte. Det är skillnad på att vilja skapa en lösning åt något och att bara kлага på en inte helt tillfredställande situation. Kлага och gnäll är samma sak. Behöver något inte sägas, säg det inte. Ingen är glad åt att det klagas, det tar energier som skulle kunna ha lämnats positiva.

Pappans korthuggna monolog avbröts av flickan som hade uppmärksammat hur hennes Pappa alltid tittade på de han mötte på stan och att han gärna hälsade med ett litet ”hej” också.

- Du menar att man ska hälsa på folk man inte känner?

Att göra detta kunde vara svårt för många, hellre tittade de bort och låtsades som om de var ensamma. En som gjorde så kom att betraktas som blyg, och var gränsen mellan blyg och oförsämd befanns var upp till var och en att avgöra.

- Den dagen du råkar missa att heja på någon som du känner är det du som kommer att betraktas som snobb eller oförsämd. En högre chef på en av mina tidigare

arbetsplatser sa en gång till mig att han alltid hälsar på de han möter för det kan vara en som jobbar åt honom. Samma sak gäller om man har en butik, det kan vara en kund du möter. Samma sak gäller om man går i skolan, det kan vara en framtida affärskamrat man möter.

Pappan hade lagt sig till med vanan att hälsa på de han mötte trots att han inte hade en butik och inte heller var en högre chef. Han ansåg helt enkelt att det hörde till hyfs och fason.

Han var också mån om att se vårdad och ren ut. Det känsligaste mänskliga sinnet är luktsinnet sa han. De flesta kommer ihåg sin farmors eller mormors doft. Då är det bra att inte lukta svett i onödan. Flickan var vid detta tillfälle på gränsen till puberteten och förstod därför naturligt vad han menade. Det fanns en hel del som hon träffat som hade luktat både svett och rök. Ingen av dessa lukter uppskattade hon och därför ansåg hon att de som luktade illa också var äckliga. Pappan kunde hålla med om att det var lätt att tycka så, men det var trots allt viktigare att se till personen än till dess doft. Det hände att folk inte kände till att de luktade illa, utan kunde behöva en påminnelse.

- Själv rakar jag mig varje dag utom ibland på semestern. Trots att jag jobbar hemifrån gör jag detta varje morgon. Det hör visserligen till morgonrutinen, men jag känner mig smutsig när skäggstubben sitter kvar.

Flickan tyckte att det också såg smutsigt ut. Sedan fortsatte Pappan.

- Är man smutsig och ovårdad på utsidan är man det ofta även på insidan. Det yttre ger en spegling av det inre. Har du hört någon gång att man kan se på ögonen om någon ljuger?
- På ögonen? Det kan man väl lugnt säga, du och Mamma ser ju rakt igenom mig. Jag fattar inte hur ni bär er åt när jag försöker ljuga.

Pappan kunde inte heller förklara hur det gick till, det bara funkade. Den försäljare som inte använder de varor som den säljer kommer att få mindre betalt än den som själv använder det den säljer. Det handlar om att tala för varan på ett trovärdigt sätt.

- Vet du vad hållning är? Frågade han.

Det visste inte flickan och Pappan förklarade att det mer eller mindre är att sträcka på sig. Den stolthet som man känner kommer ut i hållningen. Den som gör det till en vana att gå med krökt rygg kommer inte att få samma respekt som den som sträcker på sig.

Däremot fanns det gränser för hur uppsträckt man kunde vara för att inte anses vara och se förnämlig ut. Gränser skulle man hålla sig på rätt sida av om man inte var beredd att ta striden om den.

- Var först att säga ditt namn när du hälsar på någon.
- Varje gång jag säger hej? Funderade flickan förvånat
- Nej, det förstås. Lite otydligt av mig. När du presenterar dig för någon och ni tar i hand, det är då du ska vara snabb med att säga ditt namn. På det vinner du ett alert

första intryck. Ett alert första intryck har du med dig länge. Är du för alert kommer du däremot att uppfattas som rastlös, kanske påflugen, återigen är det frågan om en gräns som inte ska passeras. Det är viktigt att du funderar över vad du gör och hur du skulle uppfatta dig själv om du mötte dig.

Irritation över andra människors agerande tillhörde också det personliga ledarskapet enligt Pappan. Det finns inget som heter att den eller den personen gjorde mig arg.

- Hur skulle det gå till? Frågade Pappan. Mina känslor är mina att styra över. Om någon gör något som jag blir arg över, är det jag själv som framkallat den känslan. Det hör till den kontrollen man behöver ha inom sitt personliga ledarskap. Ingen tar denna kontroll på en gång och ingen utom möjligen en och annan buddistisk munk kommer alltid att ha en sådan kontroll på sina känslor.
- Det finns de som anser att man ska acceptera sina känslor som de är, både positiva och negativa. Det anser inte jag eftersom de inte var där från början utan de planterades där av vår omgivning under våra första levnadsår. Den som växer upp i en positiv omgivning blir mer positiv än den som växer upp i en negativ omgivning.
- Känslorna är egentligen neutrala från början. Sedan lär vi oss om de är positiva eller negativa.

Han berättade därefter hur vi omedvetet låter oss påverkas av reklam, tidningar, TV, kompisar, mode och en massa annat. Första steget till att ta kontrollen över sina känslor var att bli medveten om dem. När man hade blivit medveten om känsloutlösningarna skulle det bli lättare att kontrollera dem och försöka byta dem mot positiva.

Viktigt för honom var också att påpeka att det en person upplevde som negativt kunde vara positivt för en annan människa. Därför ansåg han att man för varje negativ händelse skulle försöka finna det som var positivt.

Vissa känslor som kärlek, ville han att man inte skulle försöka mixtra för mycket med. Sådana skulle få fritt spelrum för att ta de vägar som de själva bestämde, det han pratade om var snarare negativa känslor. Visst förstod han att det kunde vara svårt att hålla isär dem, men målsättningen var det inte fel på.

Personligt ledarskap utgick ifrån det som han kallade den gyllene regeln.

- Om det bara fanns en regel skulle det vara den gyllene; behandla andra som du själv vill bli behandlad.

Regeln var enkel att uttala, men inte alltid lätt att leva efter.

- Hur hade du själv velat bli bemött när du gick förbi din klasskamrat utan att heja idag? frågade pappan plötsligt.

Dottern svarade uppriktigt hur hon hade velat bli bemött och insåg att hon borde ha handlat annorlunda vid mötet med klasskamraten tidigare samma dag. De hade mötts ute på stan och hon låtsades att hon inte såg kamraten. Pappan tyckte att det var bra att hon insåg detta, det var ett bevis på hennes eget växande ledarskap. Man behövde inte vara perfekt, man kunde inte vara perfekt, man kunde bara sträva efter perfektion. Om man ville.

- Var uppmärksam på hur andra är mot dig. Om de uppträder på ett sätt som du inte tycker om, se till att bemöta dem på ett sätt som du själv vill bli bemött på. Enklaste exemplet är det som inträffade tidigare idag. Vill du att dina kompisar ska heja, ska du alltid vara beredd att heja före dem. De kanske inte ser dig trots allt, men var alltid beredd.

Det var de enkla regeltolkningarna som kom först, med tiden och åren kom frågan tillbaka i allt mer komplicerade frågor. Den som missade att leva efter regeln på de enkla detaljerna skulle få svårt att leva efter den när världen blev svårare. Det fanns ett par frågor att ställa sig själv:

- Vad skulle du själv ha gjort i det läget? Var det så du ville att andra skulle göra?

Det var en enkel regel att leva efter. Den som ville att andra skulle göra rätt, skulle göra det den ansåg vara rätt mot andra. Begreppet helhet, eller som det kallas på engelska integritet, började i denna regel.

Om alla levde efter denna enkla regel skulle det inte finnas kriminalitet, krig eller annat elände i världen.

Personligt ledarskap var något som hela tiden utvecklades. Den som slutade att lära stannade i sitt egen utveckling.

- Ju mer du lär dig om dig själv, desto mer kommer du att inse vad du är kapabel till att åstadkomma. Att drömma och fantisera är ledarskap. Du visar med detta att du kan föreställa dig hur olika saker kommer att bli, du kommer att se in i framtiden. Med hjälp av ett bra personligt ledarskap kan du nå dina mål genom att göra det du anser vara det som är rätt för dig, och därigenom bli den person du vill följa. Om du vill kommer andra människor att följa dig, inte för att du ber dem utan för att de väljer att göra det. Då har ditt personliga ledarskap blivit ett yttre attraktivt ledarskap.

Flickan frågade om hon var tvungen att bli en yttre ledare, eller chef, bara för att hon utvecklades. Pappan svarade inte helt oväntat att detta var något hon kunde välja om så önskade.

- Den dagen du är redo att låta andra människor följa dig kommer du också att veta om du är beredd att leda dem. Då behöver du inte vara rädd för att ta det ledarskapet. Om du inte är färdig med din utveckling kommer dina känslor att tala om det för dig. Det finns de som gör något som kallas karriär, ofta går det bra för dem, men det finns också de som alltför sent upptäcker att den karriär de gjort, egentligen inte var det de ville uppnå. De har låtit andras värderingar styra sina val utifrån de talanger man har visat. Det är lätt hänt och jag har själv varit med om det .
- Vill du att andra ska göra ett jobb ordentligt, ska du först se till att själv göra ditt jobb ordentligt. Kapar du hörnen av problemen eller uppgifterna du har att göra, kommer snart hela din organisation att göra detsamma. Återigen handlar det om att göra det man anser vara rätt och det man förväntar sig att andra gör.

Det handlade om att välja att ta in eller att inte ta in de delar som Pappan hade pratat om i sitt liv. Allt i ledarskapet handlade om att välja de delar som passade in i den egna visionen av den egna framtiden. Ville man inte le mot alla och så vidare var det helt i sin ordning om man

accepterade de konsekvenser som detta ledde till, om man ville ha dessa i sin bild av sin egen framtid.

Ämnet var stort, personligt ledarskap, och de båda skulle fortsätta att prata om det i mer detalj under de närmaste åren. Dagen led mot sitt slut och de försvann för kvällen för att äta middag.

BROPROMENADEN

Bron låg kvar och funderade över det den hade hört. Den skulle kunna agera som en person som ledde sig själv om den hade fysisk möjlighet. Istället fick den nöja sig med att föreställa sig hur den var ute på stadens gator och nickade och hälsade på andra broar som den mötte. Den mötte alla med ett leende, och allt som oftast fick den ett leende till svars och kände hur det värmdes.

En bra vana det där med att le mot andra broar, tänkte bron. Det hände också att bron stannade och konverserade med andra broar. Den valde då att lyssna mer än att berätta. Det var väldigt vad många broar hade mycket att berätta. Den lyssnade länge och på många och kom fram till att det var ganska många broar som bara pratade en massa utan att säga något. De skulle ha bättre nytta av att bara vara tysta. Många av de andra broarna tackade för pratstunden när de fortsatte åt varsitt håll, trots att bron ibland inte sagt mer än hej. Bron uppfattades alltså som trevlig om den lät de andra prata och istället för att prata själv, log den och nickade och fortsatte att lyssna.

Bron fortsatte på sin inbillade promenad. Den var prydligt välborstad och all mossa och alla alger var borta. De andra broarna vände sig om och den hörde en och annan säga "Det var en stilig och välvårdad bro". Den månade om att inte se för prålig ut, utan den tog sig fram med ett leende och var nog med att be om ursäkt om den råkade stöta räcket i en annan bro.

Då och då stannade den och pratade med folk, erbjöd sin hjälp där den såg ut att kunna behövas. Den pratade med en tydlig stämma och fler än en bro fick dess hjälp. Ett par äldre klaffbroar som fick hjälp över en gata berättade att de uppskattade att den uttryckte sig så pass tydligt då de inte längre hörde så bra. De var gamla stiliga broar från förra århundradet även om det var länge sedan de var i sin glans dagar.

Det var inte svårt att agera utifrån den gyllene regeln, ansåg bron, bara den ställde sig de rätta frågorna första, "Vad skulle den själv ha gjort i den situationen och var det så den ville att andra broar skulle behandla den."

Vi d ett tillfälle fann den bokaffär och i den fann den massor med intressanta böcker och en och annan inspelning. Den funderade på det ständiga lärande genom att läsa lyssna och uppleva. Det blev en kasse med både böcker och inspelningar som den skulle njuta av när den kom tillbaka till sin plats mellan de två konstiga träden och ingen annan såg på.

Vid något tillfälle skulle den även vilja gå på ett broseminarium, men under sin promenad råkade den inte på någon inbjudan. Just denna dag var det visst inte meningen att den skulle få uppleva detta, kanske skulle det komma vid något annat tillfälle?

På det sättet fortsatte bron att fantisera tills det blev mörkt ute. Den upptäckte då att den hade varit långt borta i fantasierna, en skön avkoppling för en bro. Lika skönt som det var att vara ute i fantasin, var det för bron att vara tillbaka mellan de båda konstiga träden.

Konstiga förresten, tänkte bron. Inte sedan man lärt känna dem. Det är många som blir utan nya trevliga bekantskaper för att de tror att någon eller något är konstigt, istället för att skaffa sig en egen uppfattning om hur saker och ting ligger till.

ORO BRO

Brons första hela sommar gick mot sitt slut. Den kände igen årstidsväxlingen redan nu och började förbereda sig för att hösten skulle bli lika ensam och kall som under första året.

Den började fundera över sin egen oro. Den var bättre förankrad mellan de konstiga träden jämfört med förra året, då den inte alls hade varit förankrad.

Ingenting kunde den göra åt det hela. Att oro sig för något som den inte kunde påverka var ett onödigt slöseri med energi. Visserligen gjorde den inte av med annat än mental energi, men det är den som går förlorad för den som oroar sig.

Det var inte lätt för bron att acceptera att den inte kunde göra något annat än att acceptera att vintern skulle komma. Det troliga var att den skulle bli översvämmad och somna precis som för ett år sedan. Sedan skulle den vakna till våren igen.

Med det kom den till ro. Det den inte kunde påverka, tänkte den inte låta oro sig. Oron var en negativ känsla eller energi, hade den lärt sig tidigare på sommaren, och som sådan kunde den ersättas av en positiv tanke. Summan av alla tankar var konstant precis som summan av alla energier. Det var bättre att vara fylld av positiv energi om man kunde göra något åt det.

Naturligtvis kunde den välja att behålla det negativa, och allt det negativa kunde den inte bli av med, det fanns ständigt under ytan. Den visste att den skulle må bättre av att vara fylld med positiva tankar, som även de fanns där på andra sidan av de negativa. Den behövde bara vända på tanken för att den skulle bli positiv.

Tankarna som bron hade om förhöjd vattennivå besannades, men bron behöll lugnet och såg fram emot att vakna till vårens fågelsång och kanske en flickas blomsterarrangerande.

Med den positiva tanken i sitt primära sinne somnade bron lugnt in efter den andra sommaren.

NY VÅR

När våren kom, väcktes bron åter av flickan som satt och putsade på en nyplockad bukett med små, vita blommor, precis på det sättet som den hade haft i sinnet när den somnade in. Än en gång hade dess dröm blivit sann.

Det var när de avklippta blomstjälkarna trillade mellan gångplankorna som den vaknade till av det trevliga kittlandet. Buketten som flickan band bestod av de små vita blommorna som växte på våren på båda sidor om bäcken. Bron funderade kort över var de var under vintern och under resten av sommaren.

Liknande sätt som det bron vaknade på denna sommaren upprepades varje vår. Flickan väckte bron år efter år med killiga avklippta blomstjälkar. Ibland var Pappan med, men ofta var det hon själv och hennes tankar som väckte bron ur dess vinterslummer. Den märkte hur starkt den kände sig i sinnet efter sin sömn och undrade om människorna kände likadant efter att ha sovit gott, även om de bara sov en natt åt gången.

Flickan satt ensam där ett tag och funderade i stilla ro. Ett sådant skönt uppvaknande tänkte bron, det kunde ha varit bättre. Fåglarna hade kommit åter och sjöng sina glada berättelser från andra länder, och andra fåglar, de som hade stannat, muttrade över de sällsamma upplevelser som flyttarna hade att berätta.

Flickan hade tankarna på skolan och jämförde med hur mycket skönare det var att vara hemma. Hon hade inte så många kamrater i sin klass och det var ett litet problem tyckte hon. Några av hennes klasskamrater skulle hon gärna vilja leka mer med, men de bodde en bit ifrån det egna hemmet och det var ett ständigt pusslande med transporter för att hon skulle ha någon att leka med.

Det här hade börjat under hösten då hon och några skolkamrater hade bildat en ny klass på en större skola. De skolkamrater hon tidigare hade lekt med hade blivit kvar på den gamla skolan, och de träffades alltför sällan.

Då hon pratade med Mamman och Pappan om detta förstod de inte riktigt, de försökte göra allt så enkelt. De tyckte att hon skulle vara med på de lekar som hon inte ville vara med på. Inte för att hon skulle göra sådant som hon inte ville utan för att visa sin goda vilja och kanske kunna få med några på det hon själv ville leka. Det var återigen den gyllene regeln som de pratade om, att hon skulle göra mot andra som hon ville att de skulle göra mot henne.

Hon skulle vara lite flexibel hade de tyckt, men hon förstod inte vad det betydde. När hon hade frågat hade de svarat att det betydde att hon skulle göra vad andra helst ville göra och inte bara hålla på det hon själv ville och trodde på. Det skulle vara ett sätt för henne att till slut få vara med och komma med förslag på vad de skulle leka. Hennes fantasi var bra och livlig och det var bara en tidsfråga innan de andra skulle upptäcka vilka bra idéer hon kunde komma med.

Det fanns även andra barn som var ensamma på rasterna hade hon berättat, men de ville hon inte leka med för att de var så tråkiga. Mot detta protesterade både Mamman och Pappan. De sa att hon inte skulle döma någon utan att veta, utan att ha bildat sig en ordentlig egen uppfattning. Bara för att någon såg lite tråkig ut eller gjorde det hon uppfattade som tråkiga saker, betydde inte att det inte fanns någonting som skulle passa henne.

Om hon inte provade att leka med dem skulle hon aldrig få reda på vad hon egentligen tyckte. Det kunde ligga någonting i det, höll flickan med och det var nog bättre att vara två och ha tråkigt än att vara ensam och ha ännu tråkigare.

Visst kunde hon försöka att leka med några av dem som hon trodde var tråkiga, det var ju trots allt bara något som hon hade föreställt sig.

För varje år blev hon större och större och utvecklades alltmer till att bli en vacker kvinna. Bron tyckte att det var angenämt att följa hennes utveckling. I takt med att hon växte, växte även de tankar hon tänkte. Det bor en stor tänkare i den kroppen tänkte bron.

SNIGLAR

Redan under den andra sommaren hade bron börjat få besök av små slemmiga, kräländdjur. Sniglar kallades de och var riktigt otrevliga att ha på sig. Till en början var de inte så många, men de blev bara fler och fler och större och större för varje sommar som gick. Efter vintrarna

då bron hade sovit var det inte så farligt, men framåt sommaren tilltog antalet och de växte till sig så att de till slut var en dryg decimeter långa.

På detta viset kom och gick sommar efter sommar. Årstidsväxlingarna var något som bron uppskattade. Den hade en viss insyn i familjens trädgård också, även om den inte kunde uppfatta allt så tydligt.

Så pass mycket uppfattade den i alla fall att under våarna och somrarna var familjen ute i trädgården och stoppade ner olika fröer, plantor och knölar i jorden. Under sommaren växte det upp växter på de ställen som de stoppade ner dessa saker på och till hösten kunde de skörda frukterna av vad de hade planterat. Skörden började när de första sådderna stod i blom och fortsatte sommaren igenom fram till sena hösten då bron domnade bort.

Det verkade också vara så vist ordnat att de växter som familjen glömde bort eller avsiktligt inte vårdade under sommaren blev mindre välväxta eller så dog de helt enkelt bort.

Den som vill skörda till hösten, tänkte bron, kan inte nöja sig med att plantera på våren. Den behöver också se till sina plantor under den varma årstiden så att hettan och torkan inte tar dem.

Att vårda växterna skedde genom tillförsel av vatten och näring, men de behövde också skyddas mot de slemmiga sniglarna och de vackra men storätande rådjuren. Sniglarna åt massor och kunde mer eller mindre ödelägga vissa växtfält och människorna behövde vara påpassliga för att få behålla växterna. Sniglarna var något som bron inte alls gillade.

Rådjuren var vackra, men de åt gärna av de mest välönskade växterna och för att skydda dem satte människorna den andra sommaren upp ett tunt nät runt hela trädgården. Rådjuren såg inte nätet utan promenerade rakt in i det tills de hade vant sig att gå andra vägar. De såg ganska lustiga ut när de stoppades upp.

Oavsett om den gillade sniglarna eller inte, kunde den inte göra något åt dem, och då fann den väldigt lite nytta i att över huvud taget bry sig om dem, ännu mindre att oro sig över dem.

På detta sätt kom och gick åren. Bron, den lilla flickan och hennes Pappa kom att lära känna varandra under deras tankar på bron. Det fanns även andra personer som tidvis befann sig på bron, men det vara Pappan och flickan som hade de mest spännande samtalen. Anledningen till detta var troligtvis att de övriga hade andra rum i trädgården där de föredrog att samtala.

FANTASI

En vårdag den tredje sommaren hade bron hoppat till om den hade kunnat. Flickan sa att hon trodde att den hade liv. I sin fantasi, berättade hon för sin Pappa, låtsades hon att hon och bron var ute och reste på haven tillsammans, de flög omkring högt uppe i himlen, de tog sig ner i underjorden, de reste till främmande länder och en massa andra historier.

Pappan var nyfiken och undrade om hon hade skrivit ner några av de äventyr som hon och bron hade varit med om.

- Jag har funderat på det, men det kanske inte räcker med att bara fundera på det för att det ska bli en berättelse.

Det höll Pappan med om. Han berättade att han själv hade slarvat med att skriva ner sina fantasier när han var liten och menade att hon skulle få både bra skriv- och hjärnträning av att skriva ner det hon hade i huvudet. Om hon ville skriva på datorn eller för hand spelade ingen större roll, det var själva berättandet som var utvecklande.

- Om du skriver lite varje dag, kommer du att ha det med dig vad du än gör i livet. Skriften är ett av våra vanligaste uttryckssätt. Den som kan uttrycka sig på mer än ett språk kommer att nå framgång i någon form.

Pappan sa att den som skriver kommer att utveckla sin hjärna mer än den som inte skriver. Orsaken till detta skulle vara att tanken som behöver komma ut på papper behöver utrymme i hjärnan för att formuleras.

- När den rör sig i hjärnan skapar den energier som kräver utrymme. Fantasin är att kunna föreställa sig det som komma skall, även om man får akta sig så att man inte blir fast i drömmen och fantasin. Det är viktigt att vara närvarande i det som sker runt omkring också, det är just det som kallas för livet.
- Fantasi och skrivande är en bra kombination. Det du fantiserar om är det bara du som känner till tills du har skrivit ner det. Allt vill du säkert inte skriva ner för att andra ska kunna läsa, men vissa tankar mår bättre och utvecklas av att du skriver ner dem. Du utvecklar även dig själv genom att skriva ner dina tankar. Det är inte alla tankar som klarnar förrän de kommer ut på pappret.
- När du blir äldre kan det vara bra att ta för vana att skriva komihåglappar. Jag är övertygad om att den som tidigt vant sig vid att skriva ned det den tänker, dels kommer att ha lättare att komma ihåg utan lappar, men att den också kommer att ha lättare att skapa en vana att skriva lappar om minnet ändå skulle svikta.

Det var inte nödvändigt att få allt rätt när man skriver, ansåg Pappan, alltså grammatiken, stavningen och språkbyggnaden. Från skolan skulle hon få med sig det som ett inre krav, men dessvärre var det många som hämmades istället för utvecklades med sådana. Om något så småningom skulle bli utgivet, fanns det massor av folk som kunde ta hand om de delarna. Det viktiga för den som ville få ner orden och tankarna på ett papper var att de just kom ner på pappret. Ju mer rätt från början, desto bättre förstås.

Den som ville få ut mest av sina tankar och sitt skrivande skulle förstås tjäna på att kunna skriva snabbt och korrekt, men dessa förmågor skulle alltså vara sekundära efter att skriva.

- Har fantasi mer med skrivande att göra än att tänka, frågade dottern.

Pappan förstod att han hade pratat mer om att utveckla en skrivarkonst än att utveckla fantasierna.

- Nej, det viktiga är förstås att fantisera. Berättelserna kan man naturligtvis spela in på band, på datorn eller på något annat sätt. Jag tror att det är viktigt att spara sina tankar för att kunna hitta dem igen. För egen del skriver jag ner mina tankar i en bok som jag alltid har med mig.

Han berättade att han alltid bar med sig ett noteringshäfte och en penna. I boken kunde han skriva ner bra tankar och händelser som kom in i hans liv. Visst kunde han skriva ner sina tankar på vad som än råkade komma i hans väg, men det skulle göra det svårare att hitta dem

igen. Att datera sina noteringar tyckte han också var nyttigt. Då kunde han oftare komma på vad som hände i samband med att han skrev ner tanken, snarare än att bara komma ihåg tanken. Det var viktigare för honom att skriva ner en känsla som han fick av ett citat hellre än själva citatet.

- Fantasin är det viktigaste verktyg du har för att drömma, för att komma på vad du vill göra med ditt liv. Hur mycket du än söker kommer du i och för sig aldrig att komma på ett enda svar på frågan om vad du vill. Meningen är inte att komma på ett svar, meningen är att komma på många svar.
- Utan fantasin skulle drömmarna försvinna, utan fantasin skulle de stora tankarna aldrig ha blivit tänkta. Ta världens alla byggnader och underverk, utan fantasin skulle inte ett enda av dessa fantastiska byggnadsverk ha kommit till. Samma sak med denna bron, om du inte tänkt tanken på en bro till andra sidans blommor, hade den aldrig byggts.

Tack för att du tänker, lilla flicka, tänkte bron. Det är så lite som skiljer mellan liv och inte liv, en tanke eller ingen tanke. En tanke omsatt i handling förstås, det blev aldrig verklighet av alla tänkta tankar som inte följdes upp av en gärning.

- Om någon säger till dig att sluta drömma och komma in i verkligheten, kan det vara bra att göra så, men återvänd till fantasiernas drömmar då du har bättre tillfälle. Vi behöver alla vara närvarande i det som händer. De som fantiserar är inget undantag. Fantisera vid rätt tillfälle. Gör du det vid fel tillfälle blir du sedd som en drömmare. Är du och vill du vara en drömmare är det i sin ordning, men vill du bli sedd som en person som är effektiv och oberoende, bör du se till att ditt fantiserande får den plats som det har rätt till vid de tillfällen som passar bäst.

Med fantasin som redskap, menade Pappan, hade problemlösning ett kortare liv. Han ville skilja problemlösning från skapande, eftersom skapandet handlade om att sätta samman något. Problemlösningen å andra sidan var något som handlade om att göra sig av med något. Skillnaden skulle alltså vara att göra något eller att avlägsna något, det säger sig själv hur olika problemlösning och skapande är.

Utan fantasin skulle samhället stanna. Fantasin var alltings moder, till och med tankens moder. Utan fantasin skapades inget nytt.

Pappan berättade om en idrottsträning som han hade tittat på en gång. Tränaren hade sagt, eller snarare skrikit åt en av spelarna att sluta drömma och börja spela. Den spelaren var dottern.

Hon kom mycket väl ihåg det tillfället. Hon hade varit ensam med målvakten och lyft bollen över denne på ett sätt som hon aldrig tidigare hade lyckats med. Det var däremot bara i hennes fantasi som det blev mål. I verkligheten blev hennes tränare mycket upprörd.

- Fantasin hade blivit verklighet om du hade fortsatt att spela.
- Visst hade den det, svarade flickan. Det var bara det att när tränaren skrek som han gjorde, ville jag inte vara med längre. Det hade varit roligt om det inte hade varit för hans skrikande.

Det hade visat sig att alla flickor i laget hade drömmar. Alla drömde inte på matcherna, men de som gjorde det slutade allihop eftersom tränaren skrek så på dem.

- Hur hade det kunna fungera bättre, undrade Pappan.
- Det enda han hade behövt fråga var vad vi tänkte på. Då hade han förstått att vi som var drömmare och inte med i just den matchen skulle kunnat bli hans bästa spelare. Istället ägnade han sig mest åt de som redan var duktiga och ville att de skulle utvecklas och att vi andra skulle spela bollarna till de duktiga. Han sa till och med inför alla hur duktiga han tyckte att de andra var.

Numer spelade inte någon av de tidigare duktiga kvar i laget. Tränaren hade missuppfattat uppgiften i det unga laget. Uppgiften vara att vinna tio år senare, barnen ville gärna vinna, men det de kom ihåg var det speciella, till exempel att kiosken var öppen, bussresan till matchen eller att Bettan pussade en kille i pausen. Det var tränaren och föräldrarna som var intresserade av att vinna.

Pappan insåg att han själv hade varit bidragit till att jaga på dottern och hennes kompisar på matcherna. Han och de övriga föräldrarna hade velat vinna, men flickorna var mer inne på att ha kul, inte tänka för mycket och inte bry sig över resultatet. Hade de fått hållas med lite eftertänksam ledning hade de blivit duktiga idrottare några år senare. På detta sätt avslutades många idrottskarriärer, när vinsterna blev viktigare än glädjen.

- Där en fantasi tar slut tar nästa vid. Världens samlade cyniker och skeptiker kommer inte att kunna lösa världens problem, de är alltför begränsade av uppenbara realiteter. Världen behöver människor som kan fantisera och drömma om sådant som ligger bortom det uppenbara. Om du vill kan du bli en av dem. Fantasin är oändlig.

- Ta det gärna som din dagliga uppgift att fantisera och drömma innan du går och lägger dig. Då kommer du att få hela natten på dig för att jobba vidare på dina drömmar. Ältar du istället något som skett tidigare under dagen eller ännu tidigare, kommer du jobba med det under natten utan att du kommer att kunna ändra på det. Tänk och fantisera om den framtid du vill ha.

Pappan hade med stor framgång gjort detta under de senaste åren. Han hade fantiserat över hur bra hans och familjens framtid skulle bli. Det handlade bara om positiva tankar. Visst var han medveten om att det handlade om en del manipulerande, men han hade insett att han mådde bättre av att tänka positivt och försöka se det positiva i allt som hände, hellre än att bara acceptera det som hände som något faktiskt.

- Med en positiv tanke till sömns blir det oftast en positiv dröm till nästa dags första händelse, som i sin tur ofta också blir positiv.

Framgången hade inte låtit vänta på sig. Det hade tagit några år innan han som regel lyckades frammana de positiva tankarna. Det hade varit svårt att få fram den genom ekonomiska problem, relationsproblem med släktingar och liknande, men han gav inte upp. För varje motgång reste han sig och till slut hade de ekonomiska motgångarna förvandlats till ekonomiska framgång. Relationerna med släktingarna hade han kvar att hantera, men dessa ansåg han låg på den som hade protesterat mest mot hans frigörelse. Det han kunde göra mot

dem, gjorde han redan i och med att han sände dem goda tankar både när de träffades och när de inte träffades.

- Det går inte att med en god tanke flytta en annan människas tanke. Så länge två bråkar är det två som felar, men när det endast är en sänder ut oförskämdheter är det upp till den stridande att upptäcka att motståndaren har försvunnit.
- Fantasin kan vara din hjälp att öppna upp nya världar, men den kan även vara ett hinder för att upptäcka samma sak. Positivt eller negativt alltså.

Till en början hade Pappan och en släkting argumenterat med varandra för att övertyga den andre om de egna åsikterna. De hade skiljts åt som ovänner men i takt med Pappans fortsatta utveckling hade han med fantasins hjälp börjat tänka goda tankar om släktingen. Av det hade han mått bättre i deras relation och själva relationen hade förbättrats avsevärt, även om den fortfarande inte var bra.

KONFRONTATIONEN

Det som hade hänt mellan Pappan och släktingen var att Pappan under sina första år av värderingskrisen provade en hel del affärskoncept. Var och en som tittade på sådana fick självklart tycka och anse vad de själva ville.

Släktingen hade inte accepterat detta och som svar på Pappans inbjudan till att titta på ett sådant affärskoncept hade han fått den ena negativa synpunkten efter den andra till svars.

Till saken hörde att dessa affärskoncept handlade om att berätta för andra vad man höll på med, som information och inget annat. Syftet var att de som gillade det de såg och ville göra samma sak borde göra det tillsammans med någon som var personligen känd istället för med vem som helst. Det var inte alla som förstod att ingen ville se en släkting eller vän i samma affärskoncept men i någon annans sällskap.

Det fanns koncept som var undantagna denna regel, men de blev inte långvariga och de som drev sådana koncept blev inte heller långvariga.

Allt Pappan hade önskat var för denna släkting att ta del av den information som fanns att tillgå från företaget, inte i syfte att släktingen skulle bli aktiv i affärskonceptet utan för att bilda sig en egen uppfattning. Pappan insåg redan i första brevet som anlände från släktingen att denne hade hämtat information från andra, det vill säga från öppna informationskällor.

Det släktingen helt hade missat var att prata med Pappan för att höra sig för med honom om hans åsikt. Detta var det mest smärtsamma för Pappan, att en släkting hade gått till andra istället för till honom, att denne inte intresserat sig för hans åsikter om företaget utan istället byggt sin egen åsikt på andra negativa människors åsikter om det Pappan höll på med.

- Den som blir inbjuden av en släkting eller vän att titta på något som denne är intresserad av, borde först och främst prata med den som den borde ha ett visst förtroende för. Istället går denne närstående till anonyma källor för att bilda sig något som kallas för en åsikt. Inser han inte att han har låtit sig skrämmas av vad alla dessa negativa människor tycker. Inser han inte att det finns nio gånger fler negativa åsikter än positiva om allt? Inser han inte att han borde tänka själv?

Pappan hade suttit med tårfyllda ögon och läst det senaste av de oförskämnda breven från släktingen. När han äntligen kommit på att han tillbringat närmare fyrtio år utan att tänka, blev han kallad hjärntvättad när han hade börjat bilda sig en egen åsikt.

Orättvisa var något som Pappan hade svårt att acceptera, inte att folk hade olika bra betalt för i stort sett samma jobb, utan det han kallade för orättvisa var när folk inte fick en möjlighet att visa sina färdigheter, förmågor och liknande. Att hållas inspärrad på grund av instängda tankar var den största av orättvisor.

I samband med det brevet som fick Pappan att börja gråta dog något inom honom. Med den beskaste av smaker kände han att kärleken till den släkting som varit honom så kär hela livet dog.

Varje gång de träffades efter detta brev kände han bara iskyla inför denne släkting. De träffades på släktkalas och det var med avsmak som Pappan såg hur denne släkting, som hade beskyllt honom för att alltid vilja stå i centrum, skrånade mest av alla på kalasen och aldrig lät luften vila av tystnad, utan ständigt var tvungen att sprida sitt budskap om ingenting. Den som ville säga något borde vara beredd att dela med sig av något som andra kunde ta med sig och ha egen nytta av, och även om Pappan försökte, fick han sällan eller aldrig någon nytta av det släktingen sa.

Bakvägen fick även höra att släktingen hade påstått sig ha fått Pappan på andra tankar och vägar än han var på väg åt. Även detta en orättvisa, som Pappan dock lät vara. Ingen kunde få någon annan på alternativa vägar mot dennes vilja. Att försöka förklara det för släktingen insåg Pappan skulle vara onödigt slöseri med energi. Istället valde han att vända sin tidigare så kära släkting ryggen.

De båda skulle komma att återförenas, men inte förrän efter att livet hade tagit slut för dem. På andra sidan fanns ingen lögn och de skulle återförenas i den kärlek som ändå hade funnits där i livet.

SLUTLETAT

Jag ger upp mitt sökande. Det finns inga svar.

Orden kändes tunga, Pappan satte sig trött på den yttre sittplankan på bänken och stödde huvudet i händerna. Han satt långt ifrån såpass avslappnat som han brukade sitta. Det var tydligt att något inte stod rätt till.

- I tre års tid har jag sökt efter meningen med livet och en vettig sysselsättning som jag inte tröttnar på efter ett halvår. Ingenting! Ingenting har jag fastnat för. Allt jag har provat har jag mist intresset för. Kan det vara så att min släkting har rätt ändå? Är det meningen att man ska känna allt som meningslöst och oroligt?

Det var visst värre än bron först hade uppfattat. Rent av deprimerat.

- Nytt jobb, ny bil, ny bostad, nya kläder. Det har alltid slutat med att jag tröttnat och jag kan inte förstå varför.

Under de tre åren som hade gått sedan bron kom till hade den lärt känna sin skapare. Han försökte mycket och ofta men fick inte alltid till det. Vad bron kände till som den inte kunde

förmedla till Pappan var att han skulle sikta på att göra det han tyckte var roligt. Utan glädjen i det alldagliga blev livet en trist rutin. Bron var förvissad om att när han kom på att meningen med livet var att ge livet mening, skulle han komma vidare mot de mål han eftersträvade.

Hans intellekt var stort och detta var ett hinder. Istället för att välja med hjärtat blandade han in huvudet och försökte rättfärdiga sina val.

Visst hade han nytta av att tänka, men det hade varit bättre för honom att välja sysselsättning med hjärtat än med huvudet. Att tänka i val där hjärnan ska ha störst utrymme är att misslyckas. Bron visste vad denne mannen skulle må bra av att göra.

- Allt jag egentligen vill ha är en sysselsättning som gläder mig varje dag. Pengar och annat är naturligtvis bra, men det är glädjen i vardagen jag vill ha. Se det jag gör i ett lite större perspektiv, se detaljer men inte komma alltför långt ifrån dem. Att bli alltför detaljerad skulle göra mig eftergiven för impulser och att kommer för långt bort skulle göra mig alltför mycket av en drömmare. Lagom är bäst, ett se visionen och några mindre mål på vägen dit. Det är egentligen så enkelt. Kommer jag för långt bort från min vision, blir den ouppnåelig och kommer jag för nära konsumerar den min själ.

- Du kommer att finna glädjen genom att söka inom dig, tänkte bron. Det är alltför många som söker glädjen i annat och andra istället för att se till sitt inre. Ett rikt inre liv kommer så småningom ut till ytan. Detta förlopp är enkelriktat, det kan inte påskyndas det kan bara åtnjutas. Du ska inte försöka finna något, försök bara uppleva det som finns att beskåda där inne. Söker du efter något kommer du inte att finna det. Söker du efter något som du tror att du vill finna, kommer du inte att finna det du egentligen söker. Sök istället utan lykta, njut bara av det du kommer att få uppleva. Glöm agendan som du kallade det på jobbet.

Sedan bron tänkt detta lutade sig Pappan bakåt och intog den ställning som han vanligtvis hade. Efter en stunds tystnad fortsatte han sin monolog.

- Naturligtvis är det så. Jag ska inte ha bråttom. Det tog mig fyrtio år att komma till insikt, jag kan rimligtvis inte på tre år nå hela vägen fram. Svackor kommer i den egen utvecklingen precis som i allt annat. Det går inte att fortsätta mot sitt mål utan att ha dagar då allt känns dött och trist. Med rätt mål kan man låta arbetet vila några dagar så kommer motivationen tillbaka på ett naturligt sätt. Jag behöver vara avslappnad inför det som jag verkligen vill göra, inte heller tänka så mycket på vad som jag bli av det hela, vad andra anser och liknande. Helt enkelt ska jag se till att ha roligt utan krav och prestationer.

Bron förstod att den nått fram till honom. Tidigare hade den anat att den hade den förmågan, nu visste den. Pappan hade sagt exakt vad den själv hade kunnat säga. Bron kände sig avslappnad och nöjd, Pappan kände sig avslappnad och nöjd.

Stressen som många kände, ofta påhejade av entusiastiska åskådare, kunde verka förlamande. När tankar och hjärta inte drog åt samma håll, uppstod inre motsättningar som försvårade framgången. Hjärtats mening behövde komma fram för att säkerställa bestående framgång. Den som främst agerade utifrån förnuftets väg, gjorde förvisso inget dåligt val, men den skulle förr eller senare komma in i en inre konfliktsituation. Hjärtat behövde den tid det behövde, både det egna och andras. Brons tankar och Pappans tankar var desamma så länge som han satt där han satt.

Bron kände att den hade funnit sin mening i livet och den var tillfreds med den, den behövde inte söka. Ibland kunde den känna sig mindre motiverad, men för det mesta hade den toppendagar. Den uppgift, den mening existerar inte som aldrig avbröts av en eftertankes ifrågasättande. Allt kunde ifrågasättas, även övertygelser och tro, men när frågorna väl var besvarade stod hjärtats mening starkare än tidigare.

Pappan dröjde sig kvar en stund, nöjd med de tankar som han kommit fram till. Han och bron fortsatte att byta tankar med varandra som om de båda ville utnyttja tiden för att hjälpa varandra med sina respektive tankar.

Därefter kom flickan på besök. Hon satte sig bredvid sin Pappa utan att de hälsade på varandra.

- Du verkar nöjd.

- Jag är väldigt nöjd, svarade Pappan. Jag har kommit på något som jag vetat länge utan att komma på det.

Flickan tittade fundersamt på sin Pappa, och frågade hur han hade kunnat komma på något som han länge vetat om.

- Det lät kanske lite märkligt, men under tiden som jag växte upp byggde jag dag efter dag, år efter år upp antagandet att jag kunde finna lyckan utanför mig själv. Bilar, båtar, hus och en massa andra saker. Innerst inne har jag alltid vetat att de materiella sakerna inte betyder mycket utan att lyckan finns inom mig själv. Precis som många andra har jag varit ute efter att finna DET och jag har letat utanför mig själv. Få om än någon kommer någonsin att finna DET. Ändå tillbringar många sina liv med att leta efter något som inte finns. Oavsett om man letar utanför eller innanför kommer man aldrig att finna DET, det vill säga en enda sak som kommer att vara livsavgörande. Det känns fantastiskt att ha kommit på det och samtidigt inse att jag inte behöver fortsätta att leta i hela mitt liv. Från och med nu ska jag leva.

Hade han frågat flickan, hade hon kunnat ge honom det svaret.

- Visste du inte det? Det märks varje jul. De som ger mest paket är de äldsta. De nyfödda skulle klara sig med ett prasslande papper och ett snöre. Istället får de en massa presenter som de inte vet vad de ska ha till. Tidigt lär ni vuxna oss barn att det är presenterna som räknas, inte gåvan.

Pappan tittade storögt på sin dotter. Det var helt sant som hon sa, det är gåvan och inte presenten som räknas. De vuxna, som ska föregå med gott exempel genom livet, lär varje jul barnen att rättvisa är när presenterna kostar lika mycket, trots att det är gesten att ge som verkligen räknas. Vad är det för samhälle vi uppfostrar våra barn till funderade han.

Samtidigt, hur ger man inre lycka till ett barn. Ensam är inte stark och när alla kamrater säger en sak, är det den som gäller för alla barn, oavsett rätt eller fel. Det är så lätt att förleda en hel klass, en hel stad, ett land eller en värld, och det börjar redan när vi ligger i vaggan. Hjärtvättad som släktingen beskyllt honom för att vara var alltså en korrekt beskyllning, men nu gällde det inte längre bara honom själv.

Kärlek, tänkte Pappan, det är kärleken som fattas. Ett barn är nöjd under sina första levnadsår bara den har en mamma eller pappa att hålla i handen. Sedan leder de vuxna sina barn in på en väg som leder bort från kärleken. Allt sker i välvilja men kan bli så fel.

KONFIRMATION

- Om du känner att du vill konfirmera dig, är det något du ska göra. Jag vare sig uppmanar dig till att göra det eller att inte göra det.

Pappan var som vanligt diplomatisk, men han var klar i sin uppfattning, all dyrkan var uppfunnen av människorna. Den gud som skapat människan till sin avbild kunde inom all rimlighet inte ha försett sin skapelse med en egen vilja för att därefter avkräva den avdyrkan. Med logiskt resonemang kunde ingen kyrka, inget tempel, ingen offerplats överhuvudtaget påstås vara något annat än ett påhitt av människor som trott sig ha fått kontakt med sin skapare. Han hade även konstaterat att alla människor föds utan vare sig religion eller politik.

Detta var ett samtal som Pappan och dottern höll den fjärde sommaren. Människorna hade genom årens lopp skapat sig föreställningar om deras själsliga liv, gudar och liknande. I det land där bron befann sig tillbads oftast något som kallades för Gud och samlingarna till genomfördes i något som kallades kyrka. Vilket som var viktigast hade bron till en början lite svårt att förstå. Vad Pappan själv trodde på fick den ganska snart klart för sig, han trodde på bron.

- Alla som är starka i sin tro är övertygade om att det är den rätta, fortsatte han. De som skapat ett samfund har en ännu större tro på att deras tro är den rätta. Det finns exempel på folk som har skapat en religion för att det är ett bra sätt att tjäna pengar, mycket pengar. Samtidigt som en person säger sig ha den rätta tron, säger han eller hon att alla andra har fel, helt eller delvis. De som skulle ha fel säger dessutom likadant.

- Det står mycket bra saker i de religiösa skrifterna, och kyrkorummen har sina bra sidor. Att läsa och studera för att skapa sin egen övertygelse är min egen tro. Det är som att gå in rum efter rum för att studera vad de innehåller. Man tar med sig det man tycker om och fortsätter till nästa. Det är många som tänker på detta sätt, ofta finner du ledmotiven ur modern ledarskapslitteratur i de religiösa skrifterna, så det är många som hämtar sin kraft från dem, oavsett om de kallar sig troende eller ledare. Var och en har rätt till sin tro, men var och en har också rätt till sin otro. Oavsett hur du väljer att tro, kommer det alltid att finnas belackare.

- En konfirmation är alltså en studietid, är det vad du säger? frågade flickan.

- Det är precis som att gå i skolan. Det är förbryllande att barn som vantrivs i skolan tar sig an konfirmationsläsandet. Det strider mot allt som de har klagat på. Samtidigt är det ett friskhetstecken eftersom det finns hopp för alla. Visste du förresten att vi bara använder en liten del av vår hjärnkapacitet?

- Att vissa bara använder en liten del är ju uppenbart, skrattade flickan. Många är så korkade att man undrar hur de är funtade.

- Men de är bra på någonting va? frågade Pappan.

- Jo vissa saker, till exempel fotboll, musik, teater, men inte det som kallas intelligens.

En del är bara utåtriktade och glada, men de kan ingenting.

- Hm, ibland får du fundera över vad du säger, svarade pappan. Det finns olika slags intelligens. Den som skolan är inriktad på är den som kallas den matematiskt logiska intelligensen. Det är sällan de som har högst betyg som blir de rikaste i samhället, tro mig för jag hade bra betyg, och tittar jag på de som nu är rika, var det de killar och tjejer som vi kallade för ointelligenta. De har en annan typ av intelligens eller förmåga, det är artistisk, atletisk, verbal, social och så vidare. Det finns definitioner för sju olika typer av intelligens och det är inte fel att säga att summan av alla intelligenser är konstant från den ena individen till den andra. Så då kommer vi tillbaka till hur stor del av hjärnkapaciteten du tror att vi använder?

- Det var där vi började ja. Ingen aning.

Pappan förklarade att vi använde såpass lite som fem procent, en del säger mer, men kontentan är i alla fall att det är en stor kapacitet över.

- Vem använder den tror du? frågade Pappan till sist?

- Oj, ingen aning igen, svarade flickan. Är det du och Mamma som kontrollerar den delen?

- Ha, skrattade pappan. Nej det är inte jag och Mamma. Jag vet inte heller vem eller vad det är som kontrollerar den delen. Det finns teorier om att denna kapacitet är till för vår skapare och att den används för att kommunicera med oss. Kanske är det så att hela människosläktet är förbundna genom denna kapacitet?

De pratade om livsåskådning och konfirmation, allvarliga ämnen och ändå satt de och skrattade mer än vanligt tillsammans. Kanske hängde dessa tunga ämnen mer samman med glädje och skratt än allvar och rigorösa riter funderade bron.

- Tomtar på loftet och förmågan att se spöken kanske? funderade flickan. Kanske ett sjätte sinne?

- Eller ett sjunde, föreslog pappan. Varför skulle människan endast ha fem sinnen? För att vi kan uppfatta dessa fem, sätta fingret på dem och enkelt mäta att de finns där? Samma sak som med drömmar kommer du kanske ihåg? Bara för att en dröm eller ett mål inte är mätbart skulle det inte vara ett mål eller en dröm, och bara för att människan inte kan räkna till mer än fem sinnen har hon bestämt att fem är det gällande antalet. Bara för att många tror på något och kallar det för fakta, betyder det inte att de har rätt. Så länge någonting börjar med tro, kan det ifrågasättas.

Nu började bron fundera över om den var en del av den extra kapaciteten. Den var ju inte skapt som människorna, men den uppfattade vad de sa och vad de kände. Den behövde träna på sin uppfattningsförmåga. Så var det nog för människor också, men de hade tydligen vanligtvis inte uppfattningen att de hade fler än fem sinnen.

Det var nog detta som gjorde att bron hade mer eller mindre kontakt med folk. Pappan och dottern hade den fin kontakt med, men i övrigt var det mer sällsynt. Den gamla damen från första sommaren hade den fått fin kontakt med. Andra äldre hade den också ganska bra

kontakt med även djuren var lätta att förstå. Många människor verkade däremot slutna och frånvarande.

Samtalet idag hade handlat om livsåskådning. Den som vände på order kom att upptäcka att det handlade om att åskåda livet. Varje åskådande skedde ur ett visst perspektiv. Det som såg bra ut i vissa synvinklar såg mindre bra ut i andra. Ingen såg allt. Pappans åsikt gick ut på att röra sig i olika rum, det vill säga att se på tingen ur olika synvinklar och sedan välja vilka vinklar man själv ville utnyttja. Han hade liknat det vid idrott och att se en match från olika läktarpositioner. Det var en helt annan match på pressläktaren jämfört med kortsidans hejarklack.

Åskåda livet gjorde var och en utifrån sin egen verklighetsuppfattning, paradigm eller koncept kunde det också kallas. Det var genom dessa som olika personer uppfattade samma situationer på olika sätt. Det som kallades uppfostran hade lika gärna kunnat kallas paradigmskapande eller konceptskapande. Skolan skulle kunna kallas paradigmbyggande och arbetslivet paradigmbefästande. Ju senare i livet man kom på att saker och ting inte alltid var vad de verkade vara, desto jobbigare blev det att ändra. Det var inte för inte som det hette att det var svårt att lära gamla hundar att sitta. Det kunde gå, men de var själva tvungna att förstå att det gick att sitta. De som en gång vant sig vid ledig tid och komfort hade svårt att på nytt börja röra sig.

Alla gjorde inte det valet utan trivdes bra med det liv, de koncept och paradigm som de levde med. Många som var måna om att försvara en enkel och stereotyp livsstil insåg dock inte att de hade mer att få och ge om de bara ville.

Åskåda dina paradigm, tänkte bron, det är vad denne Pappan håller på med.

- En bra illustration för hur olika våra koncept och paradigm är, är att föreställa sig två konstnärer som tittar på samma solnedgång från samma plats vid samma tid. Tror du att deras tavlor blir likadana?

Flickan och hennes far fortsatte samtalet ett kort tag till. I slutet av samtalet sa hon att hon ville läsa till konfirmand för att se vad som fanns att upptäcka, vad hon kunde lära sig. Pappan nickade nöjt till svar och sa att hon hade lärt sig läxan för dagen.

FÖRTJÄNA

När flickan närmade sig åldern då hennes kamrater fick mopeder, dröjde det inte länge innan även hon ville ha det hennes kamrater hade, en moped.

Hon skulle snart bli femton år och förhandlingen hon kom att föra med sin Pappa genomfördes vana trogen på bron.

- Alla andra har egen moped, det skulle kännas fånigt om det bara var jag som var utan, försökte flickan i öppningen av samtalet.

Pappan hade inget emot att hon skaffade fordonet, men vad han inte kunde förstå var varför han skulle hjälpa henne med det. Det var trots allt hon som ville ha det och för hans del fortsatte han gärna att skjutsa henne till olika kompisar och aktiviteter. Att hon ville ha friheten att röra sig fritt utan att få skjuts av sina föräldrar medgav hon till slut.

- Visst, det är väl inte alltid jag vill att ni ska veta var jag är. Vissa hemligheter vill även jag ha. Du har ju själv sagt att jag börjar bli vuxen.

De gick igenom några tidigare samtal, som de haft på bron om respekt och hänsyn och kompletterade denna gång med omdöme.

- Det gäller att använda fantasin även när man är ute i trafiken. Det kan gå riktigt illa och det vill till att tänka framåt samtidigt som man hela tiden är uppmärksam på vad som händer. Uppträd alltid i trafiken på det sätt som du vill att andra ska uppträda på. De flesta gör detta, men det finns en del som sticker ut och då blir det lätt att tro att alla kör illa. Det räcker med att tre av hundra kör illa för att trafiken ska uppfattas som slarvig. Ett gott omdöme är den bästa livförsäkringen i trafiken.

Sedan frågade han hur hon hade tänkt skaffa sin moped.

- Jag hade hoppats på att få lite hjälp från dig och Mamma, svarade flickan. Ni har ju en hel del pengar numer så det borde väl vara möjligt för er att skaffa en moped till mig.

Det var på detta vis som de kom in på ett av Pappans käraste områden, att förtjäna det man vill ha. Allt man ville ha kunde man få resonerade han, men det krävdes något. Det fanns ingenting som hette ”någonting för ingenting”, även om det var en vanlig uppfattning i det samhälle som de levde i.

- Skafferiet är välfyllt, det kan jag medge, men frågan är vad du ska göra för att förtjäna att det öppnas. Du vet hur jag och Mamma resonerar, för att få något vill vi se en prestation av något slag. I detta fallet handlar det om att köpa ett troligtvis ganska dyrt fordon som dessutom kostar en del att driva. Det finns en del barn som får både fordon och driftkostnader betalda av sina föräldrar. I mina ögon får de dessutom en björntjänst, då de på det viset inte utbildas i vad som krävs av dem när de kommer ut i arbetslivet. Frågan är alltså hur du har tänkt att förtjäna skafferiets öppning. Två svar har du att ge mig, ett för inköpet och ett för driften.

Flickan satt still ett tag och funderade. Hennes Pappa brukade prata om att investera och att byta tid mot pengar. Det han nu förväntade sig var en motprestation för att hon skulle förtjäna det hon ville ha. Han skulle med stor sannolikhet även fråga henne hur hett hon åtrådde mopeden.

- Jag vet inte, svarade hon slut. Du pratar ofta om att investera och att byta tid mot pengar. Är det dags för ett verkligt exempel nu?
- Det stämmer alldeles utmärkt. Jag kan komma på ett antal uppgifter som du kan göra här hemma, men jag skulle uppskatta ifall du kom med egna förslag.

Flickan medgav att hon inte kunde komma på annat än att klippa gräset, städa huset, laga mat och så vidare.

- Då ger jag dig några dagar för att fundera över vad du vill och vad du kan tänka dig att göra för att förtjäna din moped. Sedan kommer jag att komma med ett förslag som du kommer att få ta ställning till.

Det gick flickan med på.

Dagarna gick och till slut meddelade hon sin Pappa att hon hade ordnat ett jobb på kyrkogården.

- Utmärkt, svarade han. Det betyder att du kommer att få en viss lön för den tid som du lägger ner på arbetet. Mitt förslag är följande: För varje krona du tjänar på arbetet kommer jag att investera lika mycket åt dig. När du köpt din moped för de pengar du tjänat på ditt sommarjobb, kommer du att få tillgång till halva investeringen för att klara driften av moppen. Den andra halvan kommer jag att fortsätta att förvalta åt dig. Du kommer att få veta hur mycket pengar det handlar om, men du kommer inte att få tillgång till dem före din femtioårsdag. På detta sätt hoppas jag att du ska komma att förstå fördelen med att avstå ifrån att använda alla dina pengar, hur sparade pengar har en förmåga att bli så mycket mer än den pengarna som sparats. Ju tidigare du börjar med detta, desto mer pengar kommer du att ha när du blir äldre.

Flickan tyckte att det var nu hon behövde pengar, inte när hon blev gammal.

- En helt riktig tanke och den kommer helt naturligt från dina impulser om att få omedelbar tillfredsställelse. Det är samma tanke som står bakom det jag nämnde för några dagar sedan, att folk vill ha någonting för ingenting. Något sådant finns inte, allt som ska vara beständigt kostar något. Det jag hoppas är att du ska förstå fördelen av att avstå från de omedelbara belöningarna.

Till slut gick flickan med på Pappans förslag, hon skulle ju vara vinnaren i alla lägen, speciellt om hon arbetade ihop mycket pengar under sommaren. Att sedan inte ha tillgång till alla pengarna insåg hon fördelarna med, även om hennes naturliga instinkter ville ha allt omedelbart.

Bron hade tidigare inte förstått det där med pengar, och den förstod inte mer nu heller. Det den hade förstått var orden, men inte dessas innebörd. Den hade inga instinkter och kanske var det därför den inte hängde med. Inte heller hade den någon nytta av pengar. De flesta människor förstod den, skulle också klara sig med färre pengar, men på grund av det Pappan kallade instinkter hade de en naturlig önskan att konsumera allt överflöd, vilket ledde till fattigdom och dålig hälsa, via dåligt med pengar och må dåligt.

EN VÄN MEN FEL VÄN

Denna ljuva eftermiddag hade flickan en pojke med sig när hon kom på besök. Han verkade vara något äldre än hon men långt ifrån gammal.

- Här har jag mitt eget lilla underbara ställe. Jag delar det med Pappa, men nu är det bara du och jag som ska vara här, sa hon till honom.

Pojken verkade inte helt glad åt det han såg, och bron kände på sig att den inte skulle få någon bra kontakt med den här pojken. Något kändes fel från första stund men bron kunde inte förstå vad, den hade aldrig känt på detta sätt tidigare.

Flickan och pojken satte sig tätt intill varandra och började genast smeka varandra och kyssas. Bron kände sig som om den deltog i något som den inte var inbjuden till. Ingen av de båda unga anade att de hade en observatör, då skulle de troligtvis inte göra det de gjorde.

Efter att ha ägnat varandra maximal uppmärksamhet under några minuter började pojken att leta i sin ficka.

- Jag älskar dig. Det här måste förevigas.

Han drog fram en kniv och bron skälvde till. Vad skulle han göra med den?

Så började han att rista med kniven på brons räcke, nära det ställe där han satt. Hade bron kunnat skrika, hade den gjort det. För varje rits smärtade det värre än något annat bron hade varit med om. Smärtan var obeskrivlig.

Flickan tyckte inte om att pojken ristade symboler i bron.

- Snälla sluta, det gör ont i bron.
- Äh, är du helt knäpp? Broar har inga känslor, det är döda ting, de bara ligger still och väntar på att de ska bli äldre. Nästan som folk som närmar sig pensionering.
- Sluta, det är inte roligt, vi går någon annanstans.

Flickans senaste ord fick honom att stanna till och titta på henne. Med ett illmarigt leende frågade han om hon hade något speciellt i tankarna.

- Kanske det, svarade hon och drog honom med sig därifrån.

Hon räddade mig från fortsatt smärta tänkte bron, skönt. Bron hoppades att hon inte skulle göra något dumt med den där pojken.

Det gjorde fortfarande ont där han hade ristat med kniven och bron kände för första gången i sitt liv ilska. Att någon kunde göra på det viset utan att fråga. Han kunde ha frågat flickan och fått ett nej, men icke. Han var tvungen att visa sina löjliga krafter inför den förälskade flickan. Vad såg hon hos en sådan lufs förresten?

Smärtan från knivens verkningar var kvar tre timmar senare när det började bli mörkt ute. Bron hade upplevt en annan sorts smärta under höstarna när det var dags att gå till sömns, men detta var något helt annat, det domnade inte bort utan fortsatte att bränna.

Bron ältade det där med ilskan ett tag, men kände till slut att den skulle fokusera på något annat. Den som tänkte på sin smärta skulle lida mer än nödvändigt hade Pappan sagt någon gång. Bron tänkte på fåglarna och försvann in i natten.

Dagen efter kom flickan på nytt på besök, gråtande. Skadan efter gårdagens knivdrama smärtade fortfarande i bron, men idag hade flickan med sig ett papper som hon började skrubba med. Det kändes allt bättre.

Hennes tårar föll på bron och den kände att de innehöll salt. Det hade den inte känt när det regnade eller när den blev översvämmad. Kunde saltat vatten ha med sorg att göra, funderade bron. Antagligen inte tänkte den vidare, man ska inte vara fördomsfull, det finns säkert annat än salt som har med sorg att göra. Tårarna smakade ändå gott.

- Aldrig mer ska någon få göra dig så illa, sa hon gråtande till bron, speciellt inte ett sånt svin som han!

Hon stoppade slipningen och torkade tårarna för en stund. Därefter fortsatte hon med förnyad kraft. Det kändes allt bättre för bron.

Till slut hade hon fått bort alla spår efter kniven. Hon satte sig tyst och fortsatte att snyfta ett tag. Materialet som hon hade slipat bort försvann med vindens hjälp ner i bäcken och fördes vidare nedströms.

Trevlig resa tänkte bron och kände inte längre något smärta. Det ömmade lite, men det smärtade inte längre.

Flickan hulkade och snyftade i ungefär en timme. Bron fick ingen kontakt alls med henne under denna tid, hon var helt inne i sig själv och sin ångest. Hon hade gett sig för pojken igår och ångrade sig djupt. När hon hade vaknat på morgonen hade han gått och lämnat en illa skriven lapp efter sig, där han sa att han hade fått det han ville ha och inte var intresserad av henne mer.

Hennes hjärta var gott om än tungt just nu och ingen med ett uns av omdöme borde göra så mot henne. Det gjorde bron ont att känna henne lida.

När timmen hade gått och hon slutat att gråta, fick bron kontakt.

- Det du gjort kommer du aldrig att kunna återställa. Acceptera sanningen, lär av den och gå vidare i ditt sökande efter kärleken. Den finns. Det du igår trodde var kärleken var vargen i fårakläder. Du har nu lärt dig hur den ser ut. Du kommer säkert att vara rädd för att göra fler misstag, men du får inte rädas dem i sökandet efter den sanna kärleken. Tänk efter när du står inför ett val, känn efter när du står inför samma val. Om något inom dig protesterar ska du inte gå vidare. Lita på dig själv.

Hon sträckte på sig, reste sig och gick rakryggad tillbaka in i huset som hon hade lämnat ett par timmar tidigare. Inne i huset hade Pappan noterat att hon behövde stöd och att hon hade fått en del stöd av bron. Nu var det hans tur.

MISSTAG

- Vi gör alla misstag, sa pappan efter att dottern hade berättat vad som hänt. Inte något av det vi gör, kommer vi någonsin att kunna göra ogjort. Den som är klok kommer att erkänna och lära sig av sina misstag. Den som inte gör misstag utvecklas inte, ännu troligare är att den inte gör någonting alls.

- Men jag borde ha fattat!

- Varför skulle du ha gjort det, frågade pappan. Det är lätt att tro på de värtaliga. Han visade också upp en trovärdig fasad när han ristade in era initialer på bron, snyggt städjobb du gjort förresten. Jag tror att bron är tacksam.

Det var den, stället som blev skadad av kniven hade nu en slät och fin yta. Fortfarande lite öm, men slät och fin alltså. Nu satt både Pappan och dottern på bron och det han sa var precis samma ord som bron dagen innan hade förmedlat till flickan.

- Om du tänker tillbaka på vad du kände innan det blev för sent, kan du då finna en känsla av att något var fel?

Flickan tänkte efter och medgav att det fanns en liten känsla av obehag där någonstans.

- Men jag ville inte att han skulle rista vidare på räcket. Det kändes som om bron skrek av smärta.

Hon hade gjort ett val som innebar att hon offrade sig själv för en bro. Det kunde låta knepigt, men det var lätt hänt att en felaktig tanke och handling ersatte någonting bättre, speciellt om det var amorösa känslor inblandade.

- Att göra misstag är ett tecken på att försöka och att vilja, känslan du hade i förväg av att någonting inte stämde ska du utveckla och lära dig att lita på.. Ofta förebrår vi de som försöker för att de missar. När folk slutar att försöka kommer de att stanna i sin utveckling eller vad de nu företar sig. All träning går ut på att lära sig av de misstag som görs, egna och andras. Den som inte tar ut svängarna på träningen kommer att ha svårt att veta var gränserna går när det blir allvar och därmed komma till korta.

Det är inte tanken som räknas, det är försöket som räknas. En tänkt tanke är inget värd om den inte omsätts i minsta försök till handling. Handlingen kan leda till ett misstag, men tusen tankar utan en enda handling kan aldrig leda till framgång.

Tankens kraft ska inte förstoras. Den som bara tänker förblir en drömmare, men den som tänker fokuserat på det den vill uppnå kommer att ha stor hjälp av tanken om den omsätts i handling.

Samtal av den här typen hade blivit vanliga på bron, däremot var de inte ofta så pass allvarsamma som denna gången.

- Du är ute på en resa, fortsatte Pappan. Du växer och söker kärleken. Det är mycket möjligt att du kommer att finna att sökandet efter kärleken är mist lika intressant som den du kommer att finna. Det är i sökandet du finner dig själv innan du finner kärleken. Njut av resan. Varje gång saker och ting går emot ska du ställa dig igen. Du kvävs inte av att hamna under vatten, bara om du blir kvar där.

Flickan lutade sitt huvud mot Pappans axel.

- Det känns tryggt att ha dig och Mamma att prata med om saker och ting. Ni verkar förstå och vara förlåtande.
- Tack, jag kan bara tala för mig själv, även om jag tror att Mamma håller med. Vi valde att i och med din födelse ta på oss ett ansvar gentemot dig om att vara ditt stöd genom livet tills du vill ta dig fram på egna ben. Den dagen är inte långt borta, men du ska veta att du alltid är välkommen till oss för att be om hjälp. Hjälp behöver alla. Det bästa är att du kan välja vilka som du vill ta hjälp av. Hjälp är till för att minska

riskerna för misstag. Inte för att det är fel att göra misstag utan för att det är smartare att lära sig av andras än att hela tiden göra egna.

- Räds inte dina misstag, lär dig av dem. Det finns de som slutat att ta lärdom. De har endera slutat att tänka eller anser sig så fullkomliga att de inte längre omsätter sina tankar i handling. De dör inifrån i tron på sin egen fullkomlighet, och deras drömmar börjar multna i deras inre.
- Den som inte vågar göra misstag är feg. Både samurajer och andra krigare och riddare hade detta klart för sig. De visste att de kunde dö i strid. Ett misstag på fel ställe kunde kosta dem livet. Detta gjorde dem inte till fega, för de gav sig ut i striden. Den fege stannade hemma.
- Samma sak är det med de som ser på en möjlighet och agerar med aggressivitet. De agerar bakom en feghet att upptäcka och lära sig något. De har för länge sedan tappat bort den inneboende passionen och glöden som de en gång hade. Istället för att ta en risk och våga misslyckas, gör de sig hellre till åt andras nederlag. Utåt sett har de en stabil fasad, men det är just vad det är, en fasad.
- Våga och vinn. Den som sig i leken ger får leken tåla. För att bli riktigt bra på något behöver man ungefär tio år och för att komma till målet behöver du en stark vilja och en enorm hängivelse. Det kommer att vara en kamp hela tiden, oavsett vad du vill uppnå, men det är en god kamp. För det finns inga lyckopiller som ger den ivrige en gratisresa till framgång. All beständig framgång förtjänas.

Pappan satte med detta punkt för ännu en monolog på bron. Flickan svarade inte utan hon satt tyst bredvid sin far, fortfarande med huvudet mot hans skuldra. De lät naturens stillhet och få de sista orden.

”Kom” var kvällen sista ord. Det var flickan som sa dem medan hon tog Pappans hand och de två gick tillbaka in i huset till den väntande Mamman. Hon var i sin tur nöjd med att se att flickan hade pratat en längre stund med Pappan, men hon skulle också få stödja flickan.

ÅNGER

Det hade gått fyra dagar sedan bron senast hade träffat de båda. Denna dag hade de kommit tidigt för en pratstund. De skulle iväg till en tillställning senare under dagen. Ett evenemang som hade mammans verksamhet att göra.

- Ånger är en synd sa pappan. Den tär människan inifrån tills hon är bara ett skal, en fasad.

Dottern hade inlett samtalet med att berätta om den ångest hon hade känt efter händelsen några dagar tidigare.

- När inget som är gjort kan göras ogjort tjänar det inget till att älta det. Att bära omkring på ånger är bland det värsta man kan göra.
- Vanligt är att man ångrar saker som man gjort, men detta går över med tiden. Däremot kommer du att komma ihåg saker som du inte gjort. Tillfällen som kommer behöver du ta när de ges, när de har försvunnit kommer de att vara försvunna för alltid.
- Det handlar om att leva och ånger har mycket med brist på närvaro att göra. Lever du här och nu med döden som sällskap kommer du att anta de tillfällen som du ställs inför.

Flickan ryggade till lite där hon satt.

- Det låter otäckt det där med att leva med döden som sällskap. Finns det inget annat, trevligare sätt att uttrycka det på?

Dottern var inte helt nöjd med att behöva tänka på döden. Hennes far var däremot av en annan åsikt.

- Människan är den enda levande varelse som känner till att den kommer att dö. Ändå lever vi inte för dagen, vi lever för att skapa något som vi kan lämna efter oss sedan vi är borta, en byggnad, ett företag, en bok, vad som helst som lever efter oss.
- Jag pratade om krigare och riddare häromdagen och om feghet. Den krigare som låter bli att ge sig ut i strid kommer att ångra sitt beslut, inte för att han lever utan för att han låtit andra gå i döden i hans ställe. Hans val att avstå från något ledde till en ångest som han får med sig för resten av livet.

Fortfarande ansåg dottern att döden kändes otäckt oåterkallelig. Den var helt enkelt inte trevlig.

- Oåterkallelig är den i alla fall, men vill du dö och lämna efter dig något ogjort? Vill du känna dig missnöjd med det du presterat eller vill du känna att du gjorde ditt bästa?
- När du uttrycker det så, svarar jag förstås att jag vill ha gjort mitt bästa. Jag vill bara inte dö.
- Ändå vet du att det är det enda du måste, det enda oåterkalleliga. Dödsångest har sin grund i att inte vara klar, att vara rädd för att lämna jordelivet utan att ha försökt det bästa man kunnat. Vad är det du är rädd för att inte ha färdigt?
- Jag vill bli någon, någon som andra ser upp till.
- Varför vill du att andra ska se upp till dig? Är det makt, erkännande och bekräftelse du är ute efter.

Hon kommer att grubbla sig tokig över sådana frågor tänkte bron. Inget av det är ju vad hon egentligen är ute efter. Mycket riktigt var det också så som hon fortsatte.

- Inget av det egentligen. Jag har kanske fel i att det är det jag vill?
- Jag skulle tro det, och du är inte ensam. Försök att uppskatta det du har i vardagen som det sista du ser. Var nöjd och gläd dig åt det som finns i och utanför dig. Som träning vill jag att du ska gå långsammare än du brukar, mindre än halva din normala hastighet. Titta på de detaljer som du går förbi varje dag, uppskatta dem, fantisera kring dem, se hur vackra saker som du egentligen ser varje dag. Uppskatta det du ser. Gör du detta kommer du att finna att du är mer nöjd med det du har.
- De ambitioner du har kan du ha kvar. Om det är din ambition att sträva efter något, ska du göra det samtidigt som du förnöjt betraktar din omgivning. Att vara nöjd och ambitiös är en avundsvärd kombination.

De fortsatte att prata om döden och att vara nöjd med det man har samtidigt som man strävar efter att uppnå nya mål, att ständigt utvecklas. Detta var något som pappan uppmuntrade

under förutsättning att dottern var med på det. Kommandot i hennes liv ansåg han vara hennes och att hon var tvungen att ta det om hon ville ha det.

Det gick inte att tvinga på någon ett ansvar, det behövde mottas och accepteras. Det gick inte att tvinga någon att utvecklas. Självutveckling behövde likt ansvar mottas och accepteras. Det behövde också stämma överens med de egna idealen och värderingarna för att det skulle verka. När allt samverkar skapas kraften som tar mottagaren till sina drömmars mål.

ARBETE MED STARK ÖNSKAN

Årstiderna växlade och bron visste när det var dags att somna och när det var dags att vakna.

Vid valborgsmässoafton den fjärde sommaren satt de på bron igen, pappan och dottern. De pratade som vanligt om det som kommer ut i denna bok, allvarligheter. De pratade även om en hel del annat och skrattade och hade roligt tillsammans, men det blev en helt annan berättelse.

När de befann sig här denna valborgsmässoafton började samtalet om att ta initiativ.

- Du kan alltid invänta det perfekta tillfället, började pappan, men det kommer inte att inträffa. Åtminstone är det en väldigt liten chans att det skulle göra det. Däremot finns det ingen anledning att ge upp bara för att tillfället inte kommer, du kan börja jobba med det som finns till hands.
- Hur menar du? Om det jag vill göra inte går att göra med det jag har till hands, ska jag hämta eller skapa det då?
- Just precis! Vänta inte på att rätt tillfälle ska komma till dig. Se till att du skapar det tillfälle du behöver. Jobba med det du har istället för att bara sitta och vänta. Det är sällan som man blir avbruten av en bra idé.

Pappan var ivrig att berätta, det märktes att det han pratade om var något som han verkligen gillade och uppskattade.

- Troligtvis kommer väldigt lite att någonsin vara precis som du vill att det ska vara, det får du acceptera. Oavsett vad du vill, kommer förutsättningarna aldrig att bli optimala. De detaljer som inte stämmer med hur du skulle vilja ha det behöver du acceptera så som de är. Detaljer är detaljer, helheten skapar du själv.

Flickan smittades av Pappans entusiasm och funderade.

- Finns det någonting som hindrar att jag börjar jobba med det jag vill även om ingenting av förutsättningarna är på plats?
- Det bestämmer du själv, svarade pappan. Jag anser inte att alla förutsättningar kan skapas utifrån de egna önskningarna. Vem som helst som starkt önskar något kommer att kunna skapa förutsättningarna som behövs för att uppnå föremålet för önskan.
- Det jag starkt önskar blir alltså mitt liv?

Pappan förklarade att hans önskan hade blivit hans liv. Det var viktigt att man såg skillnad på passion och stark önskan. Passionen var något som kom och gick, oavsett vad man höll på med, medan den starka önskan var besläktad med kärleken.

- Din starka önskan blir din passion som blir ditt liv, det vill säga din kärlek. Kan det bli bättre?

Det var ett samtal som bron gillade. Det handlade inte om att göra något som någon inte tyckte om, snarare att se till att någon skulle göra det denne tyckte om. Inget olagligt och inget oetiskt, bara uppskattat och roligt. Det var en bra metod att ta beslut på; kommer du att uppskatta att göra det du funderar över?

ATTRAKTIONSLAGEN – EN HEMLIGHET

Bron kom ordagrant ihåg alla samtal den hörde. Den följande berättelsen var ett intressant samtal som pappan hade med en okänd person under den femte sommaren. Han hade oftast samtal med sin dotter, men detta var alltså ett annat tillfälle, det verkade som om den han pratade med var någon som han arbetade tillsammans med.

- Det finns en naturlag som handlar om att det du tänker kommer du att få. Har du tankar om det du inte vill ha, kommer du att få det du inte vill ha. Tankar är som barn, det lilla ordet ”inte” uppfattas inte. Det är viktigt att du förstår detta. Tänk på det du vill ha och du kommer att få det.

- Skillnaden mellan en bra och en dålig tanke finns i din maggropskänsla. Mår du bra är dina tankar positiva, mår du sämre, är dina tankar negativa, inramade av dina rädslor och ideal. Du tänker flera tiotusentals tankar varje dag. Det är därför naturligt att du kommer att tänka både positiva och negativa tankar. Hur du kommer att känna dig beror på vilka tankar som du gör till dina dominerande tankar. Du bestämmer vilka dina tankar du tänker. Att påstå att någonting utanför dig har påverkat dig att tänka det ena eller det andra är inte rätt. En tänkt tanke uppstår alltid i ditt egna sinne, och om det skulle stämma att det är någon annan som påverkar dig att tänka det du tänker, har du också medgett att du inte har kontroll på ditt liv. Ta kontroll över ditt liv genom att ta kontroll över dina tankar. Du bygger upp din tankestruktur och utifrån den strukturen tar du fart och jobbar vidare mot dina drömmar och dina mål.

- Detta händer inte över natten, men om du gör det till en vana att tänka positiva tankar kommer livet att gestalta sig positivt. Med positiva tankar följer ett positivt liv. De som har blivit beroende av socialhjälp, eller de som är beroende av internationella hjälporganisationer har det förståss motigt. De är omgivna av egna och andras negativa tankar, och då kommer de inte att komma loss. De har blivit fångar i negativa tankar. Har man blivit beroende av internationella hjälporganisationer, har dessa uppgiften att lyfta de hjälpanandes hopp. Inte bara att ge dem mat utan att hjälpa dem att själva skaffa mat. En otroligt stor och svår uppgift.

- Att det inte kommer att hända över natten är till din fördel. Det är inte säkert att det första du tänker på att du vill ha, är detsamma som det du verkligen vill ha. Med tidens hjälp kommer du att forma det du verkligen vill ha.

- Tro att det du vill ha är något som du också kan få. Detta kräver en balansgång, då du inte ska ljuga för dig själv, vare sig positivt eller negativt.

- Det handlar alltså om att se skillnaden på manipulation och strukturellt tänkande. Manipulationer förekommer i nästan alla organisationer i samhället, vanligast är i företag och idrottsföreningar. Du känner säkert till uttryck som "Nu tar vi dem", "Vi är bäst" och "Vi håller världsklass". Ibland funkar detta till att motivera personal och spelare, men man ska vara medveten om att det handlar om manipulation och lögn. Så är det, så länge som den som säger orden inte vet säkert att de stämmer, även om denne tror att det.
- Negativa tankar kommer alltid att förekomma. Att jobba med de positiva tankarna innebär inte att du manipulerar dig själv, det innebär snarare att du blir medveten om när du har negativa tankar. Medvetandet om dessa tankar är första steget.
- Det finns tekniker som går ut på att bestraffa sig själv om man tänker negativa eller nedlåtande tankar om sig själv. Alltså inte negativa tankar i allmänhet, utan om sig själv. Det kan verka absurt att straffa sig själv bara för att man varit negativ mot sig själv, men du har tidigare hört berättas om korrekt verklighetsbeskrivning. Att vara negativ mot sig själv kan vara att ljuga om sin egen verklighet, därför kan denna typ av egenbestraffning ibland vara okey.
- Allt ska utföras med måtta.
- De som når de högsta framgångarna har varit väldigt tydliga med att återge verkligheten på ett korrekt sätt. Har man ett negativt karaktärsdrag, ska man acceptera detta och möjligen jobba med det om man stör sig på det. Likadant med positiva karaktärsdrag.
- Det är relevant att fråga om man ska dämpa alltför positiva karaktärsdrag också. Detta får du avgöra från fall till fall. Den som är alltför social i en grupp där individuell koncentration eller isolation krävs för att lösa uppgiften kan en dämpning av den positiva karaktären vara på sin plats.
- Med positiva tankar på dominerande plats, med ett kreativt tankesätt och en positiv målbild kommer lagen som vi inledde detta avsnitt med att börja göra jobbet åt dig. Processen för att ta sig till målet är mindre viktig. Det är det tydliga starka och positiva målet som drar dig framåt, som attraherar dig. Därmed har lagen trätt i kraft.

VÄRDERINGAR

När pappan växte upp var det inte frågan om vad han ville och vilka värderingar som han hade eller ville ha. Vid olika val kom det för honom att bli på samma sätt som för många andra unga, det var föräldrarna som valde utifrån sina värderingar, med de allra bästa intentioner.

Pappan hade berättat en hel del om detta för sin dotter. Han hade själv hamnat på kant med sin far när han i trettiofem till fyrtioårsåldern förstod hur han hade kommit att känna som han kände för de jobb han hade haft. Han och hans far hade varit osams på grund av detta när fadern gick bort mitt i det han kallade för sin egen värderingskonflikt. Detta var något han inte ville föra vidare till nästa generation, och därför jobbade han med att dottern skulle lära känna sina egna värderingar.

- Det finns barn som gör uppror mot sina föräldrar i tonåren, det gjorde inte jag. Istället köpte jag mina föräldrars värderingar rakt av. Följden av detta blev att jag i yngre medelåldern kom underfund med varför jag aldrig trivts speciellt länge på något av

mina arbeten. Det har aldrig haft med arbetets beskaffenhet att göra, det har haft med mina egna värderingar att göra.

Det var mitt på dagen, pappan hade en kopp med någon dryck med sig och dottern hade en tallrik med glass. En av sommarens varmaste dagar.

- Med våra små samtal på denna lilla bro vill jag uppnå att dina värderingar är dina och att du förstår att det är ok att de skiljer sig från mina och mammas.
- Jag tror att de kan bli ganska lika i alla fall sa dottern.
- Visst är det så att grundvärderingarna, helheten blir desamma, men i värderingarna ligger också hur man ser på livet och tillvaron. Vad man värdesätter mer än något annat.

Pappan satt tankfull ett tag. Värderingar var inte lätt. För hans egna föräldrar hade det varit självklart att det de tyckte var bra och även skulle tyckas likadant av deras barn. Så blev det i fyrtio år, men sedan hade hans kris satt in. Det folk ofta kallade fyrtioårskris hade egentligen inget med ålder att göra, snarare kom många i den åldern fram till en självständighet som gjorde att känslan för de egna värderingarna tydligt visade sig skilda från föräldrarnas. När han nu pratade med sin dotter insåg han att det lätt kunde gå åt rakt motsatt håll, vilket inte heller låg i linje med vad han önskade för sin dotter.

- Jag har en bra utbildning, det är inte det jag vill säga. Det är däremot en utbildning som min far gärna hade tagit, och när han ansåg sig själv vara för gammal övertygade han istället mig om dess förträfflighet. Många andra utbildningar skulle ha passat mig bättre, men eftersom jag hade läshuvud, fick det bli teoretiska studier för mig. Praktiska studier och praktiskt arbete hade jag gillat och värderat mycket högre.
- Det är inte lätt för en förälder att ta reda på detta. När jag i högskolan funderade över att hoppa av, övertygades jag av alla i min omgivning att jag skulle fortsätta. Universitetet klarade jag av, men jag gjorde det med ganska mediokra betyg. Redan då kände jag alltså att jag inte hade valt efter egna värderingar. Det tog ytterligare femton år innan jag förstod det.
- Säger du att jag inte ska välja samma utbildning som du har bara för att jag ska vara säker på att jag väljer efter mina och inte dina värderingar, undrade dottern.
- Du får välja exakt samma utbildning som jag en gång valde, jag hade inte gjort det igen, men det är kanske så att vissa intressen hoppar över en generation. Om det är så att du väljer samma inriktning som jag gjorde, kan jag kanske hjälpa dig emellanåt, om takterna sitter i förståss.
- Det gör de säkert, men jag tror att jag kommer att klara mig med de stödsystem som finns på skolan.

Det var flickan som hade kommandot nu.

- Jag vill fortsätta den bana som du avbröt. Vi har ju en del samma gener Farfar och jag, så visst kan det vara så att vissa intressen hoppar över en generation. Det är nog hellre

så att man blir intresserade av olika ting, och i mitt fall vill jag göra detta. Därutöver vill jag öppna en egen byrå, något som du aldrig gjorde.

- Tur var väl det, föreslog pappan. Då jag inte var intresserad av yrket skulle det ha blivit katastrof om jag lyssnade på vad folk i min omgivning ansåg att jag skulle göra.
- Vad ansåg folk?
- De tyckte att jag skulle öppna just en egen byrå. Med rätt intresse och rätt passion hade det gått, men jag saknade detta. Vad som är viktigt för dig att ta reda på, är om du omedvetet har lyssnat till andra än mig som tyckt att du ska gå den vägen som jag avbröt?

Dottern funderade ett tag. Visst kände hon till hur pappans val och avslut på jobbet hade varit, men hon kunde inte minnas att någon, inte heller mamman, hade föreslagit för henne att fortsätta där hennes far hade slutat. Hon kände verkligen för hans gamla yrke.

- Jag kan inte påminna mig det i alla fall.

Pappan verkade vara nöjd med det svaret, det verkade i alla fall som om hon inte skulle komma att göra om hans livs misstag.

- Även om jag valde fel bana, finns det inget jag ångrar.
- Nu hänger jag ärligt talat inte med.

Dotterns protest var förståelig, eftersom det lät som om han talade emot sig själv.

- Jag kan förstå om det låter konstigt, förklarade pappan. Under tiden som jag levde i det, visste jag inte att det var fel för mig. Rätt för andra, men fel för mig. När jag väl kom på att jag ville någonting annat var det en jobbig tid att ta reda på vad jag ville, sedan blev det en ännu jobbigare tid att verkligen styra om livet.
- Idag lever jag och mamma ett mycket bra liv tillsammans med dig. Historien kan ingen göra något åt, den får man acceptera såsom den är med alla dess fel och brister. Det enda man kan ändra är framtiden, den ändrar man genom de val man gör, aktiva såväl som passiva. Ibland behöver man hjälp och man ska inte vara rädd för att ta hjälp av andra, även om det kanske kostar en peng. Det kostar mer om man fortsätter på en inslagen felaktig väg. Ett felaktigt vägval kostar livet, en riktningssändring kostar pengar och en tid av omstörtning. Det blev mitt val för att ta mig ur ett felaktigt val. Ånger hade inte vänt någon riktning, den hade inte ändrat något i historien. Jag har lärt mig mycket av det jag gjort och det är den lärdomen, kanske rentav visdomen, som jag nu kan förmedla till dig och andra. Utan historien finns ingen lärdom, så varför ångra det som hänt?

Värderingar kunde ändras men man behövde jobba aktivt med dem. Det var något som pappan hade gjort och han hade också bytt riktning i sitt liv. Familjen hade haft det jobbigt under några år, men målet som de nådde på andra sidan av ändringen var mödan värd. De var inte riktigt framme ännu, men allt motstånd var borta och de kände doften av sitt mål, starkare och starkare för varje dag.

Lika lite som man kunde spekulera i, älta och grubbla över vad olika historiska val kunde ha medfört, kunde man spekulera i hur olika framtider skulle kunna se ut. Om pappan hade varit kvar inom sitt tidigare yrke, hade de kanske haft det lika bra, men pappan var förvissad om att han mådde väldigt mycket bättre nu än vad han hade gjort utan riktningssändring. Han kände att aningen han alltid haft om att någonting var fel var helt borta.

YRKESVALET

Den sjunde sommaren hade dottern hade blivit såpass gammal att hon skulle välja yrke. Under de år som bron funnits och pappan och dottern hade suttit på den och pratat hade valet av sysselsättning, inte yrke, varit ett av de vanligaste samtalsämnena. Varje gång hade pappan poängterat det viktiga med att hon valde något som hon själv ville och som hon kände en stark önskan om att bli.

När hon nu till slut stod inför valet, var det ändå inte lätt. Tidigare hade hon sagt att hon ville fortsätta den banan som Pappan hade avbrutit, så var det inte alltid numer. Istället hade hon funnit andra intressen.

- Men jag känner inte att det tillför samhället någon nytta, invände hon mot sin egen önskan. Du har sagt att vi behöver folk i samhället som bidrar till att allt ska fungera, ingenjörer, läkare, vårdpersonal, sophämtare, livsmedelsföreståndare och så vidare. Till och med advokater. Det jag vill göra är ingenting som samhället har nytta av.

- Om du funderar över om du kommer att få någon inkomst på det du vill göra, svarade pappan, och om svaret är att du kommer att få det, betyder det att någon i samhället betalar dig för det du gör. Människor har ibland så märkliga föreställningar om vad som är bra eller dåligt att tjäna pengar på. Så länge en verksamhet är laglig, kommer varenda peng som någon tjänar att vara betald av en annan människa. Detta gäller oavsett verksamhet. Allt du får som löntagare, allt du får som företagare har någon annan betalat. Resonemanget om att tjäna pengar på vad andra håller med, att inte bidra till samhället, gäller samtliga yrken i vårt samhälle.

- Det finns belegg för att påstå att alla har betalt efter vad de är värda. Den som har låg lön tillför ett värde som betalas efter den låga lönen, den som har hög lön tillför också ett värde som betalas i form av den högre lönen. Den som har låg lön kommer naturligtvis att protestera mot detta, men så länge den personen inte tillför ett större värde till någon, kommer den inte att få någon förändrad lön. Så länge den personen inte arbetar för att uppnå en högre lön, kommer han inte heller att förtjäna en högre lön.

- Att påstå att höginkomsttagarna har tur är fel. De har i unga år valt en utbildning som lett till ett yrke, de som är direktörer har ofta i tidiga år ställt in sig på att göra karriär. Vanligt är att det är de äldre syskonen som tar dessa beslut. De fostras redan från unga år att leda och prestera, ofta är det inte de själva som tar detta beslut, utan det blir så när föräldrarna inte ont anande ber det äldre barnet om hjälp med de yngre barnen.

- Det är ändå ett faktum att för var och en som har en hög lön, finns också någon som är beredd att betala denna lön. Alltså betyder även det att de tillför ett värde som motsvarar deras lön.

- Många går och hoppas på att komma på något som de kan bli först med, detta skedde också ganska frekvent under Internets största expansionsfas. Dessa människor blev hyllade som

entreprenörer och hjältar trots att de blev rika på pengar. Den som tar ett välbetalt yrke som ledare eller uppnår stor framgång genom att bygga upp en egen organisation, får av någon anledning inte samma hjältestatus. En paradox som kan vara svår att förstå.

- Vi kan föra samma resonemang kring två författare för att det ska bli lättare att förstå. Om en duktig författare skriver en fantastisk bok som hyllas av kritiker men som inte säljer bra får han inte så bra betalt, men om en medioker författare knackar ihop en bok som sågas av enad kritikerkår, men som säljer bra kommer han att få betalt efter den fina försäljningen.

Äntligen kom flickan med ett inlägg. Många gånger var det Pappan som pratade mest. Trots att han ville att flickan själv skulle välja var det oftast hans ord som hördes. Bron ansåg att det låg en paradox även i hans beteende och funderade över om den någon gång kunde förmå honom att agera annorlunda.

- Det du menar är att det jag gör kommer att tillföra ett värde för någon eller några andra, och hur mycket betalt jag får har inget med vad en eller annan människa tycker och tänker om min sysselsättning, utan det har enbart att göra med det värde som jag tillför?

- Det är vad jag anser, svarade pappan, du får anse vad du vill. Jag har hört talas om en sorts krabbor som när de är fångade kan ta sig ur en hink, så länge de är ensamma i den. Så snart det kommer ytterligare en eller flera krabbor i hinken kommer ingen ur den, utan om en krabba börjar klättra mot friheten kommer en annan att dra ner den igen. På detta sätt fungerar även människor. Den som försöker gå sin egen väg kommer att utsättas för påtryckningar och påhopp från andra för att inte bryta mönstret. Folk kallar det för rättvisa att alla har det lika dåligt och de som försöker nå större framgång än de mediokra kommer att motarbetas. Alla kan nå framgång och ingen behöver ha med sig sina gamla vänner i den framgången.

- I takt med att din mor och jag blev framgångsrika byttes även vårt umgänge ut. Den som vill uppnå något behöver umgås med likasinnade. Det viktigaste har jag dock sett att lärandet är, inte prestationen. Det är viktigare att fråga sig vad man kan lära sig, snarare än vad man kan uppnå inom en viss verksamhet.

- Pengar, pengar, pengar... Beräkna det du behöver göra för att nå det du vill. Räkna in all tid, annonsering och andra kostnader som behövs för att nå först och främst nå en kostnadsbalans, därefter vad som behövs för att nå en viss tillväxt, en viss nivå. Beräkna därefter vad du behöver göra för att hålla dig där. Var ärlig och konservativ när du räknar. Om du inte är nöjd med resultatet och inte vill göra vad som krävs, var ärlig. Avstå om du ser att det inte räcker till.

Det blev ibland långa monologer som denna, där pappan pratade och flickan lyssnade, eller försökte lyssna. Både hon och pappan var medvetna om att allt som sades inte skulle fastna och kommas ihåg. De hade pratat om detta och var överens om att vissa upprepningar troligtvis skulle behövas framöver.

Bron ansåg att Pappan i samtal av den här arten kunde vara lite hård och att han kunde fråga flickan mer än vad han gjorde. Det var som om tiden hade gjort honom hårdad i takt med att han hade format sin filosofi. Samtidigt hade bron inget att invända mot resonemanget, konstigt nog. Det var nog så att alla människor kunde ta ansvar för sig själv och sin egen utveckling. Alla gjorde inte detta och pratade istället om rättvisa och annat precis som krabborna i hinken. Bron hade förstått att folk gärna ville ha så mycket som möjligt för så lite

som möjligt, och för att få det skyllde de gärna på yttre faktorer, till exempel regeringar och rika. Dessa hade ingen som helst påverkan på individens framgång.

Att pappan hade fått ta emot en hel del kritik hade bron förstått och dessa åsikter var säkert en anledning till att det blivit så. Pappan hade ändå gjort sina val och stod för sina åsikter trots att han med den utbildning han hade, hade tjänat mindre än andra med samma utbildning. Utbildningen hade inte varit hans själsliga val eller passion. Det hade fungerat bra för honom, men i takt med att arbetet skulle göras och att hjärtat var någon annanstans, blev prestationen allt sämre och med den sjönk även hans löneläge.

Bron hade sett att de som var på besök faktiskt hade bytts ut under åren. De som hade varit med när bron var yngre hade slutat komma lika ofta som då och andra som varit med då kom inte lika ofta. Alla gick inte att byta ut, till exempel syskon och föräldrar, men det gick att minimera antalet tillfällen då man träffades. Det handlade om ett val snarare än något illvilligt och det skedde i takt med att värderingarna förändrades.

VILJAN OCH FRUKTAN

- Vill, vill, vill! Jag vill hitta det som jag verkligen vill göra, det som ger mig stimulans i långa loppet, det som jag kommer att brinna för, men jag vet inte hur jag ska bära mig åt för att komma på vad det är jag vill.

- Du låter stressad och desperat?

Det hade gått ytterligare några dagar och flickan och hennes Pappa satt åter på bron med ett liknande samtal som några dagar tidigare.

- Jag är stressad och desperat! Jag är snart tjugo år och trots att vi suttit här och pratat så mycket om att välja och välja rätt...

- Stopp ett tag!

Pappan protesterade mot det senaste som hans dotter sa.

- Har vi någonsin pratat om att välja rätt?

- Har vi inte det?

Sedan förklarade Pappan igen att deras samtal hade gått ut på hon skulle välja utifrån sina egna krav och sin egen vilja. Rätt eller fel hade de aldrig pratat om.

- Många gånger är det viktigare att du tar ett beslut än att du bara låter tiden gå. Stora ledare tar inte alltid rätt beslut, men de gör sina beslut rätt. Arbeta alltid utifrån den verklighet du befinner dig i. Försök inte manipulera ditt eget sinne till att tro att du är bättre eller sämre än du i verkligheten är.

- Det där kommer jag ihåg, men jag vill inte välja fel och komma på att det är fel efter flera år.

Pappan log mot sin dotter och kramade om henne där de satt. Hon var upprörd över sina kval, sedan torkade han bort en tår från hennes kind.

- Du kommer väldigt tidigt att komma underfund med om ditt val är det rätta för dig. Det tänket som du har, som jag saknade i din ålder, kommer att hjälpa dig att hamna rätt.

- Hur kan du veta det?

Bron tänkte att en sådan fråga alltid är berättigad. Den som inte kan se in i framtiden kan inte heller säga något sådant med säkerhet. Den visste även att Pappan var väl medveten om detta.

- Det kan jag inte veta, det har du helt rätt i. Kommer du ihåg att vi har pratat om intuitionen? När vi medvetet uppfattar tiotalet saker, uppfattar vi omedvetet uppemot miljonen. Vad som händer med alla dessa intryck är förståss svårt att känna till, men de bidrar till att ta beslut och dra slutsatser. Jag kan inte bevisa att du kommer att inse att du kommer att veta om ditt val är rätt eller fel, men min intuition säger mig att det kommer att bli på det sättet.

Flickan nickade instämmande, även hon kände på sig att hon skulle komma rätt när hon till slut skulle välja eller välja på nytt. Hennes val var egentligen ganska lätt, men när hon kände till att det inte var många som livnärde sig på det som hon ville göra var hon full av tvivel.

- Du kommer aldrig att stå ensam, svarade Pappan. Din mor och jag kommer alltid att stå bakom och stötta dig. Vi har pratat mycket om dig och dina framtida val. Eftersom vi har såpass bra finanser som vi har, stöttar vi båda dina val, även om vi också känner till att det inte är så många människor som lever av det du vill göra. Det finns folk som lever av att göra det du vill göra och du kan bli en av dem.

- Tack, sa flickan, men nu var du där igen med det där manipulativa "Du kan bli en av dem"

Hon retades lite med sin Pappa och visste redan vad han skulle svara om möjligheter.

- Fortfarande finns möjligheten, och du kan bli en av dem. Det är ingen manipulation. Skulle jag påstå att du var en av dem skulle det vara annorlunda och dessutom en lögn. Det är ingen lögn att möjligheten finns.

- Att se på och umgås med de som är framgångsrika i det man vill göra är viktigt. Man blir som man umgås heter talesättet, och det ligger mycket i det. Det går att träffa de man vill duplicera genom böcker, band och inspelningar, även radio och annan media. Man behöver välja, den som inte väljer kommer att överöas av allt medialt brus som finns idag, och det är en hel del det. Sedan behöver man öva flitigt. Det är inte de största talangerna som vinner de stora tävlingarna. Den som vinner är den som tränat mest.

Efter många års arbete hade Pappan kommit fram till en hel del kloka åsikter. De flesta människor kände till dessa, men ingen hade knutit dem samma såsom Pappan hade. Han fortsatte.

- Kom även ihåg att du behöver ett lugnt sinne för att göra dina rätta val. Ett lugnt sinne är en förutsättning för all beständig framgång. Den som har ett stressat sinne har en rädsla som den först behöver komma till rätta med. Det är inte ovanligt att rädslan är utebliven framgång och den kommer att utebli ända tills de slappnar av. Det låter märkligt, men visar sig vara sant gång efter annan.

- Finn vad du är rädd för och kom tillrätta med det. Skulle du välja när du är stressad kommer du sannolikt att välja fel. Med ytterligare insikt kommer du att få fler tillfällen att välja på nytt. De som är ledare för organisationer gör sina beslut rätt, men förväxla inte detta med dig som individ. Individens viktigaste val är de egna.

Det var mycket i en människas liv som hängde samman, så pass mycket att det inte alltid var lätt att se vad som berodde av vad. Den som hade kommit långt i livet hade ett svårt jobb att göra nya val. Ju tidigare i livet som valet av livsuppgift kom på plats, desto lättare verkade det på bron.

Bron hade sin uppgift men fann det ändå intressant att försöka läsa sig så mycket som möjligt. Samtidigt förstod den att det inte fanns någon anledning för någon människa att förstå varför de ständigt upprepade vissa negativa beteenden. Det var viktigare för dessa människor att komma på vad de egentligen ville göra och börja sträva dit. Att förstå sitt eget märkliga handlande skulle ta en massa energi och om de kom på svaret på frågan, skulle den inte ha någon som helst betydelse för dem för att uppnå sina drömmar och mål.

Likafullt var det många som sökte efter svaren till dessa mysterier istället för att betrakta dem som just mysterier. Över det hela låg ett skimmer av prestationsångest, inympad i människorna sedan barnsben. Denna ångest yttrade sig i fruktan som yttrade sig i stress och en ibland uttalad vilja att göra något som de kanske egentligen inte hade något intresse av att göra.

Människans gåta fick förbli ett mysterium.

SKRATTET

Under de första åren hade bron upplevt en del möten där det mest pratats för att det skulle låta, men med tiden och nya besökare hade samtalen allt oftare tagit en mer allvarlig karaktär. Det skrattades inte lika mycket och det var förståss tråkigt. Skrattet behövdes för att människan skulle må bra. Ändå kände bron att familjen som den bodde hos mådde bättre idag än under de tidigare åren, de levde nu ett liv som de själva hade valt och skapat.

Skrattet var den befrielse som alla behövde ta del av. Det kunde lösa upp en trög förhandling, ett svårt samtal, avsluta depressioner och så vidare. Skrattet förlängde livet var en sanning utan omsvep.

- Lycka, skratt och glädje går hand i hand. Det ena ger det andra. I svåra situationer är det svårt att släppa fram skrattet. Det skulle behövas fler skratt i världen. Den känsla som lösgör sig i samband med skrattet är svår att beskriva. Känslan kan som bäst förklaras som förlösande och välgörande. Skrattet är kontakt mellan människor utan fysisk kontakt.
- Skrattet smittar också. Den som muntert startar ett skratt och låter andra ta del av glädjen kommer att uppfattas som en munter person. Av världens alla smittor är skrattet den mest läkande.

Skrattets positiva medicinska inverkan hade Pappan sett verkan av vid åtskilliga tillfällen. Även om antalet medicinska studier av skrattet var få, visade de ändå på skrattets positiva effekter.

Det fanns skillnader i skrattet som var viktiga att känna till. Den som skämtade och skrattade på rätt sätt mådde bättre än den som försökte göra narr av andra. Det avgörande var alltså om man kunde bjuda på sig själv eller inte.

Att berätta om sina egna tillkortakommanden var något som Pappan gjorde ibland för sin dotter. Vid dessa tillfällen bjöd han på sig själv och dottern skrattade alltid lika glatt. Även för en bro gjord i trä var det uppiggande att ta del av dessa glada skratt.

Den kände till att det fanns ordspråk och liknande som hette att ”ett gott skratt förlänger livet”, ”ett uppiggande skratt” och liknande. Den kände också till skillnaderna med att skratta åt andras misstag eller sina egna. Att håna en annan människa var något helt annat än att skratta tillsammans med denne åt dennes misstag.

Alla människor klarade inte av att se dessa skillnader, men det var enkelt för bron att känna vilka som hade uppfriskande skratt och vilka som inte hade det. Tydligast syntes resultatet av detta på barn som råkade göra ett misstag och fick vuxna att skratta. De flesta barn, främst de som kallades känsliga, tog illa vid sig när de vuxna satte igång med sina skratt. Det kallades att göra barnen till åtlöje och det hängde med genom hele livet som något negativt.

Den som skrattade tillsammans med barn fick också förstå vad delad glädje kunde innebära. När glädjen delades stämde inte matematiken längre och ett plus ett blev mycket mer än två.

Bron njöt de gånger, vilket var ganska ofta ändå, som Pappan och dottern skrattade tillsammans på bron.

LUGN OCH IVER

- Lugn, framför allt lugn. Stressar du kommer du att ha svårt att uppnå det du vill. Det låter som en motsats till att sätta en tidpunkt när vissa saker ska vara färdiga, men ju lugnare ditt sinne blir, desto större blir din framgång, ditt inflytande och din kraft för det goda. Sinnets lugn är en av de vackraste juvelerna i visdomens krona.

Dagens samtal började tidigare än vanligt. Bron brukade kunna njuta av stilla mornar i godan ro, men denna morgon hade den fått sällskap innan fågelsången hade tystnat. Bron gjorde inget annat än studerade sin närmaste omgivning så den var till skillnad från människorna inte direkt störd av att få en rutin bruten. Tvärtom, den uppskattade när oväntade händelser inträffade.

Pappan och dottern hade tydligen fortsatt gårdagens samtal om att välja yrke och han var nu igång med att beskriva hur viktigt det var att behålla ett lugnt sinne. De hade varsin kopp med varm dryck med sig och njöt även de av den stilla morgonen, trots det intensiva samtalet.

- Känslan av iver kan få dig att fatta fel beslut. Känslor kan vara bra att ta beslut på, och jag vill hävda att de är det, men handlar det om att din plånbok ska bli större eller mindre, behöver du basera dina beslut på mer än en känsla. Intuition är bra, men lär dig skilja den från gissning. Intuition baseras på den samlade kunskap du besitter. Saknar du tillräcklig kunskap i ett ämne är det inte intuition du känner utan troligtvis en tro. Du får tro på vad du vill, men låt inte din tro styra dina beslut. Ifrågasätt din tro, den är kanske inte din? Din tro är kanske inte din?

- Iver och lugn går hand i hand. Iver betyder att du kommer att gå fortare fram än du är rustad för. Den gör att du tar beslut från önskningar, inte fakta, inte ens intuition. När du gjort ditt val i iver och känner tvivel, är det din intuition som ropar till dig. Den fågel som ivrigt äter av fröerna är ett lätt byte för katten.

Pappan fortsatte bland de känslor man ofta möter när man eftersträvar ett visst mål utan att vara helt beredd att vandra den väg som för tillfället bjuds. Både girighet och eufori kunde lätt få en människa att traska iväg på en väg som inte hade valts utifrån hjärtats mening.

- Människor, även du och jag, vill få så mycket som möjligt med så liten insats som möjligt, någonting för ingenting. Detta leder ofta iväg på andra vägar än de som ditt hjärta talar om för dig att du ska gå.

Flickan som mest varit tyst under denna morgon tog till orda om de kval som hon kände att hon stod inför.

- När jag ser att det är möjligt att nå väldigt stora inkomster på ganska kort tid med en liten insats av tid, blir jag lockad av det. Även om du kallar det för girighet och otålighet kan jag inte låta bli att förstå att detta också är känslor som finns i min kropp. Jag har blivit gammal nog för att ta beslut utan att rådfråga dig och Mamma varje gång. Det jag sett i detta koncept vill jag prova.

Historien upprepar sig tänkte Pappan, fast flickan befann sig där han befann sig tjugo år tidigare. Det var bra det, nu gällde det att jobba med henne för hennes bästa.

- Det är bra att du har kommit till detta stadie redan nu, för min egen del tog det ytterligare tjugo år. Det du känner är helt naturligt, det tror jag att du förstått för du verkar resonlig. Som sagt, jag stod inför samma val för några år sedan. Jag provade ett antal av de koncepten som du tittat på, och jag fick inget av dem att fungera. Det var inget fel på dem, utan det var mig det var fel på. Det som föreslogs i verksamheterna var inte detsamma som mitt hjärtas mening, men på grund av min egen girighet och otålighet gick jag in i några av dem då jag trodde att de innehöll mitt hjärtas mening.
- Inte förrän jag hade jobbat med dem under några år drog jag mig ur. Det var en ännu svårare tid än när krisen började. Alla motgångar ledde till depressioner, eller något liknande.
- När allt hade rasat och jag hade blivit ensam med mig själv, se det bildligt. Mina drömmar hade gått upp i rök, allt arbete som jag hade lagt ner för att nå framgång var spild tid. Jag lärde mig en hel del och jag ångrar inte att jag försökte, för hade jag inte försökt, hade jag fortfarande varit kvar på ett jobb som jag tyckte illa om. Antagligen hade jag tyckt ännu sämre om det idag.

Känslorna svallade i Pappan när han berättade detta, för det hade varit en synnerligen jobbig tid. Ibland hade han velat sälja allt de ägde och hade för att börja om i en mindre anspråkslös miljö. Andra gånger funderade han över att säga tack och adjö till allt och alla och istället åka till ett varmare land och jobba i en bar. Det hade kanske fungerat det också, men det valet han gjorde var att lämna all strävan efter framgång och istället titta inåt för att där upptäcka vad han älskade att göra. Tidigare hade han ägnat massor med tid åt att se utåt för att försöka finna lösningarna på sina problem.

När alla illusioner hade rasat, försvann ivern och lugnet hade tagit hans sinnen i besittning. Han torkade bort en tår ur ögonvrån och vände sig på nytt till flickan.

- För att du ska få en bättre bild av dina val föreslår jag att du i ditt sinne leker med tanken att du är jag. Förflytta dig i tanken över i min kropp och betrakta dig själv där du sitter. Vill du inte pröva min kropp, prova att betrakta dig från ett av de lustiga träden, eller varför inte bron.
- Då tror jag att jag tar bron, svarade flickan. Den är ju ändå alltid med vid våra samtal.

Välkommen in i min värld tänkte bron. Du kommer att trivas.

Flickan slöt ögonen och lät tanken vandra iväg till bron. Trevlig plats du bor på tänkte hon. Tackar svarade bron. Sedan började hon att betrakta sig själv där hon satt.

Den person som hon såg var snygg att titta på och verkade trevlig, saknade pojkvän för tillfället, vilket gjorde henne stressad.

Se där, tänkte hon, vem har sagt att jag ska ha en pojkvän, vem har påstått att jag inte kan vara ensam hela livet? Det där med att ha pojkvän var inte hennes uppfattning utan något som hennes kamrater hade hittat på.

Därefter funderade hon i egenskap av bro över vad flickan hade i tankarna. Där såg hon att hon hade bråttom att uppnå framgång eftersom hon trodde att hennes föräldrar ville det. Genast insåg hon att det var en föreställning som hon själv hade skapat. Allt hennes föräldrar ville för henne var att hon skulle må bra och vara lycklig. Framgång, visst, men det var inte vad de hade pratat mest om.

Hon såg att det hon ville uppnå med verksamheterna hon hade tittat på inte hade med henne som person att göra, de hade att göra med den person hon trodde att hon skulle vara för att vara föräldrar och kompisar till lags. Så fel det hade kunnat bli. Verksamheterna hon hade tittat på var till för de som hade dessa som sitt hjärtas röst. De som inte lyckades skulle inte lyckas så länge de inte brann för att jobba med kärnan i det som erbjöds.

Efter ytterligare en stunds betraktande av sig själv valde hon att återvända. I verkligheten hade det gått tretio sekunder, men hon hade fått många svar.

Välkommen åter tänkte bron, verkligen kul med trevligt sällskap.

- Välkommen tillbaka, sa hennes far.

Hon tittade på honom.

- Det var trevligt att vara bro, det kändes som om det fanns ett betraktande liv därinne.

Bron funderade över sin egen existens när den lyssnade till flickan. Den hade verkligen känt flickans närvaro och hade fått mer kontakt med hennes inre än någonsin tidigare. Den hade försökt hjälpa henne att se in i sig själv och det verkade som om den hade lyckats.

- Att betrakta sig själv från ett annat perspektiv ger en helt annan insikt i vad man håller på med, fortsatte hon. När jag satt i bron insåg jag att det jag lockades av inte hade med mig att göra utan med den person jag trodde att jag skulle vara, den person jag trodde att andra förväntade sig att jag skulle vara.

Pappan nickade förstående och lät henne fortsätta. Hon berättade det hon hade upplevt och insett.

- Du kommer att komma fram till ditt rätta mål, slog Pappan fast när hon var färdig med berättandet.

De satt tillsammans en kort stund i tysthet. I sina tankar förflyttade de sig in i träden, åter in i bron, ned i vattnet för att betrakta sig själva från olika synvinklar. Allt de såg skilde sig mer eller mindre från den tidigare vyn, det var spännande utflykter.

Båda var lugna, ingen var ivrig att springa iväg. De tog den tid de behövde och lät kraven på att komma i tid till dagens gärningar vara. Kraven skulle få sitt lystmäte till sist i vart fall.

Den som är ivrig och springer fort kommer strax att komma tillbaka till starten igen.

TUR

Det finns de som köper lotter och hoppas på tur. De lurar sig själva. Även om de skulle vinna högsta vinsten är det inte många som kommer att bli långvarigt lyckliga.

Pappan ville berätta om något som människorna ansåg existera, men som han inte höll med om.

- Folk pratar gärna om att det finns de som har tur och att det finns de som har otur. Visst finns det undantag som är lyckosamma, men vanligtvis har de som kallas tursamma det gemensamt att de arbetar hårt, de har ett mål med sin verksamhet och de har beslutat sig för att ta sig dit.
- Så du menar att tur egentligen stavat hårt arbete?
- Hårt och hängivet arbete, så stavas tur.

Pappan grunnade på fortsättningen, han ansåg att det fanns ett grundläggande fel i samhällstänket kring hur tur uppfattades.

- Du kommer ihåg att vi pratat om attraktionslagen va? Frågade pappan.
- Visst gör jag det, positiva tankar ges företräde, en tydlig målbild och ett starkt intresse av att nå dit.
- En fin sammanfattning, tyckte pappan när han fortsatte. Det köps lotter för miljarder varje år i detta land. Känner du många som blivit långvarigt rika efter att ha vunnit på lotteri?
- Inte någon. Jag känner nog inte någon som ens vunnit mycket pengar. Men jag känner några som har en hel del pengar som inte har vunnit dem.

- Precis, och hur har de fått sina pengar?
- Genom arbete tror jag.

Samtalet gick ut på att de som blev rika, eller snarare fick mycket pengar, sällan fick dessa genom lotteri. De uppnådde istället sina förmögenheter genom hårt arbete med egna verksamheter. Sällan eller aldrig fanns det en förmögen löntagare. Det svåraste sättet att bli förmögen på var att jobba ihop denna som löntagare, det var inte omöjligt, men det var svårt.

De som blev förmögna var istället verksamhetsägare eller investerare. För att bli investerare behövdes pengar och dessa kom vanligtvis genom en egen verksamhet av något slag.

Ingen av samhällets förmögna kom dit genom lotterier. Ändå köpte folk lotter i just denna förhoppning. Det kallas brist på utbildning, ekonomisk utbildning. Pappan avsåg med detta inte den ekonomiska utbildningen som skolorna erbjöd utan kapitalförvaltningsprinciper.

Genom skolorna fick man utbildning i hur man tog sig igenom livet på ett mediokert sätt. Detta fungerade bra för de som nöjde sig med ett mediokert liv, men för att bli förmögen eller andligt rik behövde man egenutveckling, personlig utveckling eller vad man nu valde att kalla det.

Pappan kallade det självlärande. Det var det som tog vid där skolan slutade, det var det som gjorde folk rika, andligt eller med pengar. Han ansåg att det bästa sättet att bli rik på var att bli andligt rik med mycket pengar. Då kom kraften på ett naturligt sätt inifrån, då arbetade man med det som man hade stöd av i själen. Då blev man långsiktigt rikt.

Det trevliga med att bli andligt rik med mycket pengar var att man då visste vad man behövde göra för att få pengar, och eftersom man troligtvis inte behövde så mycket pengar, kunde man ge bort större delen av det man tjänar. Pappan gav idag bort ungefär hälften av det han tjänade till stödorganisationer som arbetade med att utbilda barn i tredje världen, ge dem mat, husrum och någonting att studera.

- Så för att få tur och mycket pengar, ska jag alltså börja med mig själv och min egen andliga utbildning, undrade flickan.
- Så kan man säga. Kombinera ditt lyssnande inåt mot din egen själ med studier i sunda kapitalförvaltningsprinciper. Då kommer du att få ett stöd inifrån för det du gör, och pengarna kan du alltså ge bort till någon organisation som hjälper barn att växa som människor. Att bara ge mat behövs i kristiden, men det leder inte till en hållbar utveckling i tredje världen. Den som än vänjer sig vid att få utan motprestation kommer alltid att vilja ha mer. Samma tankar ligger bakom de som strejkar för högre lön, de kräver att någon annan ska göra dem rika. Det är det bara de själva som kan göra med andra tankebanor.

Samtalet om tur slutade i att ge bort sina pengar till andra som arbetade med hållbar utveckling av fattiga länder. En intressant användning av en förmögenhet. Att ge bort utbildning istället för mat, det var att ge bort något hållbart. Skolan hade kanske sina fördelar ändå, fastän den var mer prestationsinriktad än lärande.

FLYTTA HEMIFRÅN

Det blev alltmer sällan som flickan kom på besök. Av samtalen under de senaste månaderna förstod bron att hon skulle flytta till en annan plats för att läsa. Det verkade vara en mänsklig process det där med att läsa på andra ställen än i hemmet.

Under veckorna före flytten hade hon alltmer sällan kommit till bron på besök. De gånger som hon ändå kom var hon ändå inte riktigt närvarande. Hon hade tankarna på annat håll och andra ämnen. Hon var inte närvarande.

Dagen innan hon skulle åka var ändå annorlunda.

- Jag åker imorgon, sa hon till bron. Jag är här för att tacka dig för det stöd som du alltid varit under min uppväxt. Imorgon kommer jag att börja mitt nya liv som student i en främmande stad. Där känner jag ingen och ingen känner mig, det känns kusligt och spännande på samma gång.

Du behöver inte berätta, tänkte bron. Allt du tänker, känner jag och allt du känner, det känner jag också. Jag vet precis hur rädd du känner dig och hur denna rädsla får dig att bli mindre närvarande. Min förhoppning är att du ska finna dig själv när du bott in dig på i den nya staden.

- Jag kommer aldrig att finna en ny bro som ger mig samma stöd som du, men jag kommer att komma hit då och då för att hälsa på. Har du något tips om hur jag kan komma in i samma lugn och närvaro som jag känt när jag suttit här med dig och Pappa?

Sänd mig en tanke så ska jag vara med dig var du än befinner dig. Tänk på mig och du ska känna doften av naturen i min omgivning, höra dess ljud och uppleva den stillhet som du känner här hos mig.

- Det ska jag, svarade flickan. Du får följa med mig i min tanke, du ska vara med mig var jag än är. Jag är så tacksam att du finns.

Det är din och din fars förtjänst svarade bron. Den kände att det var ytterligare någons förtjänst, men den kunde inte förstå vems.

Flickan reste dagen efter och kom på besök ungefär en gång varannan månad. Varje gång hade hon nya upplevelser med sig.

Bron saknade flickan och kände sig lite ensam ibland. Pappan var på besök då och då vilket var trevligt, men han hade blivit alltmer genomskinlig. Det han funderade på var ofta ingenting. Den process som han genomgått hade gjort honom till en vis man, en del skulle kalla honom för en mycket vis man. Bron visste dock inget annat än att detta var Pappan till flickan.

FLER DJUR

Bron kom att uppskatta fler och fler av djuren, till och med de som ibland gjorde sina behov på den.

De där sniglarna till exempel, de hade sina speciella egenskaper och visst lämnade de kalla

slemmiga spår efter sig, men bron hade börjat lära sig deras språk. De sa att de var från ett annat land, ett mycket varmare land. När de var här, hade de blivit desperata eftersom det var så kallt. Då hade de försökt, och lyckats, med att föröka sig så mycket som möjligt.

Resultatet hade blivit något helat annat än de hade föreställt sig. Alla hade överlevt och nu var de flera tusen stycken på samma yta som de i det varma landet var ensamma på. Det hade blivit så tätt mellan dem att de hade fortsatt att föröka sig, de kunde inte hindra detta, det skedde så snart de var i närheten av andra sniglar. På så sätt hade de fått nya fiender i människorna, och människorna gjorde vad de kunde för att minska deras antal.

De var så många nu att de behövde äta en hel del, och eftersom de inte kunde avgöra vilka gröna saker som människorna satte ut till dem och vilka som de inte fick äta, åt de allt som kom i deras väg. Då lade människorna ut gift och salter samt gick med saxar och liknande. Sniglarna försökte gömma sig under blad, stenar, plankor och andra lösa föremål, men människorna var skickliga jägare och kom ofta åt dem.

En del kvällar var det rena slagfältet, det låg snigellik överallt sedan människorna, både stora och små, hade dragit fram i trädgårdarna. Sniglarna såg ingen möjlighet att kommunicera med sina fiender.

På sätt och vis var det synd om dem, de var riktigt korkade, men de var också riktigt utsatta både för väder och för människor. Bron funderade på vad den kunde göra för dem, tankarna skulle få ligga till sig.

Ett annat djur som bron började gilla var ugglan. Det var som om den behövde en vän, kanske var det därför som den uppträdde som den gjorde under nätterna? Den mindes några unga kamrater till flickan som en gång varit på besök. De hade varit lika skräniga som ugglan, vilket berodde på att de ville ha uppmärksamhet. Flickan var annorlunda och det trodde bron berodde på att hon fick den uppmärksamhet som hon behövde av sina föräldrar. Kamraterna hade pratat lite förnämre och om dyra saker och ting, men de var fattiga i själen. Sådant gick inte att dölja för en bro.

Ugglan och bron hade blivit vänner och pratade ibland nätterna igenom. Det var precis som bron hade anat, ugglan saknade naturliga vänner i skogen. Alla var rädda för den. Den åt små gnagare om nätterna, så visst fanns det fog för att ha respekt för ugglan, men när man väl lärde känna den var den inte så tokig ändå.

Lite svårt hade den med sitt förstånd, det förstod bron, men den var ett ganska trevligt sällskap i mörkret.

KÄRLEKEN

När flickan hade varit borta i tre år hade hon vid ett besök en man med sig.

Kyssten var lång och innerlig, den var inte för kort och inte för lång. Den var en njutning i allt. De tittade djupt in i varandras ögon och kysstes igen. Hon rörde vid hans kortklippta hjässa och han rörde sina fingrar genom hennes långa hår. De rörde vid varandras axlar och kroppar.

Allt kändes perfekt. Bron gjorde sitt bästa för att fylla uppgiften att stötta de båda där de satt, men den kände en euforisk glädje över att den flickan som den brydde sig så mycket om hade

funnit kärleken som hon sökte efter i unga år. Alla hennes misstagna kärlekar var historia nu och här satt hon med den man som var hennes för tid och evighet.

Sedan hon första gången i tanken hade förflyttat sig in i bron hade hon inte längre sökt utan släppt hoppet om att finna kärleken till någon högre makt, vilken visste hon inte. Det hon visste var att hon inte skulle finna det hon sökte så länge hon var ivrig i sitt sökande. Hon hade inte gett upp utan förlitade sig på att kärleken skulle komma till henne om hon själv agerade så kärleksfullt som möjligt.

Denne mannen hade hon träffat på en dans ett år tidigare, men de hade inte börjat gå ut med varandra förrän under de senaste månaderna. Ingen av dem hade egentligen upptäckt den andra tidigare. De hade lärt känna varandra ytligt till en början. Båda var kärleksfulla och när de till slut, mer av en slump, hade kommit varandra närmare, fattade de omedelbart tycke för varandra. Bron visste att deras själar hörde ihop och att det var dessa som hade nått varandra när det hade kommit närmare varandra.

Nu satt de omslingrade på bron och den kände båda deras närvaro. Detta var något helt annat än när hon och Pappan satt där. Djup kärlek mellan två människor blev en gemensamhet.

De skulle komma att stå inför olika problem, flickan och denne man, men de skulle komma att reda ut dem tillsammans. När den ene blev svag skulle den andre vara stark nog att stötta och leda dem båda, och vice versa. Bron såg att de skulle leva ett lyckligt liv tillsammans och att de skulle få minst ett barn.

Under två timmar satt de på bron och omväxlande pratades, kysstes eller bara satt still. Bron och de två var som en gemenskap under de få dagar som de var på besök. Varje dag var de på besök hos bron och den kände att denne man också var en del av bron.

När de åter rest till sin studiestad kände bron att Pappan hade förändrats. Det var ännu en positiv känsla som han kunde dela med bron. De var överens, detta var en mycket bra man för deras flicka, Pappans skapelse och brons skapare.

TIDEN

Många vandrar genom livet och förbannar att de inte har mer tid. Så fånigt! Alla har exakt lika mycket tid och tiden går vare sig vi vill det eller inte. Tiden är neutral och låter den otålige stressa och den saktmodige ha tråkigt.

Även i brons liv passerade tiden. Det som en gång i tiden var nya fina trävaror var nu blekta och mosstäckta plank. Emellanåt fick den lite nya plank, men de flesta var desamma som när flickan fyllde tio år.

Under de närmaste åren efter att flickan hade flyttat hemifrån och funnit kärleken fick den nöja sig med att endast Pappan kom på besök. Det var också han som stod för reparationerna de gånger det behövdes. Flickan kom inte på besök under närmare ett år och bron saknade henne.

Tiden saknade empati och andra känslor. Bron brydde sig inte om det även om den naturligtvis längtade till den dagen då flickan skulle komma på besök igen.

Dagarna flydde en efter en och bildade år på år. Bron hade samma upplevelser varje år med årstidsväxlingarnas knoppar om våren, grönskande somrar, höstens skördar och bortdomandet av vinterns kyla. Vad bron inte visste om var att Pappan även under vackra vinterdagar var på besök. Han var då varmt klädd och hade med sig både sittunderlag och en bågare med varm dryck. Det skedde inte så ofta eftersom det var halt på planken och Pappan kände att det inte var tillräckligt säkert att gå på den.

Uppgiften som den hade gett sig själv förändrades inte med tiden utan den fortsatte att ge stöd åt sina besökare. Numer var det alltså för det mesta Pappan som behövde brons stöd. Däremot uppfattade bron att han var så pass trygg i sig själv, att det inte behövdes något stöd mer än då och då. Vem som helst kan däremot vackla, och de hade ett bra tankeutbyte med varandra då det behövdes.

De bytte tankar om än det ena och än det andra, man skulle kunna säga att de hade utvecklat en god vänskap, något som det tar tid att utveckla. Som så mycket annat behöver både vänskap och kärlek tid på sig för att utvecklas till sina högsta höjder. Pappan och bron hade utvecklat denna vänskap och flickan och mannen hade utvecklat denna kärlek.

Den som lät tiden gå utan att utvecklas lät livet gå utan att levas. Den som dödade tid, spillde tid eller lät den gå såg sitt liv försvinna i samma takt. Tiden var inte en klocka, klockan var ett ting som visade ett mått på tiden. Pappan höll med.

Bron tyckte att somrarna gick fortare och fortare, det verkade som om varje år blev lite kortare än året innan. Så var det förstås inte utan den insåg efter ett besök av Pappan att tiden upplevdes som allt kortare eftersom man hela tiden samlade på sig mer och mer information. Pappan hade uttryckt det som att man upplevde tiden som kortare och kortare eftersom man jämförde med det som hade varit och ju mer man hade varit med om, desto mindre verkade den senaste perioden ha innehållit. Han hade sagt att de som hade upplevt ett sommarlov som liten tyckte att det var mycket kortare än sommarlovet mot slutet av skolgången då de jobbade och tjänade pengar.

Använd din tid tillsammans med de som förtjänar det och inte de som bara skriker på uppmärksamhet.

BRONS RESA

Bron hade aldrig rest från den plats där den befann sig, om man inte räknar med den lilla medvetslösa färden från byggplatsen till platsen mellan träden. Däremot hade den av både människorna och fåglarna hört berättelser om främmande platser

När nu flickan inte hade kommit på besök på närmare ett år fantiserade bron ofta om att resa. Den föreställde sig hur den följde med fåglarna högt upp mot himlen där den kunde se ända till horisonten. Himlen skymdes inte av någonting utan den befann sig helt och hållet i solens värmande sken. Det var tur att solen värmdes för det var förvånansvärt kallt på den höga höjden, men fåglarna sa att den skulle flaxa med vingarna för att hålla upp värmen. Bron flaxade så gott den kunde även om den inte var en speciellt bra flygare.

Det fungerade och bron började se sig om.

Rakt under sig såg den skogar och åkrar. Där fanns skogar där träden hade taggar som satt kvar även under den kalla årstiden, där fanns åkrar där människorna odlade mat och där fanns

ängar där fyrbenta djup betade. Där fanns också en hel del städer och ju längre söderut bron och fåglarna kom, desto oftare dök dessa upp.

Fåglarna berättade att det bodde fler människor längre söderut, det verkade som om de föredrog det varmare vädret.

Bron såg havet där vattnet som dansade fram under dess spant till slut hamnade. Aldrig någonsin hade något av dess passerande vatten berättat om hur fantastiskt det var vid havet. Det var stort och blått och vattnet skummade från höga vågtoppar. Den såg stora fiskar som hoppade upp ur havet för att sedan återigen försvinna ner i djupet för alltid.

Från människornas städer såg den små farkoster åka ut på havet. Där såg den att farkosterna plockade upp fiskar ur havet. Det var precis som på land, människorna var överallt. Det verkade som om de inte insåg att det enda de kommer att lämna till sina egna barn är den planet de bor på. Var försiktiga med det ni gör försökte bron säga innan den flög vidare.

I många av städerna hittade den större hus som gav ifrån sig illaluktande rök, en sådan förstörelse! Den beslutade sig för att ta upp detta med Pappan så snart den kom hem igen. Men innan dess skulle den se så mycket som möjligt av den värld den aldrig tidigare hade sett.

På andra sidan havet kom den till ett konstig land som gråsparvarna glatt hade berättat om vid flera tillfällen. Den såg sand överallt, när den flög på lite lägre höjd såg den bara sand ända till horisonten. Den tänkte på sin plats mellan de två konstiga träden vid bäcken, där fanns det ingen sand och här fanns det bara sand och inget vatten. Undrar om det någonsin regnar här funderade bron. Blåste gjorde det ibland hade fåglarna berättat, men ingen av dem hade någonsin varit med om ett regn i öknen.

Däremot hade de träffat på människor även i öknen. Människan var det enda djur som fåglarna träffade på var de än var.

Söder om öknen bredde djungeln ut sig. Där träffade bron de färggladaste fåglarna som den någonsin kunde föreställa sig. De kunde dessutom härma andra djur, till och med människorna. De tjattrade och lät så att bron fortsatte så snart den hade vilat upp sig. De liksom många människor kunde inte låta bli att förorena luften med sina ljud.

Bron fortsatte sin resa söderut. Där djungeln upphörde dök de största fåglarna upp. De var stora och kunde inte flyga, men oj så de kunde springa. De kunde sparkas också, vilket var till bra försvar mot de stora rovdjuren som bodde granne med de stora fåglarna.

Vid de sydligaste och kallaste platserna på jorden fanns de märkligaste fåglarna som bron hade träffat på. De saknade fjädrar och kunde inte flyga. De var väldigt klumpiga på land där de vaggade fram. Vingarna använde de istället för att ta sig fram i vattnet, och som de kunde simma! Bron hade aldrig sett något liknande. Pingviner kallades de.

På denna plats var det bara en dag och en natt per år. Hur det fungerade förstod inte bron och den lät det förbli ett mysterium. Det fungerade på det sättet och bron skulle inte ha någon nytta av att veta anledningen. Under den långa natten var det kallare än bron förstod att det kunde bli. Trots det fanns det ändå pingviner som stod stilla hela den mörka, kalla vintern och värmdes ägg som skulle bli nya pingviner. Otroliga djur!

Bron beslutade sig för att inte stanna länge vid de sydligaste platserna då den blev dåsig av kyla, men innan den hann bege sig norrut igen somnade den.

När den vaknade igen hade den bara minnena av sin resa kvar, men vilka minnen.

NY DOTTER

Den därpå följande säsongen började annorlunda. Äntligen kom flickan på besök och bron jublade där den låg.

Flickan som hade blivit äldre bar numer omkring på en liten människa. Hon hade blivit mamma och satte sig på bron med barnet i famnen.

- Har du sett så gullig liten flicka som jag har med mig, frågade hon.

Hon pratade med bron, men den svarade inte eftersom den kände att hon inte skulle uppfatta vad den sa. Den hade tänkt att den skulle kunna fråga hur den skulle kunna se när den saknade ögon, men den valde att försöka förmedla att den i alla fall kände att det fanns en hel del kärlek ombord på planken.

Det var trevligt att ha detta besöket, även om flickan som blivit mamma var fullständigt borta i sina tankar. Hon hade all uppmärksamhet på barnet. Som så många andra människor hade hon upphört med att uppfatta vad som fanns i omgivningen. Visst, det var som det brukade på bron, grönt, varmt, lite fågelsång och bäckens ständiga porlande men det som saknades uppfattade bron var flickan som såg detta.

- Detta är den underbaraste platsen på jorden, sa hon plötsligt till barnet. Här har jag kommit fram till mina bästa beslut någonsin. Här får jag vara mig själv, jag får tänka färdigt och ibland har jag sällskap av Morfar. Det mesta av den visdom jag har hört har jag hört här och av honom. Det är som om hela stället består av kunskap om livet. Du och jag kommer också att sitta här och prata om livet, precis som jag och Morfar har gjort.

Ett bra betyg tänkte bron. Hon sprider klokskapen vidare till nästa generation innan barnet ens kan prata. Det är så man påverkar sina barns medvetande och undermedvetande, prata med dem medan de sover. När de sedan vaknar kommer de att ha hört ett budskap som kommer att följa med dem genom livet. Om detta verkligen stämde eller inte visste inte bron, eftersom samma påverkan som föräldrar försökte med när barnen sov gjorde de även när de var vakna. Vilket som hade mest betydelse lät den vara.

FYSISK HÄLSA

Några veckor senare hade flickan som blivit mamma en diskussion med sin far om hälsa. Hon tyckte att hon efter födseln hade svårt att bli av med den övervikt som hon hade lagt på sig. Hennes Pappa var som alltid vältrimmad så hon sökte råd hos honom, och som så ofta tidigare för denna typ av diskussioner, var det på bron som de satte sig. Denna gången hade de även sällskap av dotterns nyfödda flicka.

- Vi får en resa. Oavsett vilken tro man har, är denna kropp som idag är din själs boning den enda kropp som du med säkerhet vet att du kommer att få. Jag har inte alltid varit smärt och vältrimmad, men jag kom underfund med vad jag behövde göra för att komma tillrätta med min övervikt. Det var enkelt och rent av roligt, annars hade det inte fungerat.

- Det är precis det som jag vill veta, svarade flickan som blivit mamma. Hur ska jag göra?
- Du får göra precis som du vill, svarade fadern lugnt. Världen är full av program för viktkontroll. De flesta är hemmagjorda efter folks tro. Ibland funkar det men oftast funkar det mindre bra. Oftast beror dessa misslyckanden på att deras drivkraft inte är stor nog för att få dem att nå sina mål, andra har inte tillräckligt starka mål. Kort sagt, folk väljer en svår väg istället för en som de kan älska. Hur vill du göra?

Samtalet kom ganska tidigt in på ett spår som hon inte förväntade sig, pappan ställde frågor till henne istället för att ge råd.

- Det är råd jag vill ha, inte frågor Pappa, svarade flickan som blivit mamma.
- Inget av det jag säger kommer du att göra, svarade pappan lite kyligt. Det enda du kommer att göra är det du själv beslutar dig för att göra, det du själv känner att du kan älska. Din mor och jag använde oss av goda måltidsersättningar för att bli av med all oönskad vikt, men det viktiga var inte hur vi gjorde. Det viktiga var vad vi ville uppnå och att det vi gjorde var enkelt för oss, det var något vi kunde älska att göra. Det är inte svårt att finna rena fakirmetoder som fungerar, men det man behöver göra är att ta ett beslut om att vara hälsosammare på ett tilltalande sätt. Inte att bli någonting alltså, utan att vara. Inte att göra någonting, utan att vara. Hälsosam!
- Se bortanför den process som du frågar efter. En viktnedkningsmetod är en process, men det viktiga är hur du vill att ditt liv ska se ut som smal. Precis som när det gäller att bygga upp en förmögenhet alltså. Din mor och jag bröt ett paradigm, eller en föreställning eller ett ideal, för att lyckas. Detta funkar inte för alla, eftersom vi uppfostras på olika sätt. Många människor tror att man måste äta tre gånger om dagen. Det måste man inte, man behöver näring tre gånger om dagen, gärna fler. Du äter ofta lunch ute på staden, och där hittar du en stor orsak till att du och många andra går upp i vikt idag. På lunchrestaurangerna får man mängder med energi i sig och mindre näring än vad som behövs. Du går tillbaka till arbetsplatsen och kroppen börjar jobba med det som du satt i dig till lunch. Resultatet blir som du säkert känner igen att du blir trött och kanske somnar. För att pigga upp dig tar du kanske en kaka till kaffet och vips så har du kommit in i en ond cirkel. Har du märkt att du arbetar bäst på förmiddagen?

Efter den frågan flyttade pappan över samtalet till att fråga vad flickan som blivit mamma egentligen ville. Det var egentligen ganska enkla frågor, men svaren var inte helt lätta alla gånger. Från skolåldern hade hon vant sig vid att äta lunch, vilket helt klart inte harmonierade med det samhälle som hon idag levde i.

- Den som sitter stilla på sitt jobb och inte rör sig fysiskt på vägen till och från, kommer förr eller senare att bli överviktig eller få brist på ett eller annat vitalt näringsämne. Att äta tre fulla mål mat per dag är ett paradigm, och det stämmer inte bra med ett modernt samhälle. En sådan matkultur är skapad för flera generationer sedan av människor som behövde den energin för att kunna utföra sitt, just det, arbete!. Det är en paradox att prata om ett stillsittande arbete! Det finns enkla saker som du kan göra. Jag förmodar att du äter dåligt på morgonen?
- Ja, det stämmer. Precis som du alltid sagt att jag inte ska göra. Hur kommer det sig att jag måste prova allt innan jag förstår vad som händer?

- Vissa saker behöver man uppleva för att förstå att det låg något i det som sades.

Pappan tittade på sin dotter och mindes hur han själv provade allt som kunde gå fel bara för att vara helt säker. Vissa saker hade han provat under flera år och flera gånger bara för att vara riktigt säker på vad som fungerade och inte fungerade. Hans dotter hade däremot bättre förutsättningar än vad han själv hade haft, framför allt hade hon fler år på sig att komma till rätta med sig själv och sitt liv.

- Du är yngre än jag var när du står inför dessa problem, var glad för det. Du kommer att lära dig snabbare och troligtvis kommer du att inse tidigare än jag att du inte behöver prova allt som kan gå fel bara för att vara riktigt säker.

Sedan fortsatte han.

- När du hoppar över frukosten kommer din kropp att behöva längre tid på sig för att komma igång med förbränningen. En lätt morgongymnastik och en bra frukost är vad kroppen behöver för att vakna. Den som hoppas över detta kommer att missa många timmar med bra förbränning fram till lunch. Det är ditt val om du vill vara vaken och förbränna eller om du vill vara vaken och låta bli att förbränna.

- Det låter förstås bättre att vara vaken och förbränna, det är bara det att morgongympan känns som lite för mycket. Jag är så trött på mornarna.

- Har du aldrig funderat på varför? undrade pappan.

- Nä, jag har trott att det ska vara så. Lillan väcker oss tidigt och det blir sällan många timmars sammanhängande sömn.

- Syre! svarar Pappan. Under sömnen vilar kroppen och då går även ämnesomsättningen ner. Detta är även anledningen till att du inte ska äta mycket innan du går och lägger dig. Då har kroppen ingen användning av den energi du just intagit och resultatet blir att den lagrar det. För att kunna somna behöver en del få något i en orolig mage. Ett glas havremjolk eller sojamjolk gör det jobbet bäst.

- För att efter nattvilan väcka kroppen kan alltså en lättare morgongympa sätta fart på syresättningen av kroppen. Syresättningen är en förutsättning för att du ska kunna förbränna det fett du har på kroppen. Det behöver inte alls vara jobbigt. Klarar du inte av att sätta dig upp i sängen, föreslår jag att du börjar morgonen med att liggande dra tio djupa andetag. Därefter borde du kunna sätta dig upp och känna dig lite piggare. Kommer du upp utan djupandningen kan du på sängkanten andas in djupt och sträcka upp händerna över huvudet och sedan låta dem falla långsamt ned mot sängen när du andas ut. Sådana övningar är bra för äldre, både jag och mamma görs så på mornarna.

- Gör ni inte mer, undrade dottern? Ni verkar båda så otroligt vältränade. Jag blir faktiskt stolt när jag ser er på släktmiddagarna, ni ser så tränade ut och de andra är allihop överviktiga och trötta, till och med de som är yngre än er ser tröttare ut.

- Lite mer än så rör jag i och för sig på mig, men tack ska du ha. Tänk på att jag bara kommit upp ur sängen än. Varannan morgon gör jag lika många armhävningar och situps som jag är år gammal.

- Jasså, du orkar inte göra det varje morgon, undrade dottern lite spydigt.

- Jag skulle kunna göra det varje morgon, men en muskel som tränar blir inte starkare utan vila. 72 timmar behöver en muskel för att bli riktigt bra återhämtad, på 48 timmar är det ok att träna igen om man inte elitsatsar.

- Borde jag ha förstått, tidigare elitidrottare som du varit.

- Kanske, men det mesta jag lärt mig om träning har jag lärt mig efter avslutad idrottskarriär. Den slutade med att jag tränade sönder knäna på ett korkat sätt, inte heller tillsatte jag någon extra näring. Detta ser ut att vara negativa tankar om mig själv, men med det jag vet idag, var det en realitet att jag agerade korkat och dessutom fakta att jag inte åt ordentligt.

Pappan stoppade ett tag, för att strax fortsätta.

- Tack förresten, det där om att vi ser bra ut och att du är stolt över det. Vill du att vi ska ta oss in till toaletten?

- Toaletten?

- Ja, fortsatte pappan. Det är väl dags för resten av morgonrutinen.

- Åh, sa dottern när den tillfälliga förvirringen släppte.

- Det är egentligen ganska okomplicerat att få igång en god förbränning på morgonen. Ibland går jag med böjda ben in på toaletten. Eftersom jag har såpass dåliga knän, elitträning utan näringskunskaper du vet, är detta ett sätt för mig att hålla igång benen. Annars blir det lite gungande på studsmattan några mornar per vecka. Kroppen är ett fantastiskt träningsredskap som väldigt få har vett att utnyttja med enkla morgonrutiner. Jag är igång och motionerad redan innan jag sätter mig vid frukostbordet. Det mesta handlar om att andas djup, att tillföra syre till lungorna där de är som bäst på att ta upp det, längst ner, längst in. Att gå till jobbet utan en rejäl morgonandning borde ses som tjänstefel. Det som är lätt att göra är dessvärre ännu lättare att inte göra. Efter den dåliga morgonen går man dessutom ut på lunch och trycker i sig något onyttigt. Det blir på det hela taget en riktig toppendag.

- Bra att tänka på är att all lågintensiv träning tillsammans med ett bra näringsintag är bra för ämnesomsättningen och vikhållningen. Som småbarnförälder har du sällan något annat att välja på.

- Och vad är lågintensitetsträning?

- Det är världens enklaste motionsform! Städning, trädgårdsarbete, familjepromenader, tvätta bilen, laga mat, tvätta, kort sagt allt hushållsarbete. Dessutom är du kvinna, kvinnor lever längre än män på grund av att de bryr sig om hur de ser ut.

- Det där har du väl ändå hittat på själv?

- Visst, men håll med om att det kan ligga något i det, vidhöll pappan. Det är kvinnor som har koll på vad de äter, de rör på sig, organiserar sig i gruppmotion och så vidare. Männen med en rund mage ser sig själva som maskulina och kvinnor med runda höfter ser sig som överviktiga. Är det konstigt att kvinnorna som bryr sig om sin enda kropp också är de som lever längre?

Dottern log åt detta, från elitträning till yogaliknande morgonövningar blandat med lite vardagspsykologi.

- Lite pråktigt låter det ändå, sköt hon in.

- Det får låta precis som det vill, min kropp är den enda som jag kommer att vara installerad i, och det blir mitt och endast mitt ansvar att se till att den överlever.

- OK, det ligger något i det, men säg mig fortsatte hon, efter att ha ätit frukost, ska jag äta något innan lunch.

Nu var det pappan som log mot sin dotter.

- Tror du mig om jag säger att du kan äta något varje timme för att hålla igång en bra förbränning?

- Inte en chans! protesterade dottern. Den som äter så mycket går upp i vikt!

- Det beror på vad du äter och hur mycket. Grönsaker kan du äta i massor, var försiktig med frukten, men grönsaker är bara nyttiga. Bry dig inte om ifall de har högt eller lågt index av det ena eller det andra slaget. Grönsaker är nyttiga. Byt det mjuka brödet mot mörkt hårt bröd. Äter du nyttig varje timma, tar en näringsshake istället för att gå på lunchrestaurangen och ser till att röra dig i lagom mängder och då tillfälle bjuds, kommer dina extrakilon att försvinna fortare än du skaffade dem. Äter du för mycket får du svårt med vikten, rör du dig för mycket i förhållande till det du äter, får du också problem med vikten. Det gäller att finna en närings, vila och motionsbalans. Om du ändå fastnar i din viktnedgång, beror det på att din kropp har kommit ifatt dig och ställt in förbränningen efter ditt intag. Det problemet löser du genom att variera ditt intag. Till exempel kan du hoppa över mellanmålen två dagar i veckan. Du pulsar nu ner i vikt. Det finns komplicerade datorprogram för detta också, men jag föreslår att du försöker på detta sätt tills vidare. Variationen är viktig för att du ska behålla en hög förbränning.

-
- De flesta vill gå ner snabb fastän de tagit flera år på sig för att gå upp i vikt. Att lägga på sig ett gram om dagen ger tio kilo på tio år. Hur snabbt gick du upp?

- Det tog i och för sig några år.

- Varför ska du då ha så bråttom att gå ner? Njut under tiden av att du lär dig äta vettigt och att betalningen för detta är ett långvarigt hälsosamt liv. Det finns de som tror att det räcker med att äta mindre för att gå ner i vikt, men deras förbränning går då ner och då stoppar deras viktnedgång. Det de stoppar i sig kommer att användas som förbränningsmaterial istället för uppbyggnadsmaterial. Av denna anledning är det inte ovanligt att de som har ätit lite går upp i början när de sätts på ett

viktminskningsprogram. I början kommer kroppen att återställa en hel del av muskulaturen som brutits ner under de tidigare försöken till viktminskning. Däremot kommer måtten att minska, det vill säga fettmängden minskar samtidigt som muskulaturen ökar.

- Det är egentligen ganska ironiskt att de som försöker minska vikten genom att minska sitt födointag kommer att minska i muskelmassa med bibehållen fettmängd. På så vis är det alltså möjligt att gå ner fem kilo utan att minska i fettmängd och resultatet blir att du blir lättare men fetare.

Flickan som blivit mamma kom fram till att hon skulle välja att bli hälsosammare och att det skulle ske genom att ta in näring under dygnets hela vakna del och inte bara koncentrerat till ett fåtal tillfällen under dagen. Promenader skulle hon få tillsammans med den lilla, men det var också den fysiska ansträngning som hon ansåg sig hinna med. En halvtimmes rask promenad om dagen tillsammans med barnvagnen alltså. Till detta skulle hon också uppskatta den lågintensiva träningen som hushållsarbetet innebar. Minsann skulle hon tala om detta för sin man också, då skulle huset kanske bli städad varje vecka och de skulle kunna spara in på gymbesöken. Sedan var det fritt fram att äta varje timme, men bara nyttigheter så länge viktminskningen var igång. Det skulle hålla igång kroppens förbränning.

Skönt att inte behöva fundera över att hålla vikten tänkte bron sedan de båda hade avslutat sitt samtal och lämnat den. Som bro behöver jag bara ligga så still som möjligt, men nu vet jag vad jag ska berätta för folk som vill bli hälsosamma och som vill lyssna på en bro. Använd det ni redan gör och inse att det kan räcka. Till på köpet sparar du pengar och får bra underhållet hemma samtidigt som du inte behöver gå hungrig.

FINANSER

När pappan och dottern kom tillbaka till bron senare samma kväll hade de lämnat barnet i hemmet, hos hennes Mormor och Pappa. De satte sig och dottern verkade lite mer spänd än vanligt.

- Det är något mer som tynger dig, föreslår pappan.
- Det syns såpass tydligt va? Frågade flickan som svar.
- Tydligt ska jag inte säga att det är, sa pappan. Jag uppfattar en del signaler som du kanske inte vill sända ut. Varför jag uppfattar dem vet jag inte, hur jag uppfattar dem vet jag inte heller. Allt jag vet är att jag uppfattar dem. Ett slags mysterium antar jag.
- Du är ung, du har just flyttat hemifrån, eller det var väl några år sedan nu, men för mig var det som igår.
- Det var fyra år sedan, sa flickan.

Pappan skakade lätt på huvudet när han konstaterade att tiden gick allt fortare.

- Nåväl, fyra år går fort och numer kommer du hem till oss med ett eget litet barn, ett liv som jag tror att du kommer att välja att ta ansvar för. Jag tror också att du kommer att prata med henne på samma sätt som jag pratat och fortfarande ibland pratar med dig, och jag tror att hon kommer att kunna behålla hemligheter för dig lika bra som du kunnat hålla hemligheter för mig.

- Jag har hemligheter som inte ens du känner till Pappa, påstod flickan.
- Kanske det, fortsatte pappan, men jag vet var du tjuvrökte, var du drack öl med dina kamrater och när du gjorde allt detta. Jag vet också vilken kille du först sov tillsammans med trots att du inte ville, och när detta skedde, men det har du i och för sig berättat för att få stöd.

Med en häpen min tittade hon på sin far som lugnt fortsatte att titta på vattnets rörelser i bäcken. Den dansade över stenarna som sommartid stack upp ovan vattenytan och ingen rörelse var den andra lik. En ständig rörelse och ingen visste var de skulle komma att hamna. Likt människor i en stad tänkte han.

- Skojar du? Det där är grejor som jag inte pratat med någon om, sa flickan.
- Du har nämnt det för bron, svarade pappan.

Vinden rörde lätt i löven i den milda sommarkvällen. Flickan satt som förstummad. Hon hade nämnt detta på bron, men hur kunde Pappan veta?

- Det är inte lätt att förklara, fortsatte han. När jag sitter här och mediterar ser jag saker som bron har fått beskrivna i all hemlighet. Dessutom har även jag gjort alla dessa grejer, utom killen då, på ungefär samma ställen och tidpunkter, då jag själv provade livet. Gissa vem som kommer att göra samma saker efter dig?

Flickan svarade inte utan fortsatte.

- Så du menar att du kan prata med bron?
- Inte prata direkt, men på något sätt är vi överens bron och jag. Det den förmedlar till mig är bilder och den beskriver också om det är bra eller inte. För det mesta har det varit bra. De flesta bilderna är sådana som du har förmedlat till bron, men även sådant som jag har upplevt kan jag se igen och få nytt perspektiv på. Kan du gissa vem mer som jag känner bilder ifrån?
- Alltså, sa en förbryllad flicka. Det här låter som rent nonsens.
- Farmor, svarade pappan. Från början förstod jag inte varifrån dessa bilder kom och vem som låg bakom dem. Efter åtta år ungefär kände jag igen mig själv och då förstod jag att det var min Mamma som sett det jag såg.

Detta kände bron till, den hade fått dessa bilder från den äldre damen den gången då hon satt där de två nu satt. Inte heller bron hade förstått bilderna från början, men efter att ha testat dem på pappan, hade den förstått att de var från den gamla damens liv. Det var fascinerande att hon hade lämnat så mycket till bron på den korta stunden de hade tillsammans.

- Hon var här en gång i slutet av sitt liv, fortsatte pappan. Men det verkar som om räckte för att bron skulle få ta del av hela hennes liv. Kanske hjälpte det till att du och jag satt här och pratade om henne strax efter att hon gått bort också, kanske bidrog även jag till det då jag ofta satt här och tänkte på henne den sommaren hon gick bort.

- Och nu sitter du här och har pengabekymmer. Huset kostar mycket, din föräldrapeng hjälper inte långt, barnbidragsförsämrarna som regeringen införde strax efter valet förvärrar saken, det kom två stora räkningar i förra månaden, en från elbolaget och en kreditkortsräkning som du glömt. Till råga på allt kommer din man att bli utan jobb inom en månad. Har jag missat något?

Pappan tittade på sin dotter som nu satt med gapande mun och stirrade på honom.

- Herregud, sa hon lamt. Det är precis det som är problemet.
- Och hur kunde jag veta det? frågade pappan.
- Bron? Frågade flickan.
- Under många dagar har vi suttit här och pratat framtid och pengar. Jag hoppades att denna dag inte skulle komma, men jag har förberett mig för den. Du har under årens lopp fått ta del av vad jag anser om pengar och framgång. Pengar säger många är roten till allt ont. Så är det inte, utan det är kärleken till pengar som sprider det onda. Det är likadant med religionerna, de är inte onda i sig, men det är många som misstolkar och driver sin egen absurda tolkning av dessa och för skam över sin religion istället för att få folk att välkomna ett budskap.
- Samma sak med pengar alltså. De flesta familjegräl rör pengar. Jag och din mor har de få gånger vi bråkat gjort detta över pengar, men det vände i samband med att vi byggde denna bro till dig. Får jag gissa att du och din man har grälat om pengar?
- Att vi har, svarade flickan uppriktigt. Han tycker att vi borde få pengar från er eftersom ni har så mycket.
- Visst kan ni få pengar av oss, svarade pappan. Hur mycket vill ni ha?
- Massor, sa flickan lite tveksamt. Men du tänker väl inte ge oss pengar så där lättvindligt?
- Skulle jag ge en hungrande fisk, kött och bröd eller skulle jag ge den hungrande fiskekunskaper, jägarens slughet och en bagares kunskap?
- Det senare svarade flickan lite uppgivet.
- Sällan blir du inbjuden till en god idé. Oftast behöver du söka upp den och bjuda in dig själv.

Så påbörjades en utbildning som bron hört i delar under tidigare möten mellan de två. Den här gången var det annorlunda. Det var allvar och pappan kom med konkreta råd om hur de skulle lära sig att så, skörda, fiska, jaga och liknande.

Bron blev förvånad över att höra om sammanhangen mellan olika ekonomiska principer. Det handlade inte bara om att sätta av minst 10 procent av det man tjänade till egna investeringar, alltid betala sig själv först och andra grundfakta. Detta var mer av en aktivitetsplan för flickan och hennes unga familj, inte bara för att de skulle ta sig upp på noll utan hur de precis som

hennes mamma och pappa skulle kunna bli ekonomiskt oberoende under de närmaste fem åren.

Pappan var noga med att flickan och hennes man inte fick ljuga för sig själva om hur deras situation faktiskt såg ut. Den som ljög för sig själv skulle inte kunna ta sig vidare mot sitt mål, utan fick genom sina aktiviteter en riktning, som ledde till andra mål. Någonstans kom man alltså om man ljög om sitt utgångsläge, men inte till det målet som man önskade. Det borde inte vara svårare att förstå än att om man ljuger om var man är på en karta, kommer man inte att komma till rätt destination oavsett hur man försöker.

- Ljug för mig sa han, ljug för din man och för bron, men ljug aldrig för dig själv.

Det var som sagt imponerande och nästan enkelt eftersom han utgick ifrån det som flickan tyckte var roligt att göra och även det som han kände till att hennes man tyckte om att göra. Med detta som grund fyllde han på med än det ena och än det andra goda rådet, samtliga i linje mot ekonomisk frihet.

Det viktigaste som han poängterade var att det var hon och hennes man som skulle behöva göra allt jobb. Han skulle själv inte göra annat än att finnas till hands för att ge råd och liknande.

Detta var ett tillfälle som han hade sagt att han hoppats inte skulle komma, men när det nu dök upp var han glad att hans dotter lyssnade intensivt på honom. Detta gjorde honom förvissad om att det skulle fungera. Visst kände han till att det skulle bli jobbigt för dem, men eftersom hans dotter var en envis person som inte gav upp på den dröm hon under många år byggt upp med hans hjälp, var han förvissad om att det han nu hade förmedlat till henne skulle komma att bära frukt.

Pappan blev sittande kvar på bron sedan flickan hade ropats in till resten av familjen och framförallt till ett oroligt barn. Han var nöjd med samtalet och tackade bron i sitt stilla sinne. De kom bra överens han och bron och de delade sina liv med varandra.

KARAKTÄRSDRAG

Nästa dag var det dags igen.

- Du är girig, lat, otålig och ambitiös!

Flickan trodde inte sina öron. Det hon just hade hört av sin far övergick det mest oförsämda hon någonsin varit med om.

- Hur kan säga något sådant?
- Dessutom är du självvis, nonchalant och fåfäng.

Pappan log mot henne och frågade varför hon blev så arg?

- Borde jag inte det när du förolämpar mig?

Han vände sig mot henne.

- Låt mig fråga om du får ett jobb och kan få 30 eller 15 kronor för att göra jobbet, vilken lön skulle du då välja?

Självklart svarade hon att hon skulle välja den större summan.

- Det skulle nog alla göra, fortsatte Pappan. Den som mot förmodan skulle välja den lägre ersättningen skulle få svårt att framhålla att han var speciellt klyftig. Nästa fråga är om du fick två val för att uppnå ett mål. Det är samma mål och du kommer att nå det oavsett val. Skillnaden mellan valen är att det ena innebär att du måste jobba hårt för att nå målet och det andra innebär att du kommer ganska lätt till målet. Vilket blir ditt val?

Flickan var lite förbryllad över de enkla frågorna men medgav att hon skulle välja den enklare vägen. Energin och tiden som blev över kunde hon lägga på något annat, gärna utvecklande. Därefter funderade hon över om det inte fanns svårare frågor.

- Vi får se vad du tycker om valet mellan att ha samma lön för ett jobb med goda utvecklingsmöjligheter och ett med enahanda och monotona uppgifter?

Svaret på den frågan var också självklart enligt flickan.

- Ok, sista frågan handlar om ifall du skulle välja att få betalt imorgon eller om ett år för ett jobb.

Helt uppriktigt svarade flickan att hon gärna skulle ta emot pengarna redan under morgondagen.

- Leder dessa frågor någonstans? Jag svarade att jag ville ha bättre betalt för ett jobb, jag ville ta den enklare vägen till målet, jag valde det mer utvecklande arbetet och jag tog gärna betalt imorgon om jag fick bestämma. Finns det någon gemensam hake?

Pappan log ett leende mot henne som hon hade sett väldigt många gånger tidigare. Hon anade att han hade en ny triumf på gång.

- Det du just har sagt är precis vad de flesta andra människor också skulle ha sagt. Inte heller jag är något undantag. De flesta vill ha mycket pengar så snabbt som möjligt för så liten ansträngning som möjligt och ändå kunna utvecklas. Detta är grundläggande karaktärsdrag hos alla människor. Folk söker lyckopiller, men de finns inte. Folk vill ha allt utan ansträngning, men det går inte. Folk förstår inte, men de fortsätter ändå att agera på detta sättet.
- De grundläggande karaktärsdragen är girighet, lathet, ambition och otålighet. Detta sa du alldeles nyss själv att du var trots att du protesterade när jag sa att du var det.

Flickan tittade storögt på sin Pappa.

- Det var det värsta! Menar du att alla människor har dessa negativa karaktärsdrag?
- Nej, jag menar att alla har karaktärsdragen men jag har inte sagt att de är negativa. Att vilja ha mycket till sig och sin familj är inte fel. Den andra sidan av karaktärsdraget är att kunna ge mer av det man fått. Girighet må vara en dödssynd enligt religiösa

skrifter, men ordet är i sig neutralt. Det är vi själva som tolkar det. Detsamma gäller lathet. Ibland kallas det smart om man väljer den enklare vägen, men karaktären är lat. Den som tar den enklare vägen kommer att göra av med mindre energi än den som tar den svårare vägen. Den energi som blir över kommer den late, precis som du själv sa, att kunna lägga på något kreativt. Energi betyder i detta sammanhang liv.

- Då är det ambitionen och otåligheten kvar. Hur ska du få dem att bli positiva?

Pappan fortsatte att förklara och bron tog in ännu mer än dottern. Det var ett av de mer fascinerande samtalen som den hade hört. Visst kunde den hålla med om att dessa negativa karaktärer var positiva på det sättet som Pappan hade beskrivit det, men den kunde inte förstå hur det kom sig att människorna hade fått det till så pass negativt klingande ord.

Otåligheten hade det positiva med sig att det blev resultat snabbt och ambitionen förde mänskligheten framåt. Dessa båda ord hade mindre negativ klang än de båda första, men ändå krävdes en förklaring. Det hade annars varit lätt att tro att den ambitiösa skulle utnyttja folk och att den otålige skulle stressa folk.

Det är inte allt som är sant bara för att det är uppenbart. Att tro så är arrogant funderade bron.

PERSONLIG EFFEKTIVITET

När flickan hade sin målsättning och aktivitetsplan klar för sig och hon visste att hon hade grunden till de kompetenser som krävdes, ville hon ha sin fars hjälp med att göra mer med mindre. Visst insåg hon handlade utifrån de grundläggande karaktärerna som de pratat om tidigare, men likafullt ville hon utnyttja sitt liv på effektivaste sätt när hon nu såg sitt mål klart och tydligt.

Samtalet skulle bli nära nog lika intensivt som de föregående under detta besök. De försökte utnyttja tiden för besöket så mycket som möjligt för att slå fast flickans utbildning. Hon skulle inom kort in i nästa fas i livet och var ivrig att lära.

Pappan var först på plats och satt och funderade på om han skulle skriva ner sina tankar för att på så sätt lättare kunna förmedla dem när han själv inte var på plats. Tankarna avbröts när dottern anlände.

Det hade börjat skymma så hon hade med sig ett illaluktande myggmedel som de smörjde in sig med. Inte tänkte de på att bron kanske skulle uppskatta att få lite skydd mot myggen. Det behövde den inte i och för sig, då den var tillverkad av trä och inte så attraktiv för myggen och knotten, som annat än viloplats på dagen. Människorna däremot var goda nog att smaka på.

De båda satt tysta en stund efter att ha smörjt in sig, de kollade om det gick att sitta kvar. Bron var glad att medlet fungerade och flickan påbörjade samtalet.

- Jag känner ofta att jag inte hinner med det jag vill hinna med på en dag.
- På vilket sätt då?

Han hade under många år jobbat med frågor om personlig effektivitet sedan han hade lämnat sitt tidigare yrke. Nu funderade han varför han tidigare inte pratat med sin dotter om detta.

- Det blir alltid en massa saker kvar när dagen är slut. Jag vet att jag har samma 24 timmar som alla andra, men jag kan i alla fall inte få till allt som jag skulle vilja hinna med.
- Hur vet du att du inte hinner med det du vill hinna med?
- Vad är det för fråga, undrade hon. Det är kvar dagen efter förstås.

Pappan föreslog att de var kvar som ett dåligt samvete, vilket flickan höll med om. Sedan frågade han vad det var som hon hann med.

- Bara det nödvändigaste, jag är helt slut när lillan har lagt sig och orkar inte annat än att titta på TV.
- Ser du något samband mellan det du just sa och det vi pratade om i förrgår, övervikt och dålig allmänskondition?
- Ehh, du menar att om jag äter för dåligt kommer jag att ha svårt att orka?

Pappan nickade nöjt.

- Du har massor med energi i kroppen, att säga att man är energifattig är heltokigt. Det man behöver göra är att få loss den. Det får man genom att äta och dricka rätt. Massor med vatten är bra för att få igång kroppen. Det pratade jag inte så mycket om häromdan. Får du loss energin kommer du att orka mer. Måltidsersättningar brukar ge mycket tydlig respons när de tas på rätt sätt. Det blir massor med frigjord energi i kroppen och att slå sig ner framför TV:n kommer det inte att bli tal om. Hur många timmar brukar du sitta där?
- Det kan bli tre till fyra timmar per kväll, erkände dottern.

Det som var lätt att göra var också lätt att inte göra. Pappan var inte alls nöjd med att hans dotter spenderade så mycket tid framför TV:n.

- Det är inte priset på TV:ns inköp som är högt, det är det pris man får betala när man tittar på den som är högt. Den tiden du lägger på TV-tittande kommer att vara betydligt bättre investerad om du ägnar den ut självutveckling och extrainkomster.
- Jag visste att du skulle säga ungefär så.

Pappan rättade henne, hon kunde inte veta, hon kunde ana och det var en stor skillnad.

- Du vet hur jag tänker.

Pappan fortsatte sitt tal om personlig effektivitet. Ett minskat TV-tittande ansåg han bidrog till ökad personlig effektivitet. Själv tittade han inte på TV under ett antal år. De som ansåg att man behövde följa med i nyheterna misstog sig ansåg han. Visst var det bra att veta vad som inträffat världen över, men att älta det dag ut och dag in hade ytterst liten inverkan på det egna livet, oavsett hur stora händelser det rörde sig om.

Det mesta av den information om omvärlden som han behövde snappade han upp genom Internet. Gratis information i överflöd, men det gällde att sortera bland det som var tyckande och det som var fakta. En nog så svår uppgift för den obetänkte.

Annars handlade hans syn på personlig effektivitet om att göra så mycket som möjligt av de förmågor man har. Snabbläsning, presentationsteknik, minnesträning, skrivteknik och planering hörde till hans kunskaper.

Hans enklaste planering gick ut på att skriva ner allt man skulle göra under en dag. Det var en alldeles utmärkt idé att skriva in detta i en kalender. Själv föredrog han stora handburna kalendrar som han bar med sig och kunde skriva med blyerts i. Datorisering i all ära, men för många fungerade den handdrivna kalendern bättre.

Den kalender han själv använde sedan några år var en konstnärlig historia av en känd författare där han fann tänkvärda utdrag ur författarens böcker varje dag. Lite av manipulation insåg han, men det var en trevlig kalender.

De saker som han skrev upp att han skulle göra, genomförde han ärende för ärende. Alltid det svåraste eller tråkigaste först. Därefter fortsatte han i samma ordning. Han sa att han alltid jobbade med det viktigaste ärendet på listan, och så blev det med den principen. Varje gång ett ärende eller en uppgift var avklarad och ströks, övergick titeln som den viktigaste uppgiften till den näst viktigaste, som då blev den viktigaste.

Om en uppgift behövde avslutas en annan dag, skrev han upp den där och strök den från innevarande dag.

Enkelt helt enkelt, inget krångel, ingen prioritering, bara stryk, stryk, stryk i ordning efter hur viktigt det är just nu. På detta sätt fick han dags, vecko-, månads- och årsplaneringen att fungera utan krångel.

Den aktivitetsplan som de gått igenom tidigare hade han också med i planeringen, det var inte för inte som det hette plan. Han arbetade med det långsiktiga i nittiodagarscykler. Fyra sådana bildade ett år. Det var på det sättet som han långsiktigt kunde få sina mål sammanställda och tidsatta. Det hände att han fick ändra i planerna och måluppfyllandet, men det tillhörde vardagen. Även en som hade kontroll på sitt liv och sin egen tid drabbades ibland av yttre omständigheter och fick rätta sig därefter. Till skillnad mot de som saknade denna kontroll kunde han dock få in alla händelser i ett större sammanhang.

- Endera planerar du eller så ingår du i någon annans plan, och gissa hur mycket de har planerat för dig? Ett mått på att du styr ditt eget liv är hur mycket du planerar det du ska göra.

Strax innan han kom in i sin värderingskris många år tidigare hade han gått på en snabbläsningkurs. Kanske var det denna kurs som fick honom att börja fundera på vilket håll han var på väg åt med sitt liv? Vad det var som fick folk att till slut fatta ett beslut om att byta riktning i livet var ingen enskild händelse, det var en mängd skilda händelser som till slut ledde till ett beslut, till synes av en specifik händelse. Liknelsen med en lavin var bra, snön som byggde upp stora vallar för att till slut sättas i rörelse av en liten händelse.

Innan han hade gått kursen i snabbbläsning hade han inte läst en bok på ungefär tjugo år. Efter kursen tog det ett år ungefär innan han började läsa på allvar. Det var i samband med att hans värderingskris startade. Sedan dess hade han läst minst en bok i veckan sedan han upptäckt vilka typer av utvecklande böcker det fanns att tillgå.

Den snabbbläsning som han lärde sig var en slags pekfingervals för böcker, där han utnyttjade ögats förmåga att följa ett rörligt föremål tillsammans med hjärnans förmåga att uppfatta text, utan att behöva läsa den på det sätt som vi lär oss i skolan, tyst högläsning. Det han hade haft svårast för var att få tyst på högläsaren som sedan barnsben satt i bakhuvudet. Med kursens hjälp och en hel del träning lyckades han till slut få tyst på högläsaren.

Detta skedde sedan han hade studerat ett par tre andra snabbbläsningstekniker och idag läste han tio gånger så snabbt som tidigare med förbättrad läsförståelse. Fortfarande utvecklade han läshastigheten med målsättningen att kunna läsa tjugo gånger så snabbt som tidigare. Intresset av att jämföra sin läshastighet med andra hade han inte då han ansåg att den enda tävlingen av det här slaget som han behövde var den med sig själv.

I samband med att han utvecklade sina kunskaper i snabbbläsning, insåg han även hur mycket större potential han hade än det som var uppenbart och det som han dittills hade trott. Det fanns en helt utforskad värld som han trädde in i med viss förvåning. Inget av det han nu tittade på hade omnämnts under hans arton studieår.

Presentationsteknik var något som han hade lärt sig genom att delta i en engelsktalande klubb för träning av personliga framträdanden. I den klubben hade han fått öva på planerade, förberedda tal men även på spontana tal. Det mesta gick ut på att träna att stå inför publik, den värsta plågan för många människor. Det fanns de som hellre skulle dö än ställa sig framför en publik och tala.

Ovanpå detta med att framföra presentationer hade han även fått träna på att utvärdera andra talare. Det är svårt för många att komma med utvecklande återkoppling, men in denna klubb ingick det som ett viktigt moment. Det vanligaste var att man gav denna feedback enligt en sandwich- eller hamburgermodell, där den negativa kritiken lindades in i en inledande positiv feedback och en avslutande sådan.

I presentationsklubben fanns även en tidhållare, en grammatiker och en räknare av konstiga ord. Rollerna för respektive var att se till att talaren höll sig till den tid som den hade fått till sitt förfogande, vare sig mer eller mindre, att språket var korrekt och att presentatören lät bli småljud av olika slag, typ eeh, ööh, alltså och så vidare.

Folket som deltog i talarklubben var mycket utåtriktade och trevliga. Detta bidrog till att atmosfären på klubben var mycket angenäm, helt enkel idealisk för att träna på det som man hade svårt att göra.

Pappan hade under sin talarträning också fått tillfälle att påbörja uppbyggandet av sina egna tankestrukturer, en ovärderlig hjälp under hans värderingskris. Ämnena han valde att prata om var de upplevelser som hade lett fram till krisen och vad han hade gjort för att ta sig igenom densamma.

Minnesträningen som han hade lärt sig och som han förmedlade till sin dotter gick ut på att man skulle koppla det som skulle komma ihåg till olika saker eller platser i det egna hemmet

eller andra kända platser, till exempel idrottsplatsen, skolan eller arbetet. Kort sagt ställen som man besökte ofta och var väl bekant med.

I samtliga rum eller platser valde han fem objekt motsols, till exempel köksbordet, sängen, byrån, och så vidare. Det han skulle komma ihåg placerade han i tanken på dessa objekt. Det kunde bli rätt absurda bilder tillexempel om han skulle komma ihåg att handla frukt och grönsaker och det var dags för badkaret att bära informationen eller fläskkotletter och det var handdukshängaren som skulle vara informationsbärare.

Ju mer extrema bilderna blev, desto lättare var de att komma ihåg. När han handlade kunde han med denna enkla teknik per telefon ta emot en inköpslista på femtio artiklar och komma hem med samtliga. När han använde denna teknik i början kunde det ta längre tid än nödvändigt att handla, då han alltid shoppade i ordning rum efter rum. Med tiden utvecklade han dock förmågan att snabbt titta igenom sina virtuella rum för att korta ned inköpstiden.

Sista steget i hans effektivitet handlade om att kunna hantera det skrivna ordet på effektivast sätt. Många av hans tidigare kollegor på advokatbyrån kunde sitta flera timmar med enstaka brev och andra skrivelser av den enkla anledningen att de inte enkelt kunde hitta rätt tangenter på tangentbordet. Från Internet hade Pappan laddat ner en skrivmaskinkurs. Med dess hjälp och massor av träning hade han fått upp hastigheten till näre talhastighet. Det hade tagit honom tre månader, alltså inte mer än tiden för en nittiodagarsplan att få till denna förmåga. Sedan dess hade han inte behövt ägna många timmar per dag åt att skriva utan kunde lägga den tiden och energin på annat.

Som en bieffekt av att han hade blivit en snabbskrivare och snabbläsare hade han även blivit duktig på det svenska språket och konsulterades ofta av vänner och bekanta som ville ha hjälp med formuleringar till det ena och det andra.

INTUITION

- Det finns en gåva inom oss som kallas intuition. Det är en känsla av vad som kommer att hända i framtiden. Någoting magiskt är det över den, men den går att mäta och den går att träna upp.

- Litar du på din känsla för vad som kommer att fungera och inte kommer att fungera?

Det sista samtalet mellan de två under detta intensiva besök var ungefär lika laddat som alltid, laddat med kunskapstörst och generositet. Ju mer man gav, desto mer fick man. Det gällde även kunskap om det okända. Det okända eller det vi inte vet att vi inte vet.

- Vissa saker vet vi, andra saker vet vi att vi inte vet, men det mesta vet vi inte om att vi inte vet. Intuitionen är för många detta okända och ska ofta lämnas såsom ett mysterium. Insikten om att vi inte vet det vi inte vet är dock viktig.

Samtalet var inte lika intensivt som de tidigare utan det hade en lugnare och mer eftertänksam ton. Flickan som hade varit avvaktande till det där med bron och de bilder som Pappan hade tagit emot från den, var nu mer öppen för att det fanns okända företeelser.

- Vi måste inte veta och kunna allt, men jag är väldigt nyfiken på om det går att förklara intuitionen. Jag har ibland själv haft aningar om saker och ting innan de inträffat, men

inte kunnat koppla det så starkt till intuitionen. Till exempel kände jag på mig att jag skulle träffa rätt man och att jag inte behövde söka som jag gjorde tidigare.

Det var sant tänkte bron, den hade också sett hennes man innan hon hade tagit med honom hem första gången. Den hade funderat över vad det berodde på men till slut låtit bli att fundera över det den inte kunde förstå. Pappan hade däremot läst en del böcker i ämnet.

- Man skulle kunna säga att intuitionen är mer hjärta än hjärna även om den sitter i hjärnan. Under min tid som yrkesarbetande föreslog jag att vi skulle kunna ta beslut på det som kallades känslan, men det var inget som de andra höll med om.

Faktum var att han hade fått en hel del kritik när han hade föreslagit detta. Tanken hade varit att förenkla processerna på firman han hade jobbat åt, i syfte att minska den formella bördan och istället ägna den energin åt de som betalade uppdragen de arbetade med. De ord som hans kollegor hade hävt ur sig lämpade sig inte för skrift.

Tanken hade inte lämnat honom men han hade slutat att prata högt om det. Det han visste idag var att han hade haft rätt, vissa processer hade kunnat förenklas.

Under detta samtal med dottern rådgjorde de en del om hur hon skulle göra. Hans råd var att hon alltid skulle lyssna på sin inre röst, inte högläsaren från ett tidigare samtal, utan samma röst som berättade för henne vad hon skulle göra. Den rösten hade hon lyssnat på i hela sitt liv och hon gjorde en poäng av att högläsaren från skolan ofta väsnades så mycket att det kunde vara svårt att höra vad den inre rösten försökte förmedla.

- Träning svarade Pappan, träning och åter träning. Högläsaren kommer alltid att finnas där, men om du struntar i den, kommer den att tystna så pass att du kan höra det som sägs i bakgrunden.

Flickan funderade över en del händelser som hon hade varit med om hittills i sitt liv. Det var en hel del som hon hade anat innan de hade hänt. Istället för att registrera och använda sig av aningen, hade hon trott att det bara var tillfälligheter. Med det som hennes Far nu berättade förstod hon att det skulle vara klokt att i framtiden lyssna mer på de aningar som dök upp framöver.

TA HAND OM MYCKET

Det var mycket som hade berättats under de senaste dagarna och bron kände att den behövde tid för att allt skulle komma på rätt plats. Den kände att det var svårt att få ordning på allt som hade sagts. Ämnena var omfattande och innehållsrika och så pass mycket hade diskuterats att den hade svårt att sortera allt.

Människor kunde skriva ner det som de behövde få ordning på, och därefter kunde de gå tillbaka till sina noteringar för att bearbeta dem vidare. Den förmågan saknade världens alla broar. Människor som inte kunde skriva, kunde spela in det de hörde. Överhuvudtaget hade människorna många tekniska hjälpmedel, det gällde egentligen bara att göra ett val och sedan jobba med det.

Bron som inte hade sett annat än samma omgivning som den alltid hade sett. Den hade förstått av det tidigare samtalet att det fanns olika möjligheter att träna upp sitt minne genom att bland annat koppla saker som skulle komma ihåg till andra saker i deras hus. Detta kunde

inte bron heller göra.

Däremot kunde bron koppla olika samtal till olika fåglar och andra djur, som den upplevde på olika sätt och kom ihåg på olika ställen. Det fungerade och den kom ihåg allt som sades genom att koppla det till sin omgivning och göra bilder av det.

Ett stort informationsflöde kunde vara svårt för en människa att hantera, likaså för en bron. Bron kunde till skillnad från människorna inte bli stressad. Stress hade den förstått var en människas försvar mot rädsla, i tidernas begynnelse för att de skulle undvika att bli uppatna eller skadade. Att folk blev rädda när de fick för mycket information var intressant.

Av någon anledning fanns det krav hos människorna som satte igång dessa gamla instinkter. Under en hel del samtal som Pappan hade fört på bron, hade han frågat sina besökare vad de var rädda för. För det mesta ansåg de inte att de var rädda, men efter en stunds samtalande insåg de att den stress de upplevde hade sin botten i att de kände att de inte räckte till för sin uppgift. Just den känslan av otillräcklighet hade i sin tur sin botten i en kravställning som de själva hade skapat.

Det verkade minst sagt vanligt att folk skapade sig föreställningar redan i tidiga åldrar om hur de skulle vara och uppfattas. Sådant kom utifrån inte inifrån och hade inget med deras egentliga verklighet att göra. Likafullt var det dessa föreställningar som styrde folks liv.

Bron hade också förstått att de som till slut bröt mot de gängse uppfattningarna kunde betraktas som lite märkliga, men egentligen var det inget märkligt med hur de uppträdde. De bröt mot påhittade föreställningar, inte mot verkligheten och hur folk kunde betrakta det som något konstigt lät bron förbli ett mysterium, det var inget den behövde veta för att utföra sin livsuppgift på bästa sätt.

EGET ANSVAR

Flickan valde att ta ansvar för sitt och sina anhörigas liv. Detta var inget som avkrävdes henne, utan hon valde att ta det. Hon gjorde en överenskommelse med sig själv om sitt liv, och sedan levde hon det dag för dag, ett ständigt balanserande mellan drömmar, mål och närvaro.

Hon jobbade hårt under några år med att bygga upp sin egen verksamhet och när den hade kommit igång kunde hon trappa ned sin egen tid. Verksamheten var beskaffad på ett sådant sätt att hon hade anställda som skötte det löpande arbetet, medan hon själv klarade sig med att bevaka den, mer eller mindre på håll.

Till skillnad från det som kallas normalt, krävde hon inte framgång av någon annat. Hon insåg i unga år att det inte spelade någon roll vilket parti som var i regeringsställning eller vilken firma hon jobbade för. Att kräva jämställdhet, rättvisa och frihet av de styrande, oavsett om de var i regeringen eller om de var i ledningsgruppen för hennes arbetsgivare, tjänade till föga. Ingen annan än hon själv kunde sätta hennes intressen i centrum.

Ansvaret hon tog gjorde henne finansiellt oberoende på fem till tio år. Inte för att det var hennes mål, utan för att hon arbetade med sitt hjärtas önskan. Även sedan hon kom i den ställningen att hon kunde luta sig tillbaka och bevaka sina intressen, jobbade hon med det hon helst av allt ville arbeta med. Skillnaden var den att hon istället kunde ägna mer tid åt annat och andra i sin omgivning, det vill säga man och barn.

På det hela taget hade hennes liv utvecklats till något som hon en gång hade föreställt sig i en något vag och otydlig dröm. För varje mål hon uppnådde desto närmare sin livsvision kom hon. Det som en gång hade varit en dröm hade blivit allt tydligare ju närmare hon kom för att till slut vara så tydlig och klar som hennes nutid och närvaro någonsin kunde vara.

Det som en gång var en dröm utan att ha varit ett mål hade blivit sanning och närvaro. På vägen dit hade det ena målet efter det andra uppstått och uppnåtts. Bilden var inte klar när resan började, utan i takt med att hon lärde sig, tydliggjordes bilden av drömmen för att bit för bit bli klar. Resan och utbildningen hade varit hennes drivkrafter. Målet var för henne ingenting, vägen var allt. För henne handlade det om att ha roligt medan hon arbetade mot ett större mål, och roligt ville alla ha.

Det ansvar hon tog, det tog hon medvetet utan att någon försökte tvinga det på henne. Ansvaret var ett avtal mellan hon, henne och sig själv. Resultatet lät inte vänta på sig och hon förstod hur lätt det var att uppnå det man ville bara man var beredd på att ge det några år. Oavsett vad hon gjorde, skulle hon några år senare vara lika mycket äldre oavsett vad hon sysslade med. Varför då inte syssla med något som man älskar som ligger i linje med en mycket större dröm?

Vid ett flertal tillfällen hade hon försökt avstå från sitt egen ansvar för att skylla uteblivna resultat på andra, men i samma stund som hon försökte med det insåg hon, att hon då skulle medge att hon saknade kontrollen över den egna tiden, över sig själv, att hon inte tog sitt eget ansvar. Det hade varit lika oförenligt med hennes tankar och värderingar, som att skylla en låg lön på chefen, eller att skylla sin egen övervikt på snabbmatskedjorna. Hon frågade sig:

- Vem är det som bestämmer i ditt liv?

LIVET

Det gick bra för flickan och hennes familj. De nådde exakt de framgångar som de hade önskat, vare sig mer eller mindre.

- Om jag bara hade önskat lite mer, kommenterade hon inför sin far en dag.

Hon och hennes familj var på besök och hennes dotter hade blivit lika gammal som hon själv var när bron hade byggts.

- Du sa en gång att jag skulle få allt det jag ville ha, vare sig mer eller mindre. Jag trodde inte att det skulle gå till en början, men sedan visade det sig att planen som du hjälpte oss att sätta upp fungerade. Vi hade stimulans och glädje av att genomföra den. Det blev lätt och glatt att göra det vi ville. Aldrig hårt och några behov av yttre motivation. Det bara rullade på. Visst hade vi problem ibland, men med vårt starka mål, vår dröm i sikte kom vi över alla hinder. Det var förresten precis som du sa någon gång. Vår dröm var inte specifik eller mätbar, men vi visste när vi var där att vi hade kommit fram.

Pappan hade börjat komma till det som kallades för ålderns höst. Han hade utvecklats till den vise man han en gång för fyrtio år sedan hade hoppats att han skulle bli. Numer talade han heller inte så mycket, utan han lät andra prata. De gånger han ansåg att någon pratade för mycket om ingenting kunde han fråga om de berättade något. De brukade då tystna och

pratade inte igen förrän de hade kommit fram till att det de ville säga verkligen behövde sägas. Nu satt han tyst och lyssnade på sin dotters berättelse.

Det var en historia som han kände till, men som han ändå njöt av att lyssna till.

- Under hela min uppväxt uppmuntrades jag till att alltid göra min egna val, att inte förlita mig på vad andra tyckte och tänkte. Det gav mig en stor fördel gentemot mina kamrater, de gick samtliga i den stora fållan och trodde att de skulle nå någon form av framgång utan att behöva jobba för den. Det är intressant att vi har byggt upp ett samhälle som genom skolväsendet grundlägger detta beteende, att framgång är något man kan kräva utan arbete. Många har försökt, men hittills har ingen lyckats.

Bron kände igen Pappans ord, som nu hade gjort både honom och hans dotter så framgångsrika. Pappan hade funnits till hands för sin dotter under hennes uppväxttid och hon skulle i sin tur komma att finnas till hands för sin dotter.

- De krav som många lever efter, kommer från uppväxten och de går igenom hela livet utan att reflektera över vad de håller på med. De kan kalla andra hjärntvättade utan att reflektera över vad de själva är. Inte en enda gång har du eller Mamma försökt förmå mig att ta era värderingar rätt upp och ner, det har förstås skett oavsiktligt, men så blir det när man lever tillsammans. Visst har det varit jobbigt att behöva ta alla beslut utifrån vad jag har tyckt och ansett. Det är inte alltid som man tycker något, men det är nyttigt att lära sig att välja i alla situationer.

För första gången sedan samtalet började var det Pappan som tog till orda och det var med en kort fråga.

- Hur ofta har du valt att inte göra någonting?

Dottern log mot honom, hon kände igen denna frågan som en av Pappans favoritfrågor.

- Inte så ofta som jag borde. Det samhälle vi lever i spolar en strid ström av information över våra sinnen. Det vi ser på en dag tog det våra förfäder ett liv att uppleva. Naturligtvis är våra sinnen och våra kroppar inte skapta för att kunna hantera allt och följden blir att vi gör saker som vi inte vill, om vi någonsin blir medvetna om vad vi vill. Reklammakarna är skickliga i att utnyttja människans naturliga svagheter och det gäller även mig.

Hon har kommit långt tänkte Pappan. Hon var nu i den ålder då han själv hade påbörjat det liv som han valde själv. Hennes väg och liv hittills hade varit enklare än det han hade fått ta sig igenom. Han kände att hans uppgift var avklarad.

- Det är viktigt att kunna göra ingenting utan att för det bli en soffpotatis.

Dottern förstod mycket väl vad han menade, det handlade om att göra det man ville i livet och att arbeta hårt för detta utan att glömma bort den delen av livet som allt kretsade omkring, det egna jaget.

- Ingenting är ett ord som idag används i negativa sammanhang. De som vill vara allra mest effektiva glömmar dessvärre bort detta ordet alltför ofta. Rädslan av att inte vara effektiva gör att de tappar bort sig själva och istället jobbar de nästan ihjäl sig.

Om Pappan var nöjd med det han hörde dottern berätta, var bron minst lika nöjd. Den hade varit en viktig del i dotterns liv berättade hon. När hon hade behov av att sitta i stillhet på bron men inte möjlighet att ta sig dit, hade hon tagit för vana att söka upp en stilla plats, sluta ögonen och drömma sig tillbaka till bron. Hon kände dofterna, hörde porlandet av bäcken och fåglarnas kvitter. Sedan spred sig lugnet i hennes sinnen och hon sjönk in i en djupt avslappnad ro.

Bron hade då och då känt att hon var på besök fast hon var långt därifrån. De första gångerna hade den inte tänkt så mycket på det, men efterhand som det upprepades började den inse att de hörde ihop.

Vid ett sådant tillfälle då även Pappan råkade sitta på bron, hade den upplevt en sällsam förbindelse mellan de båda. Trots att de befann sig på olika platser i världen hade de genom bron kunnat växla bilder med varandra. Ingen av dem hade dock nämnt detta för någon annan då det, trots deras välutvecklade sinnen, var något som de fann skrämmande. Bron visste att de en dag skulle få reda på hur det hade kunnat bli så.

KONTRAKTET

Mannen växte inte men hans hår blev tunnare och gråare för vart år som gick. En dag hade han en liten bok med sig till bron. Efter att ha suttit i godan ro och bara njutit av miljön kom hans nu lite äldre dotter, som hade vägarna förbi i samband med ett företagsförvärv hon var engagerad i, på besök till honom.

- I fyra år har jag skrivit på den här, sa han och höll upp boken så att dottern kunde se den. Jag har passerat mina bästa år och kommer att försvinna från jordens yta inom inte alltför många år, fast vem vet, det kan ju ta evigheter innan jag går bort.
- Du lever nog många år till, sa dottern. Du har en fysik som få om någon i din ålder har och dina värden berättade mamma är utomordentliga. Du är hälsan själv och det skulle förvåna mig om du försvann inom de närmaste tjugo åren.

Pappan tittade på sin dotter och nickade instämmande.

- Om vi bara pratar om ålder är det nog så, men det finns väldigt många fler sätt än ålder att dö av. När jag var liten stod det på en skylt vid den lokala kyrkogården "Tänk på döden". Bisarrt att skriva ovan entrén till en kyrkogård tänkte jag då, men med tiden har jag förstått vad det innebär.
- Vad skulle du göra om du visste att du bara hade ett halvår kvar att leva? Knappast gå på krogen va? Vi behöver leva mer som om denna dag vore den sista, och det är därför jag skrivit detta.

Han höll upp en bok för sin dotter att titta på men inte i.

- Den är inte utgiven, men jag lät trycka en bok bara för att känna hur det är att hålla i en bok som man själv har skrivit och som bär ens namn.

- Och hur känns det? frågade dottern intresserat.

Pappan smakade på frågan. De svar som han kunde lämna var smakliga, som en väl sammansatt middag, med sött syrligt, salt och beskt i en unik blandning. Till detta ett välbalanserat och fylligt vin, kort sagt en ren njutning.

- Du kanske skulle pröva?
- Visst jag håller gärna i din bok.

Han skakade på huvudet.

- En dag kommer du att få den här. Det jag menar är att du kanske skulle skriva en egen bok, trycka ett exemplar och hålla i det. Jag försökte få denna utgiven, men fann inget förlag som ville ge ut den. Av olika orsaker, den ena mer sofistikerad än den andra. Ett av förlagen svarade att ingen skulle vilja läsa boken. Då kunde jag inte hålla mig utan skickade tillbaka ett skriftligt svar. "Jo jag!" var allt jag skrev förutom mitt namn.
- Jag vill också läsa den, sa dottern uppriktigt.
- Det hoppas jag, fortsatte pappan. Det är framför allt för dig som jag har skrivit den. Min tanke har varit att samla ihop alla de ord och samtal som vi haft på denna bron du och jag, tillsammans med upplevelser och tankar jag haft på bron.
- Är det fult av mig att fråga hur den slutar? Frågade hon.
- Fråga kan du alltid, men svaret får du först när du läst boken. Fult eller dumt, du kommer väl ihåg att de enda dumma frågorna är de som aldrig ställs?
- Klart att jag kommer ihåg det. En oställd och obesvarad fråga förblir en okunnighet.

Det var något hon hört många gånger under årens lopp. Hon anade också att hon hade hört allt som stod i boken, men ville ändå läsa den så snart som möjligt.

- Du kommer att få den så att du hinner läsa den innan jag går bort, svarade pappan. Den innehåller mitt arv till dig, någonting som jag kommer att lämna efter mig, något som består sedan jag har gått bort. Alla borde sträva efter att lämna något efter sig som lever sedan de själva är borta, mer än minnena. I mitt fall är det denna bok och den verksamhet som du kommer att få ta över en dag. Jag har velat få ner mina tankar och funderingar i en form som du enkelt skulle kunna ta till dig, kanske är det så att även du kommer att skriva ner dina tankar en dag? Det är det bara du som kan avgöra.
- Det låter dramatiskt, sa dottern. Det där med att jag ska få den när du kommer att gå bort. Hur ska du veta när det är dags?
- Ingen vet exakt när det är dags, men alla har en aning om när det kommer att ske. Alla känner inte sin intuition, men jag har lärt känna min och känner på mig att detta kommer att fungera.

Efter att ha suttit stilla bredvid varandra en kort stund valde det att lämna bron och återförenas med de andra inne i huset.

Bron trodde att Pappan hade rätt. Han skulle säkert känna på sig när det var dags, men den trodde att det skulle ta många år och att den och Pappan skulle komma att bygga en ännu djupare relation. Även bron hade intuition och den visste hur den skulle användas.

KREATIVA TANKAR

Det fanns inget som hette kreativ problemlösning.

När Pappan sa på det sättet brukade åhörarna tappa hakan och protestera, ofta högljutt. Det hörde till allmän kännedom att kreativ problemlösning var grunden för att eliminera problem.

- Bara för att massorna påstår något behöver det inte vara så, det uppenbara är inte alltid det rätta. Kreativitet innebär att något skapas, problemlösning innebär att någonting elimineras. Två helt skilda saker alltså. Nämnen den som kan skapa ett försvinnande.

Pappan hade fått många av sina tankar på plats genom att skriva boken. Däremot insåg han ganska snart att hans tankar var i en ständig förändring. Allt han läste och tog in påverkade honom. Strax efter bokens färdigställande hade han nästan omgående börjat uppdatera den. Anledningen till detta var just kreativiteten.

Han förstod att skapandet var en process som kunde användas av alla för att nå sina mål. Oavsett hur målet såg ut, bara det var tydligt nog, en hjärtlig önskan och att utgångspunkten var väl och ärligt beskriven, kunde man skapa den spänning som behövdes för att uppnå målet. Allt detta föll inte på plats direkt och därför kom han att skriva om boken ett antal gånger under de år som skulle gå innan han överlämnade den till dottern.

Som ett resultat av den kris som han hade kommit in i som medelålders och på det sätt på som han hade bearbetat den, hade han som den logiskt tänkande individ han var satt samman sina tankar och idéer i en modell. Denna modell, hans skapelse som han kallade för ett "Kreativt Personligt Ledarskap", hade han presenterat för en mindre grupp människor på ett sätt som hade uppskattats väldigt mycket.

En person ur gruppen hade bitt honom komma till en organisation som han arbetade tillsammans med och berätta samma sak. Detta hade i sin tur lett till att ännu fler hade efterfrågat hans föredrag. Det ena ledde till det andra och till slut reste han land och rike runt för att föreläsa om sina tankar kring och sina upplevelser som medelålders. Det hade inte tagit mer än ett halvår från första föredraget tills han hade blivit en mycket uppskattad föreläsare och kunde säga upp sig från det arbetet som han innerst inne hade tyckt illa om ända från början.

Trots att han ogillade sitt yrke såg han till att avslutet blev snyggt och prydligt. Hans sista uppdrag lämnades över till kollegorna snyggt förpackade. I vissa stunder kunde han sakna sitt gamla liv som advokat. Inte konstigt då han hade ägnat över tjugo år av sitt liv i det yrket. Att lämna tryggheten som bjöds från ett sådant arbete var ett stort steg för en familjeförsörjare, men när han väl hade börjat, kände han att det beslut han hade tagit var det rätta och att vägen han hade valt var den naturliga för honom.

Detta var inte hans mål när hans kris började, däremot hade han i det skedet uttryckt en önskan om att kunna hjälpa folk att hitta tillbaka till sitt hjärtas önskan. När han hade insett att han som föreläsare kunde göra just detta, hade han ännu intensivare än tidigare arbetat med formerna för det kreativa personliga ledarskapet som han stod för under resten av sitt liv. Han levde som han lärde, tränade mycket, misslyckades ibland och lärde sig mer av dem, och fortsatte därefter på vägen mot sitt nästa mål. Han utsatte sig för ett ständigt lärande och tog tacksamt emot all kunskap som han kunde finna.

KREATIVT PERSONLIGT LEDARSKAP

Ska du leda andra människor behöver du kunna leda dig själv. Det var många chefer som saknade denna förmågan. De var tillsatta på resultatmeriter för att hantera människor, men saknade förmågan att leda. Prestation i en verksamhet var långt ifrån den bästa meriten för att ta hand om personal, men dessvärre alltför ofta den enda tillgängliga vägen för den som ville göra så kallad karriär. På detta sättet jobbade företag i modern tid såväl som för hundralet år sedan. När allt annat utvecklades, stod rekryteringsprocessen för duktiga ledare kvar på antikens nivå; behärska krigskonsten och du utnämns till ledare.

Om ledningsförmågan saknades, kunde den dock byggas upp. I de flesta chefs- och managementkurser behandlades yttre faktorer, trots att det viktigaste ändå var de inre. De var svårare att hantera, vilket kanske inte var så konstigt med tanke på nyss nämnda rekryteringsprocess. Detta var ett av grundfundamenten som Pappan ändrade på i sin modell över det kreativa personliga ledarskapet.

Livet bestod av tid och tiden ägnades åt olika rum eller arenor. Ett av rummen tillhörde arbetsplatsen, ett annat hemmet och familjen och det sista tillhörde det egna jaget. Han hade valt denna enklare form för att beskriva var man spenderade sin tid, framför mer komplexa och kanske mer korrekta modeller. Anledningen var kort och gott att han eftersträvade enkelhet.

Olika mycket tid tillbringades i dessa olika rum i olika faser i livet. Var sak hade sin tid hette ordspråket, och det låg mycket sanning i det. Tiden behövde utnyttjas väl, den kom aldrig tillbaka. I unga år var det klokt att bygga upp sin inre tro. Den som ägnade unga år till att arbeta med yttre värden kom senare i livet ofta att förstå att valet borde ha varit ett annat.

Genom att analysera sig själv på de tre arenorna, jaget, familjen och arbetet utifrån sina egna beståndsdelar, sinne, näring och mening kunde alla genom ett kreativt personligt ledarskap uppnå sitt livs vision. Tillsammans med de tre livsarenorna bildade de egna beståndsdelarna nio mindre arenor, eller boxar som kunde studeras var för sig.

Bron hade ofta en hel del tid att spendera på egen hand. Visst var det lite ensamt, det var glest mellan gångerna då flickan kom på besök och Pappans resor till nya platser för nya föredrag blev allt längre och längre, ibland resten han även till andra länder, precis som flyttfåglarna. När det hade regnat fyra dagar i sträck, efter en period på fyra veckor då inte en enda människa hade syns till, kände den sig mer ensam än någonsin tidigare och funderade över om någon någonsin skulle komma tillbaka till den.

Istället för att ägna tiden åt självömkan, ägnade sig bron åt att filosofera om Pappans kreativa personliga ledarskap. Detta var något som människorna främst hade nytta av om de hade en inre bild, en vision, av hur de ville att sitt liv skulle gestalta sig. Allt människan skulle vilja uppnå fanns inom räckhåll för de som var beredda på att göra uppoffringar. Alla ville inte

detta, och det var helt i sin ordning, men fler och fler upptäckte med hjälp av Pappans modell vilken inneboende potential de hade och valde att leva sina liv på helt andra sätt och under helt andra villkor än tidigare.

Pappan hade pratat om människor som inte gjorde något på dagarna utan förlitade sig på att någon annan skulle ta hand om den. Ett slags parasiter utan egen ledarskap. Dessa personer fick ofta som de ville, istället för utbildning i eget ledarskap fick de mat, husrum och mycket annat som passiviserade dem. Pappan ansåg att det var bättre att ge de hemlösa en plan för att bygga sitt hus än att ge dem ett tak över huvudet, på samma sätt som det är bättre att lära en hungrig att odla hellre än att ge den mat. Han menade på att ett samhälle som låter sina medborgare tro att de kan få massor utan egen insats kommer att falla som institution om medborgarna inte engagerades i sin egen framtid. Detta passiviserande skedde på bekostnad av de som tog ett ansvar över sitt eget liv, och de skulle inte fortsätta att vara nöjda med detta hela livet.

Valet att arbeta för sina livsmål innebar att var och en av de nio boxarna blev så välbyggd som möjligt och dessutom balanserad mot de övriga boxarna. Att prata om arbete – livs balans kändes vettigt, men den modell som Pappan hade jobbat efter under många år var lite mer detaljerad utan att bli komplex.

Det intressanta var att Pappan först hade kunnat utnyttja modellen på sitt eget liv och sedan på andras för att hjälpa dem att uppnå sina egna livsvisioner. Antagligen hade det inte varit möjligt för honom att använda modellen på andra om han inte först hade bevisat dess inneboende kraft.

När boxarna fylldes med mänskliga egenskaper och positiva uttryck uppstod en energi som arbetade för att livsvisionen skulle uppfyllas. Lika mycket som han arbetade med att detaljera livsvisionen, arbetade han hårt för att beskriva verkligheten på ett korrekt och ärligt sätt. Utan den korrekta och ärliga verklighetsuppfattningen insåg han att det inte var möjligt att sätta upp ett hållbart mål. Hur kunde någon som inte var ärligt med sin verkliga position veta vart den verkligen ville nå?

Det hade tagit honom många år att komma fram till dessa slutsatser, men när han väl kommit dit fungerade allt på en gång, framgången hade inte låtit vänta på sig. Han vision hade inte varit klar från början, utan i takt med att han arbetade med boxarna i modellen, förflyttades han mot förverkligandet av sin vision, som blev allt tydligare ju närmare han kom.

För att klara av att bryta inneboende ideal, prestationskrav och andra föreställningar, jobbade han mycket under sina föredrag med att tyda verkligheten utifrån människans grundläggande karaktärsdrag och begär, varav de flesta gärna betraktades som negativa, men som folk efter en studs diskussion oftast ändå till slut accepterade som en del av sina egna inneboende egenskaper, motvilligt men ändå.

Vid varje föredrag lärde han sig något nytt, och inget föredrag blev det andra likt. Framgången, som Pappan kallade det, hade inte låtit vänta på sig.

LASTER OCH VANOR

Ett par andra begrepp som fick honom att skriva om stora delar av boken var laster och vanor. Många gånger var dessa båda ord ämnen som han tog upp under sina föredrag.

- Summan av alla laster är konstant, brukade folk resonera.

Var gränsen mellan last och vana gick var emellanåt lite diffus. Vanan var något man gjorde utan att reflektera över att något genomfördes. Den talarklubb som han hade varit med i under tiotalet år var en sådan samling som jobbade för att få bort dåliga talarvanor, vanor som många talare till en början är helt omedvetna om.

En last var mer medveten. Den kunde vara ett övermåttligt ätande, rökning, alkoholintag, godisätande och så vidare. En last kunde även kallas en dålig vana.

Att etablera en vana, god eller dålig, tog ungefär tjugo dagar enligt Pappan. Till eller från. Att etablera en vana att snabbläsa gick på tjugo dagar, att etablera en rökavvänjning tog tjugo dagar. Tjuguet är ostraffbart hette det i kortspel, det låg en hel del i det.

Det hette också att det som var lätt att göra till en vana också var lätt att göra till en ovana. När pappan tittade på sitt eget beteende för att rannsaka sina vanor upptäckte han trots sin självpåtagna präktighet ett antal fula vanor som han skulle vilja bli av med.

Ingen är perfekt hette det också, och det var en vana som Pappan ofta missade. Han trodde gott om sig själv, och han var en god man, men det fanns tillfällen då han kunde visa upp otrevliga egenskaper. Med den medvetenhet som han skapade om sig själv genom sina föreläsningar, utvecklade han en förmåga att iaktta sina vanor och ovanor för att sedan bearbeta dem bit för bit.

De människor som inte iakttog sig själva skulle ha svårt att komma underfund med dessa vanor, än mindre arbeta med dem. I modellen för det kreativa personliga ledarskapet fanns det undermodeller som arbetade med att förändra vanor inom samtliga nio boxar.

Man kunde ifrågasätta det kreativa i att ta bort en vana, det kunde enligt många anses vara att ta bort ett problem, vilket enligt Pappan inte var kreativt. På detta svarade han.

- En vana kan vara en ovana som kan upplevas som negativ eller som ett problem. Det beror på hur du betraktar den. Om du byter synvinkel är ovanan kanske en ovana bara för att du enligt något av dina ideal anser att det är en ovana. Att införa en vana som du i samma ideal betraktar som positiv, betyder inte att ovanan är borta, det betyder att du har ersatt den med en annan, något som du kallar positivt. Den negativa vanan finns kvar, den syns bara inte längre, men den finns där och väntar på att få återta scenen så snart den får tillfälle.

PAKETET

”Den som tror på evigt liv kommer aldrig att dö, den som lämnar en värld bättre än den var när han först lät ljud komma över sina läppar lever för evigt.”

Det var inledningen på den bok som Pappan tog med sig till bron den sista sommaren. Boken var den han under många år hade skrivit på till sin dotter. Efter att ha försökt ge ut den under sina första år som föreläsare, tröttnade han på att jaga publicister. Den största orsaken till att boken inte hade blivit utgiven, var att världen då inte var mogen för den. Under senare år hade hans eget intresse för att ge ut boken minskat, i takt med att andra skrev om hans föredrag och att han hellre ägnade sin tid åt annat.

- Det är ett paket till min dotter, sa han högt. För trettio år sedan skrev jag den här boken och hon har väntat tålmodigt på att få läsa. Jag har skrivit om den ett antal gånger men aldrig gett ut den. Det har inte behövts.

Bron kände att han hade velat få den utgiven, men Pappan likväl som bron förstod att hans dotter skulle ge ut den efter hans död. Han var ett känt namn som många skulle läsa. Dottern skulle komma att ärva hans verksamhet en dag, hade han sagt till henne en gång. Hon hade inte reagerat nämnvärt på det utan hon hade förmodat att han hade avsett de pengar som inspelningarna från hans föredrag skulle ge. Det hon inte visste var att hon skulle axla sin fars uppgift och fortsätta som föreläsare där han slutade. Samma ord, samma röst fast en annan stämma och en annan kropp.

- Det är dags snart.

Pappan reste sig och gick sakta åter till huset. Bron följde honom i tanken och kände att de snart skulle ses igen för en slutlig förening.

- Vi ses om några dar, sa han när han vände sig om och vinkade till bron. Min allra bästa vän.

Fem dagar senare skulle han komma tillbaka. Det hade gått fyrtiotvå år sedan han byggde bron till sin dotters tioårsdag. Han mindes den dagen med glädje, han mindes alla stunder som bron allt sedan dess hade bringat lycka och frid till hans familj. Fem dagar senare skulle hans dotter fylla femtiotvå år.

DRÖM STORT

Natten hade sänkt sig över staden där de bodde och Pappan sov djupt.

- Det hänger ihop va? Den extra hjärnkapacitet som vi människor har hänger samman med allt, universum eller evigheten, tidlösheten eller vad man nu vill kalla det. Det tar ett liv att komma på och förstå, det går inte att förklara, man bara kommer till insikt. Det är ett av livets mysterium och kommer att så förbli. Oavsett religion och tro kommer alla till samma insikt, vi hör ihop.

Brons svar lät inte dröja. Den visste att tiden var kommer då de kunde kommunicera fritt med varandra.

- Under de decennier som gått sedan du byggde mig har jag lyssnat till dina och din dotters samtal. Ni kommer hit och berättar för mig, frågar mig om råd, och så har det hållit på. Ibland har jag lyckats hjälpa er med ett svar, men ingen av er har någonsin vetat säkert att det var den gamla bron som talade till er.

- Visst har det känts som att du haft liv min vän, motsatte sig pappan. Det har ofta dykt upp oväntade och enkla svar på krångliga frågor när jag suttit här och jag vet att min dotter ofta nämnt det också. De tankarna som jag nyss nämnde går vidare i att du och jag också hör ihop, alla människor och alla ting hör ihop.

- Du har nått en stor vishet gamle man. Får den gamla bron gissa att det är denna vishet som du har skrivit ned i boken som du ska ge din dotter idag?

Pappan satte sig tvärt upp i sängen. Han var genomblöt av svett. Bron hade talat till honom i sömnen och uppmanat honom att ge boken till sin dotter. Allt hängde samman, allt fungerade som en enhet. Det var dags för honom att gå vidare.

Dottern hade kommit på besök tillsammans med sin man två dagar tidigare. Hennes dotter hade flyttat hemifrån några år tidigare och följde sällan med till sina morföräldrar längre.

Han tänkte tillbaka på sitt liv, nöjd. Han hade utträttat det han kom till jorden för att göra. Det enda som återstod var att se till så att hans dotter fick boken. Han undrade hur hon skulle reagera när hon fick den dagen före sin födelsedag.

Konstigt, tänkte han. Det kändes som om han skulle ha många år kvar att leva. Kroppen var i bra trim för hans ålder, hjärtat var det inget fel på heller. Han undrade vad dödsorsaken skulle komma att bli. Ålder kanske? Han hade ju ändå uppnått den aktningsvärda åldern av åttionio år.

Väderleksprognosen hade berättat att nästa dag skulle bli en av sommarens varmaste dagar. En bra dag att dö på, tänkte Pappan.

Han tänkte på alla människor som han levtt tillsammans med som han nu skulle komma att få träffa igen. Frun som gått bort tre år tidigare och lämnat honom ensam i det då stora och öde huset, Mamman, Pappan, hans bröder och till och med släktingen. Alla hade han överlevt, alla väntade de på honom.

Nyfikenheten inför döden var stor och han såg nästan fram emot den som om det vore ett äventyr.

Fantasierna om det som komma skulle höll honom vaken en knapp timme. Därefter somnade han om och sov en i fortsättningen drömlös natt.

SLUTET

Drömmen två nätter innan och besöket på bron några dagar tidigare fascinerade honom. Han hade sagt att de skulle ses några dagar senare, han visste inte varför han hade sagt det, det bara föll ur honom. Sedan drömmen som talade om för honom att det var dags att ge boken till dottern. Den gamle mannen satte sig på bron och blev sittande där ett tag. Bron förstod att det var dags att ta hand om den äldre mannen, Pappan.

- Jo, svarade Pappan. Det är sista gången jag sitter här. Du har alltid varit en bra kamrat. Det tog några år innan jag byggde dig, sedan tog det ett år till innan du la dig på din rätta plats. Jag fick aldrig reda på om det var du själv som gjorde det eller om du fick hjälp?

- Ingen aning svarade bron. Vi lär nog aldrig få reda på det eftersom det skedde under den första vintern och jag har alltid somnat till när vattnet stigit under höstarna. Sedan har jag sovit tills någon människa har väckt mig på våren, oftast har det varit din dotter. Förflyttningen har jag inget minne av men jag har alltid trivts bra här mellan de konstiga träden.

- Hmm, det var min idé eller bekvämlighet som gjorde att du inte hamnade här på en gång, svarade mannen. Jag ber om ursäkt för omaket och det felaktiga valet.

- För all del, svarade bron. Jag har alltid trivts i ert sällskap också. Hur kommer det sig att vi kan kommunicera med varandra nu tror du?

- Jag kommer att dö snart och kommer ihåg att min mor satt här en av de sista veckorna i sitt liv. Det verkade nästa som om hon väckte dig till liv, som om hon levde vidare i dig efter att hon gått bort. Därför tänkte jag att jag skulle kolla en sista gång om jag kunde få kontakt med henne genom att slå mig ner här.

- Det kunde du, svarade bron som då förstod att hon månat så om mannen och hans dotter, inte bara för att de hade byggt henne, utan för att hon bar på farmoderns själ, att hon var farmodern.

- Min dotter kommer att finna mig här när hon läst färdigt boken jag skrev till henne, avslutade pappan.
- Jag känner till det. Jag är med dig genom hela boken.

Pappan betraktade mannen som satt på bron lite hopsjunken och med ett leende ansikte. Han stod på bron bredvid sin Mamma och betraktade den gamla kroppen.

- Värmeslag! Det blev ett bra liv i en bra kropp. Tack Mamma.

- Väl bekommen, svarade hans Mor.

EPILOG

Dottern lade ifrån sig boken. Slutet var inte vad hon hade hoppats på. Istället för ett "så levde de lyckliga i alla sina dar", skrev han att hon skulle finna honom på bron en av de varmaste dagarna en sommar, på hennes födelsedag. Det var denna dag.

Efter att ha lyssnat omkring i huset och funnit att allt var lugnt och ingenting rörde sig, beslutade hon sig för att, oavsett hur det stod till, söka upp sin far där han troligtvis satt, på bron.

Hon gick direkt till bron och fann honom sittande där. När hon inte fick svar då hon ropade på honom insåg hon att boken hade talat sanning och satte sig bredvid sin avlidne fars kropp. Han hade ett leende på läpparna och hon tänkte på slutet av boken. Han var på bron tillsammans med Farmor och henne. Tårarna började falla nedför hennes kinder. Hur mycket hon än visste att han fanns hos henne, älskade hon honom mer än hon anat. Hon hade inte kunnat ana att det skulle kännas så fruktansvärt tomt som det ändå kändes.

Var det verkligen inte meningen att hon skulle få ta farväl av honom? De hade pratat om allt i livet och när det var dags för det enda han måste göra, hade han inte varit beredd att prata med henne. Under åren hade han pratat om döden som en evighet och det var också så han hade skrivit om den.

Hon slöt ögonen och började andas djupt. Livet tillsammans med sin Far kom till henne i form av bilder och hon hörde hans ord, precis som de hade uttalats en gång i tiden, precis som de var formulerade i boken.

- Du gav aldrig ut boken. Var det för att du var rädd, eller var det för att du ville att den skulle vara till bara för mig? Du var modig, och du försökte ge ut den men gav till slut upp. Tiden var inte mogen, och det visste du. Jag har fått den i gåva av dig för att dela med mig av den, att se till så att fler ska få ta del av de insikter som du kommit fram till. Boken kommer att ges ut, om jag så ska göra det för egna pengar.

Min uppgift är att ge ut boken och sprida dess budskap, tänkte hon. Du sa det en gång och du skrev det. Jag skulle ta över din verksamhet, det var inget som jag hade planerat, men det är så det ska bli.

Min livsuppgift har nu ändrats, tänkte hon, och även din Pappa. Gör dig beredd att ta emot mig, men det kommer att ta många år.

Jag har fått min uppgift, det är dags att börja.